DZIENNIK

USTAW I ROZPORZĄDZEŃ KRAJOWYCH

DLA

KRÓLESTWA GALICYI I LODOMERYI

WRAZ

Z WIELKIEM KSIĘSTWEM KRAKOWSKIEM.

ROCZNIK 1890.

LWÓW.
Z DRUKARNI WŁ. ŁOZIŃSKIEGO.
Zarządca W. J. WEBER.

Spis chronologiczny

Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1890.

Spis alfabetyczny

do Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1890 *)

Uwaga. Ażeby ułatwić wyszukanie rozporządzeń władz krajowych, przytoczono przy każdej nomenklaturze dwie liczby, z których pierwsza oznacza liczbę ustawy druga zaś stronicy. Aby uwidocznić różnicę tego oznaczenia obrano dla liczby ustaw grubsze pismo.

N.

O.

P.

R.

S.

T.

U.

W.

Z.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1890. Wydano i rozesłano dnia 20. Lutego 1890. **Część I.**

Nr. 1.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 7. Stycznia 1890. l. 2033/pr., dotyczące poboru bezpośrednich i pośrednich podatków i opłat z dodatkami w czasie od 1. Stycznia do końca Marca 1890.

Według §. 1. ustawy z dnia 20. Grudnia 1889, (Dz. ust. p. Nr. 198) mają być istniejące bezpośrednie i pośrednie podatki i opłaty z dodatkami pobierane w czasie od 1. Stycznia do końca Marca 1890, nadal według obowiązujących obecnie ustaw podatkowych, a mianowicie dodatki do podatku zarobkowego i dochodowego w wysokości oznaczonej ustawą finansową z dnia 20. Maja 1889 (Dz. ust. p. Nr. 72).

Na podstawie tej ustawy zarządza się przypisanie podatków stałych z uwzględnieniem prawnych terminów spłaty od razu na cały rok 1890. Zmiany, jakieby w tem wskutek ustawy skarbowej na ten rok uchwalić się mającej, zajść miały, uwzględnione będą przez dodatkowe sprostowanie.

Wymiar i nałożenie podatku gruntowego na podstawie wyników regulacyi gruntowej, mają być uskutecznione w miarę osiągniętych w myśl ustawy z dnia 23. Maja 1883, (Dz. ust. p. Nr. 83) rezultatów ewidencyi, zaś pod względem przypisania i ściągnięcia takowego na rok 1890, postępować się ma w myśl postanowień ustawy z dnia 7. Czerwca 1881, (Dz. ust. p. Nr. 49) i obwieszczenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 22. Czerwca 1883 (Dz. ust. p. Nr. 119).

Przy wymiarze i przypisaniu podatku od budynków, czyli podatku domowego, ma być zastosowaną ustawa z dnia 9. Lutego 1882, (Dz. p. p. Nr. 17).

Przy podatku zarobkowym i dochodowym pobrany być winien prócz ordinarium nadzwyczajny dodatek w wysokości ordinarium. Ci jednak kontrybuenci, których całkowita na rok 1890 przypadająca należytość podatkowa w podatku zarobkowym i dochodowym w I. klasie, lub w podatku dochodowym w II. klasie w ordinarium kwoty 30 zł. nie przewyższa,

mają płacić dodatek nadzwyczajny tylko w wysokości siedmiu dziesiątych ($^{7}/_{10}$) ordinarium.

Roczna należytość w podatku gruntowym, domowo czynszowym i klasowym tudzież dochodowym spłacaną być winna z dołu w ratach kwartalnych, z końcem każdego kwartału natomiast należytości w podatku zarobkowym z góry w półrocznych dnia 1. Stycznia i 1. Lipca bieżącego roku płatnych ratach.

Należy zatem przy pierwwymienionych rodzajach podatków przypadającą za czas od 1. Stycznia do końca Marca 1890, należytość kwartalną pobrać z końcem Marca 1890, zaś należytość w podatku zarobkowym dnia 1. Stycznia 1890 w pełnej, za II. półrocze 1890 już należnej kwocie.

Co do sporządzenia i przedłożenia fasyi dochodu i wykazania poborów stałych, jakoteż względem wymiaru i uiszczenia podatku dochodowego na rok 1890, podaje się do powszechnej wiadomości następujące postanowienia:

1. Fasye i wykazy celem wymiaru podatku dochodowego na rok 1890, winne być w dotychczasowej, instrukcyą z dnia 11. Stycznia 1850, przepisanej formie ułożone i do końca Stycznia 1890 do właściwych władz wniesione.

2. Przy zeznaniu dochodu w I. klasie, tudzież dochodu w II. klasie, nie pochodzącego ze stałych poborów, służyć mają za podstawę do obliczenia przeciętnego czystego dochodu, opodatkowaniu na rok 1890 podlegającego, dochody i wydatki z lat 1887, 1888 i 1889.

3. Postanowienia §§. 21. i 22. ces. patentu z dnia 29. Października 1849, zastosowane być mają do kwot pochodzących ze stałych poborów II. klasy, w roku 1890 przypadających. Osoby lub instytucye, obowiązane do wypłaty stałych poborów, winne pod własną odpowiedzialnością i obowiązkiem ewentualnego zwrotu, przy wypłacie takowych potrącać oznajmiony im podatek dochodowy i odesłać takowy do c. k. kas podatkowych.

4. Odsetki i renty III. klasy, podlegające fasyonowaniu przez strony uprawnione do pobierania tychże, mają być zeznane podług stanu majątku i dochodu z dniem 31. Grudnia 1889 r.

5. Przysługujące przedsiębiorcom przemysłowym prawo potrącania podatku dochodowego, przypadającego od procentów z kapitałów u nich lokowanych przy wypłacie takowych, jest ważne także na rok 1890. Posiadaczom budynków, uwolnionych czasowo, całkiem lub częściowo od podatku domowo-czynszowego, wymierzyć należy pięć od sta tytułem podatku na rok 1890 od czystego dochodu rocznego, z tychże budynków uzyskanego, t. j. od kwoty pozostałej z całorocznego czynszu brutto po potrąceniu prawnie dozwolonych procentów na utrzymanie budynków, a przy budynkach uwolnionych całkowicie od podatku domowo-czynszowego także po potrąceniu przypadających w roku 1890 i należycie udowodnio-

nych procentów od kapitałów, ubezpieczonych na budynku wolnym od podatku domowo-czynszowego.

W mowie będący 5% podatek ma być pod każdym względem z wyjątkiem sposobu wypośrodkowania czystego dochodu opodatkowaniu podlegającego, podatkowi domowo-czynszowemu na równi postawiony i winien być uważany jako podatek realny, któremu ustawnicze prawo zastawu na nieruchomości przysłuża i równie jak podatek domowo-czynszowy spłacany z dołu w ratach z końcem każdego kwartału już należnych.

Z Prezydyum c. k. krajowej Dyrekcyi Skarbu.

We Lwowie, dnia 7. stycznia 1890.

Nr. 2.

U s t a w a

z dnia 5. Stycznia 1890 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zmianie obszarów Reprezentacyi powiatów Dobromilskiego i Przemyskiego.

Za zgodą Sejmu krajowego Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Gmina i obszar dworski Iskań mają być przeniesione z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Dobromilu, do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Przemyślu.

Art. II.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie z dniem 1. Stycznia roku następnego po jej ogłoszeniu.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 5. Stycznia 1890.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 3.

Instrukcya

dla inżynierów górniczych przez władzę górniczą autoryzowanych (zaprzysiężonych) (§. 1. i 3. ustawy z dnia 21. Lipca 1871, Dz. p. p. Nr. 77) wydana na podstawie rozporządzenia wys. c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 23. Maja 1872, l. 5420 (Nr. 70. Dz. ust. i rozp. kraj.) przez c. k. Starostwo górnicze dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

I. Prowadzenie czynności.

§. 1.

Zaprzysiężony inżynier górniczy prowadzić ma dziennik czynności, do którego wciągane być mają wszystkie polecenia władz górniczych, jakoteż akty odnoszące się do spraw w zakresie jego urzędowej działalności przeprowadzonych, tudzież wszystkie korespondencye z urzędami i stronami.

§. 2.

Dziennik czynności ma się rozpoczynać z dniem objęcia urzędowania zaprzysiężonego inżyniera górniczego (§. 9. rozp. minist. z dnia 23. Maja 1872, l. 5420) następnie z 1. Stycznia każdego roku i ma być każdego 31. Grudnia zamkniętym. W §. 1. przytoczone pisma mają być w porządku, w jakim wniesione zostały, od liczby 1 począwszy, bieżącemi liczbami zaopatrzone i pod tą samą liczbą przy podaniu ich treści do dziennika wciągnięte; nadto należy przy każdej pozycyi wpisać treść i datę załatwienia.

§. 3.

Wszystkie akty ma zaprzysiężony inżynier górniczy przechować w odpowiednio uporządkowanych fascykułach. C. k. Starostwo górnicze w wypadku ustania upoważnienia albo śmierci zaprzysiężonego inżyniera górniczego, poleci spisanie aktów, protokołów, pieczęci urzędowej (§. 4.) dalej map, notatek pomiarowych (Zugbücher) i t. p. do inwentarza i zarządzi onychże odebranie, o ile takowe dotyczyły urzędowego zakresu działania zaprzysiężonego inżyniera górniczego, jako też dalsze tychże użycie.

§. 4.

Zaprzysiężony inżynier górniczy może swój lokal urzędowy uczynić widocznym przez odpowiedni napis, musi atoli posiadać pieczęć urzędową, na której wprawdzie w dowolnym porządku muszą być umieszczone:

a) jego imię i nazwisko;

b) oznaczenie „zaprzysiężony inżynier górniczy";

c) jego siedziba;

d) godło górnicze.

§. 5.

Zaprzysiężony inżynier górniczy jest obowiązany wedle przepisu §. 4. i 13. rozp. minist. z 23. Maja 1872, l. 5420 do przyjęcia i przeprowadzenia z możliwym pośpiechem czynności poruczonych mu przez władzę górniczą. Możliwe przeszkody muszą przynajmniej 3 dni przed wyznaczonym terminem być należycie udowodnione w obec wysyłającej go władzy górniczej, w przeciwnym bowiem razie będą nałożone na zaprzysiężonego inżyniera górniczego grzywny wedle §. 19. powołanego rozp. minist., a tenże byłby pociągniętym do zwrotu tych kosztów, któreby urosły z przyczyny nieprzyjścia do skutku wyznaczonej czynności urzędowej. Tylko w wypadku udowodnionego nagłego zasłabnięcia może być odstąpionem od owego 3-dniowego terminu.

§. 6.

Zaprzysiężony inżynier górniczy nie jest uprawnionym do przyjmowania spraw, które dotyczą jego samego, jego żony lub dzieci, jego rodziców lub rodziców żony, jego rodzeństwa, jego służbodawcy albo jego przełożonych urzędników i ma o tem w danym razie jako o przeszkodzie w myśl §. 5. władzy górniczej donieść; w przeciwnym bowiem razie c. k. Starostwo górnicze jest uprawnionem, akt przeprowadzony przez zaprzysiężonego inżyniera górniczego, jak długo tenże nie stał się jeszcze prawomocnym, znieść i zarządzić powtórne onegoż przeprowadzenie na koszt zaprzysiężonego inżyniera górniczego przez inny organ.

§. 7.

Zaprzysiężony inżynier górniczy musi posiadać własne instrumenty miernicze, a mianowicie przynajmniej kompletny saski busolowy przyrząd mierniczy z przykładnikiem (completes sächsisches Schien- und Zulegzeug), ten ostatni zaopatrzony statywem i dioptrem, dalej łańcuch lub taśmę mierniczą i stół mierniczy (Markscheidstisch). Starostwo górnicze zezwoli

tylko w wyjątkowych razach na użycie przyrządów mierniczych do władz górniczych należących.

II. Taryfa.

§. 8.

Za czynności, które zaprzysiężony inżynier górniczy w myśl §. 3. rozp. minist. z 23. Maja 1872, l. 5420 wykona, ma tenże co do wynagrodzenia porozumieć się ze stronami (§. 17. powyższego rozporządz. minist.)

§. 9.

Za czynności z polecenia władz górniczych przedsięwzięte, może zaprzys. inżynier górniczy żądać wynagrodzenia dla siebie i swojego personalu pomocniczego, (pomocników i robotników), dla tego personalu zaś tylko wtedy, jeżeli takowy za zgodą właściciela kopalni lub tegoż zastępcy przez zaprzys. inżyniera górniczego dostawiony został:

a) wynagrodzenie kosztów podróży lub podróżowe;
b) dyety (strawne);
c) honoraryum;
d) zwrot wszystkich szczegółowych wydatków.

Wynagrodzenie kosztów podróży.

§. 10.

Koszta podróży zaprzys. inżyniera górniczego i jego pomocników, pod którymi rozumieć należy techników górniczych, przez tegoż inżyniera górniczego do praktyki przyjętych, ma się zarachowywać według postanowień zawartych w rozporządzeniu c. k. Ministerstwa rolnictwa i skarbu z 23. Kwietnia 1874, Dz. u. p. Nr. 47, dotyczących należytości podróżowych dla urzędników będących w VIII.—XI. klasie rangi przy władzach górniczych.

§. 11.

Dla robotników przez zaprzysiężonego inżyniera górniczego dostarczonych, mogą być policzone koszta podróży jedynie za użycie kolei żelaznych lub statków parowych, i to na kolejach ceny jazdy III., na statkach parowych II. klasą.

Dyety. (strawne.)

§. 12.

Dyety mogą być za każdy dzień podróży i zamiejscowej czynności a to z wyjątkiem niepotrzebnej straty czasu z własnego przewinienia, także i wtedy w pełnej kwocie zaliczone, gdy podróż lub zamiejscowa czynność nie zajęła całego dnia.

§. 13.

Zaprzys. inżynierowi górniczemu należy się dziennie dla jego osoby cztery (4) zł. za każdego pomocnika dwa (2) zł. dyet, za każdego robotnika jeden (1) zł. strawnego, a w razie pozostania przez noc, tak dla jego osoby, jak też dla każdego pomocnika i robotnika dodatek w wysokości 50%.

Honoraryum.

§. 14.

Zaprzys. inżynierowi górniczemu należy się:

a) za jego czynności wyjąwszy w kopalni, jako to: dochodzenia miejscowe, pomiary i inne zdjęcia lub obliczenia, prace pisemne i rysunki dzienne honoraryum pięć (5) zł.

b) za jego czynności w kopalni dzienne honoraryum siedm (7) zł.

W nadzwyczajnych wypadkach może Starostwo górnicze podwyższyć honoraryum o 60%.

§. 15.

Za każdego przy swej czynności zatrudnionego a nie przez zarząd kopalni dostawionego pomocnika i robotnika, może zaprzys. inżynier górniczy żądać połowy, względnie jednej czwartej części swego honoraryum, włącznie z wszelkiemi możliwemi podwyższeniami.

Szczególne wynagrodzenia.

§. 16.

Wydatki potrzebne do zupełnego wykonania roboty: na papier, światło i inne materyały, na pocztowe, stemplowe i telegraficzne należytości, na posłańców i t. p. przez zaprzys. inżyniera górniczego poczynione, mają być temuż osobno wynagrodzone.

Jako odszkodowanie za zużycie własnych instrumentów przy czynnościach na powierzchni, może zaliczyć zaprzys. inżynier górniczy 50 ct., zaś przy czynności w kopalni jeden (1) zł. za każdy dzień.

Trwanie pracy.

§. 17.

Czas dziennej pracy przy robotach w kopalni ma trwać najmniej sześć godzin, przy robotach na powierzchni najmniej siedm godzin.

Skrócenie czasu pracy lub zupełne jej przerwanie przed ukończeniem sprawy, należy osobno usprawiedliwić.

Rozdział należytości taryfowych.

§. 18.

Gdy zaprzys. inżynier górniczy podczas jednej podróży przedsięwziął prace dla kilku właścicieli kopalń, natenczas wspólne należytości należy rozdzielić w odpowiednim stosunku.

§. 19.

Zaprzys. inżynier górniczy ma ułożyć dziennik dokładnie uwidoczniający jego urzędowanie, podróże i zajęcie i takowy dać potwierdzić stronom interesowanym. Gdyby takowe bezwarunkowo potwierdzenia odmawiały, natenczas ma to zaprzys. inżynier górniczy nadmienić w dzienniku, a w tym wypadku przyjmie się, że potwierdzenie milcząco przyznano.

Wolno jednakże stronom własnoręcznie umieścić tam uwagi, które one mają do zarzucenia przeciw dokładności dziennika.

§. 20.

Zaprzys. inżynier górniczy ma ułożyć partykularz na podstawie dziennika (§. 19.) i postanowień §§. 10—16 i takowy przedłożyć wysyłającej go władzy górniczej razem z dziennikiem, górniczo-urzędowymi aktami, odnoszącymi się do tej czynności urzędowej, protokołami, notatkami pomiarowymi, kartami i t. p. najdalej w przeciągu 4 tygodni, licząc od ostatniego dnia czynności zanotowanego w dzienniku, względnie od powrotu do siedziby urzędowej. Jeżeli zaprzys. inżynier górniczy tego nie uczyni i nie udowodni zmuszającej go do tego przyczyny, natenczas traci prawo do wynagrodzenia i musi zaliczkę (§. 23.) jeżeli ją otrzymał, zwrócić a §. 5. zostanie analogicznie zastosowany; oprócz tego c. k. Starostwo górnicze może zarządzić powtórzenie czynności urzędowej przez inny organ.

§. 21.

Gdy zaprzysiężony inżynier górniczy podczas jednej podróży ma do spełnienia kilka od siebie niezależnych prac i gdy takowe wykonał, jest

upoważnionym do jednorazowego policzenia kosztów podróży, a takowe zostaną przez Starostwo górnicze rozdzielone na interesentów wedle dziennika (§. 19).

§. 22.

Jeżeli zaprzysiężony inżynier górniczy do przeprowadzenia poruczonej mu czynności potrzebuje urzędowych aktów, natenczas wysyłająca władza górnicza rozważy, czyli mu takowe w oryginale lub w odpisie udzieli. W obydwóch wypadkach ma takowa zatrzymać rewers podpisany przez zaprzys. inżyniera górniczego a potwierdzający odbiór aktów.

§. 23.

Zaprzys. inżynier górniczy może żądać od wysyłającej go władzy górniczej udzielenia odpowiednej zaliczki na koszta podróży.

§. 24.

Z wszystkich w §. 20. naprowadzonych pism ma zaprz. inżynier górniczy, po wciągnięciu takowych do dziennika podawczego, zatrzymać odpisy i kopje w własnej registraturze (§. 1—3).

III. Urlopy.

§. 25.

Zaprzys. inżynier górniczy nie może opuścić obranej siedziby bez polecenia albo zezwolenia Starostwa górniczego (§. 10. rozp. minist. z 23. Maja 1872, l. 5420). O oddaleniu się z miejsca siedziby, które przypuszczalnie nie potrwa dłużej jak 3 dni, wystarczy donieść do c. k Urzędu górniczego okręgowego; dla dłuższej nieobecności musi zaprzys. inżynier górniczy upraszać c. k. Starostwo górnicze o urlop, udowadniając należycie konieczność tegoż.

IV. Grzywny.

§. 26.

Grzywny nałożone na zaprzys. inżyniera górniczego w myśl §. 19. rozp. min st. z dnia 23. Maja 1872, l. 5420, mają być składane w c. k. Starostwie górniczem a będą ściągane w miarę potrzeby egzekucyjnie przez władzę polityczną.

C. k. Starostwo górnicze zarządzi od wypadku do wypadku w myśl odnośnych przepisów o użyciu tych grzywien.

W Krakowie, dnia 1. Stycznia 1890.

C. k. Starosta górniczy

Stengel w. r.

Nr. 4.

U s t a w a

z dnia 14. Stycznia 1890, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o poborze gminnej opłaty od psów w obrębie gminy miasta Lwowa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

§. 1.

Gmina król. stoł. miasta Lwowa pobierać będzie przez organa swoje corocznie od każdego psa, utrzymywanego w obrębie miasta Lwowa z przedmieściami gminną opłatę tak od samców jakoteż od samic w wysokości najwyżej do pięciu zł. (5 zł.) od sztuki.

Wysokość opłaty tak od psa samca jako i samicy uiścić się mającej w granicach powyższej kwoty, uchwali corocznie Rada miejska król. stoł. miasta Lwowa i poda do publicznej wiadomości.

§. 2.

Opłata uiszczać się ma całorocznie z góry w Styczniu każdego roku.

§. 3.

Od psa, który w ciągu roku nad 14 dni we Lwowie pozostaje, uiścić należy opłatę za cały rok.

§. 4.

Szczenięta ssące nie podlegają opłacie.

§. 5.

Trzymanie psa nad czternaście dni we Lwowie bez zgłoszenia do Magistratu i uiszczenia opłaty, podpada grzywnie w wysokości dwukrotnej opłaty.

§. 6.

Psy w obrębie realności ciągle na uwięzi trzymane, czyli tak zwane łańcuchowe, są wolne od gminnej opłaty, muszą być jednak corocznie Magistratowi wykazywane.

§. 7.

Niewykazanie w przeciągu dni czternastu Magistratowi psa łańcuchowego, podpada grzywnie w §. 5. ustanowionej.

§. 8.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1. Stycznia po jej ogłoszeniu, a jednocześnie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 29. Listopada 1877 r. L. 57 Dz. u. kr. o poborze opłaty gminnej od psów w obrębie miasta Lwowa.

§. 9.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 14 Stycznia 1890.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 5.

Ustawa

z dnia 13. Stycznia 1890, o udzieleniu gminie miasta Buczacza prawa do poboru myta kopytkowego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, udziela się gminie miasta Buczacza prawo pobierania myta kopytkowego na trzy lata pod następującymi warunkami:

Art. II.

Gmina miasta Buczacza pobierać ma myto kopytkowe na ośmiu rogatkach, a mianowicie:

1. na drodze krajowej z Monasterzysk wiodącej, gdzie gościniec z Barysza wpada;
2. na drodze z Potoka do Buczacza wiodącej;

3. na drodze z Przewłoki do granicy terytoryum Buczackiego;

4. na drodze prowadzącej z Buczacza przez Nagorzankę do gościńca Czortkowsko-Monasterzyskiego;

5. na drodze przez Nagorzankę do targowicy bydła wiodącej;

6. na drodze z Trybuchowiec przez Fedor do Buczacza;

7. na drodze krajowej z Czortkowa do Buczacza;

8. na drodze krajowej Strussowsko-Buczackiej.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1/2$ (pół) ct.;

Konie, krowy, woły, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. IV.

Przy poborze opłaty kopytkowej, mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyi a względnie ekwiwalentu w pieniądzach według postanowień ustawy drogowej z dnia 7. Lipca 1885, Dz. u. k. Nr. 39 część XV. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. Września 1886, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 80.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe, przed rozpoczęciem roku budżetowego, Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych

robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego i podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czy i o ile roboty preliminowane na ten rok z funduszu myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, zostały uskutecznione i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrola na robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego oraz innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, służy Wydziałowi powiatowemu a względnie Wydziałowi krajowemu.

Art. X.

Gdyby gmina miasta Buczacza pobierająca myto kopytkowe, wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe wskazane ustawą drogową z 7. Lipca 1885, i wykonawczym regulaminem drogowym z 24. Września 1886 r. Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie, lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych dróg, ulic i placów nie mniej też funduszów, w myśl postanowienia §. 28. ust. 5. ustawy drogowej.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych, t. j. opłatą kopytkowego objętych, nie będzie gmina miasta Buczacza pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

Art. XII.

Wykonanie powyższej ustawy polecam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 13. Stycznia 1890.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 6.

U s t a w a

z dnia 7. Stycznia 1890 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zmianie obszarów Reprezentacyj powiatów w Żywcu, Wadowicach, Dobromilu i Brzozowie.

Za zgodą Sejmu mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Mają być przeniesione:

1. gminy i obszary dworskie: Tarnawa górna i dolna z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Żywczu do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Wadowicach;

2. gminy i obszary dworskie: Hroszówka, Jabłonica ruska i Ulucz z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Dobromilu do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Brzozowie.

Art. II.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie z dniem 1. Stycznia roku następnego po jej ogłoszeniu.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 7. Stycznia 1890.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 7.

U s t a w a

z dnia 16. Stycznia 1890, o udzieleniu gminie miasta Brodó wprawa do poboru myta kopytkowego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, udziela się gminie miasta Brodów prawo pobierania myta kopytkowego na trzy lata pod następującymi warunkami:

Art. II.

Gmina miasta Brodów pobierać ma myto kopytkowe na siedmiu rogatkach, a mianowicie:

a) przy drodze wiodącej na ulicę Leszniowską;

b) przy drodze wiodącej na ulicę Lwowską;

c) przy drodze do Wielkich folwarków, obok starego okopiska;

d) przy drodze do Małych folwarków, obok skarbowego chmielnika;

e) na Jurydyce, w miejscu dawnego wału miejskiego;

f) na Podzamczu naprzeciw skarbowego browaru;

g) przy drodze do dworca kolei żelaznej obok mostu na Suchowólce.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 5 (pięć) centów;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) centy;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie krowy, woły, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. IV.

Przy poborze opłaty kopytkowej, mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych, lub o zniżenie takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyi, a względnie ekwiwalentu w pieniądzach według postanowień ustawy drogowej z dnia 7. Lipca 1885, Dz. u. kr. Nr. 39 część XV. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. Września 1886, Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 80.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe, przed rozpoczęciem roku budżetowego, Wydziałowi powiatowemu preliminarz

tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego i podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego, wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile roboty preliminowane na ten rok z funduszu myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, zostały uskutecznione i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrola nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego oraz innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminych, służy Wydziałowi powiatowemu a względnie Wydziałowi krajowemu.

Art. X.

Gdyby gmina miasta Brodów, pobierające myto kopytkowe, wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe, wskazane ustawą drogową z 7. Lipca 1885 i wykonawczym regulaminem drogowym z 24. Września 1886. Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie, lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych dróg ulic i placów nie mniej też funduszów w myśl postanowienia §. 28. ust. 5. ustawy drogowej.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych, t. j. opłatą kopytkowego objętych nie będzie gmina miasta Brodów pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

Art. XII.

Wykonanie powyższej ustawy polecam Memu Ministrowi spraw wewnętrzych.

Wiedeń, dnia 16. Stycznia 1890.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 8.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 30. Stycznia 1890, l. 1824.

Jego Cesarsko i Królewska Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 28. Grudnia 1889, najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu Wydziałom powiatowym w Przemyślanach, Złoczowie, Czortkowie i Skałacie prawa do poboru opłat mytniczych na rzecz utrzymania:

1. drogi gminnej Gliniany-Jaktorów;
2. drogi gminnej Krasne-Gołogóry;
3. mostu na rzece Serecie i drogi dojazdowej Czortków-Wygnanka;
4. drogi gminnej Podwołoczyska-Grzymałów.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta:

1. Na drodze gminnej Gliniany-Jaktorów Wydziałowi powiatowemu w Przemyślanach, jako władzy nadzorującej, na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego ½ ct.;

2. Na drodze gminnej Krasne-Gołogóry Wydziałowi powiatowemu w Złoczowie jako władzy nadzorującej, na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 3 (trzy) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

3. Od mostu na rzece Serecie, Wydziałowi powiatowemu w Czortkowie na rzecz funduszu konserwacyjnego mostu na rzece Serecie, i drogi dojazdowej Czortków-Wygnanka, do utrzymywania których obowiązane są strony konkurencyjne w myśl postanowień ustawy z dnia 15. Kwietnia 1881, (Dz. ust. kr. Nr. 46.)

Opłatę myta mostowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

4. Na drodze gminnej Podwołoczyska-Grzymałów Wydziałowi powiatowemu w Skałacie jako władzy nadzorującej, na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy na dwóch stacyach, na każdej według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały traci moc obowiązującą koncesya z dnia 17. Marca 1888, (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 45,) którą nadane było Wydziałowi powiatowemu w Skałacie prawo do poboru myta na rzecz utrzymania drogi gminnej Podwołoczyska-Grzymałów.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu opłaty od mytniczej, lub o zniżeniu tejże opłaty.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości z nadmienieniem, że według dalszego brzmienia tego Najwyższego postanowienia, udzielona Wydziałowi powiatowemu w Czortkowie koncesya mytnicza, wchodzi w wykonanie od chwili, w której zgaśnie udzielone Najwyższem postanowieniem z dnia 1. Marca 1886 prawo do poboru podobnych opłat Mytniczych od mostu na rzece Serecie i od drogi dojazdowej Czortków-Wygnanka, ogłoszone obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 18. Marca 1886, l. 16929, (Dz. u. kr. Nr. 41.)

Lwów, dnia 30. Stycznia 1890.

Badeni w. r.

Nr. 9.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 3. Lutego 1890, l. 6115, o upoważnieniu c. k. urzędu cechowniczego w Krakowie do cechowania wag ścisłych i ciężarków ścisłych poniżej 500 gramów.

Reskryptem z dnia 20. Stycznia 1890, l. 55.148 ex 1889 wys. c. k. Ministerstwo handlu upoważniło c. k. urząd cechowniczy w Krakowie do cechowania wag małych i ciężarków ścisłych poniżej 500 gramów. Co niniejszem w myśl §. 3. rozporządzenia ministeryalnego z d. 3. Kwietnia 1875, Dz. p. p. l. 45, podaje się do powszechnej wiadomości.

Badeni w. r.

Nr. 10.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 2. Lutego 1890 r., o zmianie postanowień karnych, zawartych w przepisach meldunkowych dla miast Lwowa i Przemyśla.

§. 1.

Obwieszczenie tutejsze z dnia 18. Maja 1889 r. Dz. u. kr. Nr. 42, zmieniające postanowienia §. 14. obwieszczenia Lwowskiej c. k. Dyrekcyi

Policyi z dnia 1. Maja 1865 r., którem ogłszono przepisy meldunkowe dla miasta Lwowa i §. 11. tutejszego obwieszczenia z dnia 11. Marca 1888, Dz. u. kr. Nr. 31, którem ogłoszono przepisy meldunkowe dla miasta Przemyśla, uchyla się.

Natomiast mają nadal obowiązywać postanowienia §. 14. obwieszczenia Lwowskiej c. k. Dyrekcyi Policyi z 1. Maja 1865 i §. 11. tutejszego obwieszczenia z 11. Marca 1888 r., Dz. u. k. Nr. 31 w pierwotnem brzmieniu.

§. 2.

Niniejsze obwieszczenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

C. k. Namiestnik

Badeni w. r.

Nr. 11.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 2. Lutego 1890, o zmianie postanowień karnych zawartych w przepisach meldunkowych dla miast Krakowa i Podgórza.

§. 1.

Postanowienia §. 11. tutejszego obwieszczenia z dnia 16. Listopada 1889 r., Dz. u. kr. Nr. 66, którem ogłoszono przepisy meldunkowe dla miast Krakowa i Podgórza uchyla się. Natomiast mają obowiązywać nadal następujące postanowienia:

Przekroczenie tych przepisów karane będzie przez c. k. Sądy według postanowień §. 320 ustawy karnej, a o ile postanowienia te niemiałyby zastosowania, przez c. k. Dyrekcyę Policyi w Krakowie według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. Kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§. 2.

Niniejsze obwieszczenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

C. k. Namiestnik

Badeni w. r.

Nr. 12.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 16. Stycznia 1890, l. 1916/pr., dotyczące przydzielenia gmin Bołożynów, Ciszki, Konty z Brachówką, Łabacz i Przewłoczna do Oleskiego urzędu podatkowego, a pozostawienia gminy Pobocz nadal w obrębie głównego urzędu podatkowego w Złoczowie.

Odnośnie do tutejszego obwieszczenia z dnia 21. Listopada 1889, l. 1796/pr., dotyczącego utworzenia urzędu podatkowego w Olesku z dniem 1. Grudnia 1889, wyłącza się dodatkowo z obrębu złoczowskiego głównego urzędu podatkowego gminy Bołożynów, Ciszki, Konty z Brachówką, Łabacz i Przewłoczna, położone w powiecie sądowym oleskim i przydziela się je do urzędu podatkowego w Olesku. Natomiast pozostawia się gminę Pobocz, jako należącą do powiatu miejsko-delegowanego sądu powiatowego w Złoczowie, nadal w okręgu złoczowskiego głównego urzędu podatkowego.

Lwów, dnia 16. Stycznia 1890.

Nr. 13.

Ustawa

z dnia 23. Stycznia 1890, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwalająca gminie miasta Sambora na pobór opłat od piwa, miodu i napojów spirytusowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Gminie miasta Sambora zezwala się w latach 1890, 1891, 1892, 1893, i 1894 (a wzglednie do dnia zniesienia prawa propinacyi w Samborze, gdyby nastąpiła w latach tu wymienionych) pobierać od niżej poszczególnionych napojów propinacyjnych w tej gminie wyrabianych i z

tego miejsca wyrobu albo też z poza obrębu tej gminy, do niej bądź na własny użytek sprowadzanych i w jej obrębie zużywanych, następujące opłaty:

1. od litra wódki szumówki, cztery centy;

2. od litra okowity mającej 30 stopni lub wyżej sześć, centów;

3. od litra araku, rumu, rosolisu, likieru, śliwowicy lub ponczowej esencyi:

a) sprowadzonych przez kupców mających prawo sprowadzać napoje słodzone w butelkach opieczętowanych przez fabrykantów rosolisów, dziewięć centów;

b) sprowadzonych przez inne osoby, sześć centów;

4. od litra miodu, ośm centów;

5. od litra wiśniaku, maliniaku lub lipcu piętnaście centów;

6. od piwa:

a) sprowadzonego na własny użytek, jeden cent od litra;

b) sprowadzonego na wyszynk jeden (1) zł. 70 ct. od hektolitra.

Art. II.

Opłaty te nie mogą obciążać ani produkcyi ani też obrotu handlowego napojów spirytusowych, miodu i piwa.

Art. III.

Bliższe postanowienia co do poboru tych opłat, wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 23. Stycznia 1890.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 14.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 3. Lutego 1890, l. 184/pr., dotyczące wydzielenia gminy Wierzbiatyn z okręgu urzędu podatkowego w Monasterzyskach i pozostawienia jej nadal w obrębie urzędu podatkowego w Buczaczu.

Odnośnie do tutejszego obwieszczenia z dnia 21. Listopada 1889, l. 1796/pr., dotyczącego utworzenia urzędu podatkowego w Monasterzyskach z dniem 1. Grudnia 1889, wyłącza się gminę Wierzbiatyn z okręgu urzędu podatkowego w Monasterzyskach i pozostawia się ją jako należącą do buczackiego Sądu powiatowego, nadal w obrębie urzędu podatkowego w Buczaczu.

We Lwowie, dnia 3. Lutego 1890.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1890. Wydano i rozesłano dnia 25. Lutego 1890. **Część II.**

Nr. 15.

Rozporządzenie

Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. Grudnia 1889, tyczące się cennika lekarstw na rok 1890. (Dz. u. p. Nr. 191 z r. 1889.)

Od dnia 1. Stycznia 1890 obowiązuje „Cennik lekarstw na rok 1890 do VII. wydania farmakopei austryackiej“, który pod tym tytułem wyszedł nakładem c. k. drukarni nadwornej i rządowej.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 28. Listopada 1885 (Dz. u. p. Nr. 167), tyczące się austryackiego cennika lekarstw, traci moc swoją, a miejsce jego zająć mają następujące postanowienia:

§. 1.

Wszyscy aptekarze bez wyjątku, jakoteż lekarze i chirurdzy upoważnieni do utrzymywania apteki domowej, winni trzymać się ściśle cennika lekarstw, obowiązującego od dnia 1. Stycznia 1890 i zaopatrzyć się w drukowany jego egzemplarz.

§. 2.

Aptekarze, jakoteż lekarze i chirurdzy obowiązani są postępować ściśle podług „przepisów i prawideł ogólnych“ ogłoszonych rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. Lipca 1889 (Dz. u. p. Nr. 107) i umieszczonych na czele VII. wydania farmakopei austryackiej, jakoteż podług następujących postanowień szczególnych.

§. 3.

Te przedmioty lecznicze, których wydawanie podlega ograniczeniu na mocy osobnych przepisów i które — o ile należą do aptecznych — uwidocznione są w cenniku lekarstw, jakoteż w farmakopei wpadającem w oczy (tłustem) pismem, a nadto zestawione są w tablicy IV. farmakopei, mogą aptekarze wtedy tylko sprzedawać, gdy są podług przepisu przez upoważnionego lekarza, chirurga lub weterynarza zapisane.

Wyjęte są w myśl rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. Sierpnia 1884 (Dz. u. p. Nr. 131) kwas karbolowy, witryol cynkowy i witryol miedziany, o ile płyny te mają być użyte nie jako lekarstwa, lecz jako środki odwietrzające, w którym to jednak razie sygnatura naczynia opatrzona ma być wyraźnym napisem, ostrzegającym o tem ich przeznaczeniu a opiewającym: „Do odwietrzania", tudzież chloroform w mieszaninie „Do zewnętrznego użycia" przeznaczonej, w której ilość chloroformu nie powinna wynosić więcej jak 20% wszystkiej mieszaniny.

§. 4.

Przy sporządzaniu i wydawaniu lekarstw trzymać się należy ściśle wskazówek recepty lekarskiej we wszystkich szczegółach.

Jednakże podług recept, w których przekroczone są największe ilości środków lekarskich, w tablicy III. VIIgo wydania farmakopei austryackiej z roku 1889 przepisane, wtedy tylko wolno zrobić lekarstwo w sposób zaordynowany, gdy lekarz obok ilości wagi położy wykrzyknik (!).

Nadto rozporządza się, że ilości wagi środków lekarskich w recepcie ordynowanych, jeżeli środki te znajdują się w tablicy dawek największych, powinien lekarz napisać nie tylko cyframi, lecz także słowami.

§. 5.

Wszystkie szczegóły recepty powinny być napisane wyraźnie i czytelnie. Na recepty napisane nieczytelnie lub aptekarzowi niezupełnie zrozumiałe, nie wolno żadnego lekarstwa wydawać bez zasięgnięcia wprzód wyjaśnienia od ordynującego lekarza.

Na każdej recepcie powinien sam lekarz napisać nazwisko i mieszkanie osoby, dla której lekarstwo jest przeznaczone, jeżeli zaś tego zaniedba, ma to uczynić aptekarz.

§. 6.

Lekarstwo wolno wydawać ponownie podług pewnej recepty tylko dla osoby na niej wyrażonej.

Gdy zachodzi słuszna obawa, żeby lekarstwa nie nadużyto, lekarz ordynujący winien napisać na recepcie formułę „na repetatur“ i aptekarzowi nie wolno wydać ponownie lekarstwa na receptę opatrzoną tą formułą.

§. 7.

Wydawanie lekarstw na kopie recept i kopiowanie recept w aptekach jest zakazane, wyjąwszy, jeżeli pewne okoliczności skopiowania wymagają, n. p. z przyczyny wydania lekarstwa na koszt funduszów publicznych, zakładów dobroczynnych, stowarzyszeń itp., w którym to jednak razie powód sporządzenia kopii recepty powinien być na tejże kopii szczegółowo wyrażony i aptekarz winien go swoim podpisem potwierdzić.

§. 8.

Gdy recepta opatrzona jest dopiskiem „cito“ lub „statim“, lekarstwo wydać należy jak tylko można najrychlej.

§. 9.

Na recepty opatrzone dopiskiem „secundum meam proscriptionem“ lub innym podobnym, oznaczającym jakieś tajemne porozumienie się lub jakiś układ aptekarza z lekarzem, co wszystko w stosunkach lekarza do aptekarza miejsca mieć nie może, nie wolno w aptekach nic wydawać.

Lekarzom zabrania się umieszczać w receptach takich formuł i dopisków.

§. 10.

Gdy się wydaje lekarstwa na rachunek funduszów publicznych, zakładów dobroczynnych, kas dla chorych itp., jakoteż dla ubogich, tudzież gdy strony wyraźnie tego żądają, używać należy naczyń według cennika najtańszych i tylko za takie wolno sobie należytość policzyć.

Toż samo stać się ma wtedy, gdy z przyczyny ubóstwa osoby lekarstwa potrzebującej, lekarz dopisze w recepcie: „fiat expeditio simplex“.

§. 11.

Lekarstwa wymienione z jedną ceną, wydawać należy po tej cenie bez względu na ilość, za lekarstwa zaś, wymienione z podwójną lub potrójną ceną, liczyć się ma przepisane ceny niższe dopiero wtedy, gdy się wydaje większe ilości.

Jeżeliby jednak wskutek kilkorakich cen wypadło za mniejszą ilość więcej niż wynosi cena niższa, ustanowiona dla większej ilości, policzyć należy tę ostatnią cenę.

§. 12.

Przy taksowaniu wolno należytość wynoszącą mniej niż cent policzyć za cały cent i tak samo, gdy przy taksowaniu wypadnie za jakiś środek lekarski cent lub kilka centów z ułamkiem centa, wolno policzyć ten ułamek za cały cent.

§. 13.

Za Aqua communis w jakiejkolwiek ilości policzyć można jeden cent, wyjąwszy, gdy jest użyta na odwary i nalewy.

§. 14.

Jeżeli lekarz nie poda w recepcie szczegółowo ilości wagi obojętnej części składowej, albo jeżeli do zrobienia lekarstwa w zwykłej postaci potrzebny jest dodatek obojętny w recepcie nie podany, napisać należy w recepcie przy taksowaniu jaką spotrzebowano ilość obojętnej części składowej lub dodatku obojętnego.

Za środki lekarskie, zaordynowane w pewnej ilości kropli, liczy się należytość podług następujących prawideł:

Za jeden gram liczy się 20 kropli tłuszczów, jakoteż ciężkich olejków eterycznych, tynktur kwasów mineralnych rozcieńczonych i w ogóle płynów wodę zawierających, 25 kropli wszystkich olejków eterycznych, eteru octowego, eteru zwyczajnego i chloroformu, a 50 kropli czystego eteru.

§. 15.

Na każdej recepcie, podług której zrobiono i wydano lekarstwo z apteki czyto publicznej czy domowej, napisać trzeba przed wydaniem kwotę taksy cyframi wyraźnie z wyszczególnieniem, ile się należy za materyały, robotę i naczynia (słoiki, flaszki, pudełka itp.).

W aptekach publicznych ten, kto lekarstwo taksował, dopisać powinien na recepcie obok należytości także datę i firmę apteki i podpisać swoje nazwisko, ten zaś, który lekarstwo ekspedyował, przydać ma na sygnaturze za każdym razem datę ekspedycyi i swój podpis.

Gdy lekarstwo wydaje się powtórnie podług tej samej recepty, pisać należy za każdym razem te szczegóły na recepcie i na sygnaturze.

§. 16.

Wolno wydać lekarstwa po cenie niższej od przepisanej; ale w przypadku takim wypisać trzeba na recepcie cyframi tak cenę przepisaną, jak i należytość dobrowolnie zniżoną.

Jednakże lekarstwa, dawane po cenie zniżonej, powinny być tejże niewadliwej jakości, która w farmakopei jest przepisana, a waga też nie może być mniejsza.

Również gdy się sprzedaje bez recepty, nie wolno kłaść na środki lekarskie cen wyższych od ustanowionych w cenniku lekarstw

§. 17.

Przy oznaczaniu cen tych środków lekarskich, których nie ma w farmakopei, winny Władze administracyjne postępować w przypadkach ich decyzyi poddawanych, według tych samych zasad, według których wymierza się ceny środków lekarskich podanych w farmakopei a których osnowa dołączona jest do cennika lekarstw na rok 1890.

§. 18.

Pijawki nie mają być uważane za przedmiot leczniczy. Aptekarze są jednak obowiązani mieć ich zapas w dobrym stanie.

Cenę sprzedaży pijawek ustanawia się dla aptek po 10 centów za sztukę. Przy zaspakajaniu rachunków za lekarstwa dostarczone na rachunek funduszów publicznych, cena ta nie podlega zniżeniu procentowemu.

§. 19.

Ceny przedmiotów do bandażowania, do farmakopei przyjętych, podane są w osobnym spisie do cennika lekarstw dołączonym; nie podlegają one także zniżeniu procentowemu.

§. 20.

Lekarze i chirurdzy upoważnieni lub obowiązani do utrzymywania apteki domowej lub podręcznej (rozporządzenie Ministerstwa spraw we-

wnętrznych z dnia 26. Grudnia 1882, Dz. u. p. Nr. 182) kupować powinni przetwory chemiczne i farmaceutyczne (proste i złożone) do urządzenia i uzupełnienia swoich aptek domowych lub podręcznych, jakoteż wszelkie gotowe lekarstwa w jednej z najbliższych aptek i wykazywać się mają w tej mierze osobną książką odbiorczą, w której nazwa i waga środków lekarskich, jakoteż data ich nabycia, ma być dokładnie podana i podpisem aptekarza potwierdzona. Zniżenie cen w przypadkach takich zależy od wzajemnej umowy.

§. 21.

Do lekarstw dla zwierząt ustanowiony jest osobny cennik.

Za robotę lekarstw dla zwierząt i za naczynia do tychże, pozwala się pobierać należytości podług cennika lekarstw dla ludzi.

§. 22.

Wszelkie wykroczenia przeciw rozporządzeniom powyższym, o ile do nich nie stosują się postanowienia ustawy karnej powszechnej, karane będą grzywnami w kwocie aż do 100 zł. lub aresztem w zakresie aż do dni 14 (rozporządzenie ministeryalne z dnia 30. Września 1857, Dz. ust. p. Nr. 198).

§. 23.

Wszelkie inne przepisy, oprócz postanowień niniejszych jeszcze istniejące, a tyczące się kupowania, utrzymywania i sprzedaży towarów aptekarskich i lekarstw, pozostają w mocy obowiązującej.

Taaffe w. r.

Rozporządzenie

Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. Lipca 1889, l. 10.134, tyczące się VII. wydania farmakopei austryackiej, obowiązującej we wszystkich Królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych. (Dz. u. p. Nr. 107.)

Z powodu wyjścia nowego wydania farmakopei austryackiej pod tytułem „Pharmacopoea austriaca. Editio septima. Viennae C. R. Aulae et Imperii Typographia 1889“, rozporządza się co następuje:

We wszystkich aptekach publicznych i domowych wydawać należy lekarstwa, począwszy od dnia 1. Stycznia 1890, według przepisów tej nowej farmakopei.

Przeto winny wszystkie apteki poczynić potrzebne przygotowania i zaopatrzyć się w egzemplarz tego nowego wydania farmakopei.

Również w każdej aptece domowej lekarza lub chirurga znajdować się powinien egzemplarz farmakopei.

Wszyscy urzędnicy zdrowia, praktykujący lekarze, chirurdzy i weterynarze, jakoteż aptekarze, winni obznajomić się dokładnie z jej osnową i odpowiednio postępować.

Władze administracyjne winny jeszcze osobno podać w sposób stosowny polecenie niniejsze do wiadomości osób stanu lekarskiego i aptekarzy.

Normae et regulae generales w języku łacińskim umieszczone na czele tekstu farmakopei, zawierają następujące przepisy, które ogłaszają się niniejszem gwoli powszechnego zastosowania.

Przepisy i prawidła ogólne:

§. 1.

Apteki obowiązane są mieć w zapasie i wydawać leki do farmakopei przyjęte w takiej jakości, żeby całkowicie odpowiadały przepisom farmakopei.

Ze względu, że w aptekach na prowincyi odbyt jest bardziej ograniczony, upoważnia się Władze administracyjne krajowe do sporządzenia i ogłoszenia wykazu tych przedmiotów farmakopei, które także apteki na prowincyi powinny mieć zawsze w zapasie.

§. 2.

O ile co do wyrabiania pewnych przetworów farmakopea podaje przepisy, przetwory te należy przerabiać i wydawać ściśle według tych przepisów.

§. 3.

Leki do farmakopei nie przyjęte, przez lekarzy jednak niekiedy zapisywane i dlatego w aptekach trzymane w zapasie, powinny również być najlepszej jakości, niefałszowane i wolne od wszelkich nieczystości. Leki te nie oficyalne przechowywać należy i wydawać z taką samą starannością jak zawarte w farmakopei a podobne do nich ze skutków, które sprawiają.

Leki tego rodzaju i wyroby lecznicze nowo w obrót wprowadzane do celów lekarskich, których skuteczność jest jeszcze niepewna i doświadczeniem klinicznem nie wypróbowana, wydawać wolno tylko na podstawie recepty lekarza do praktykowania uprawnionego.

§. 4.

W tablicy IV., do farmakopei dołączonej, wymienione są leki, które wolno wydawać tylko na receptę upoważnionego lekarza, chirurga lub weterynarza.

Leki te, oznaczane dotychczas †, uwidocznione są w tekscie farmakopei drukiem w oczy wpadającym.

§. 5.

Leki, wymienione w tablicy III. farmakopei, wydawać wolno tylko za receptą lekarską, a tylko wtedy w ilości przewyższającej dawkę największą w tablicy podaną, gdy lekarz obok zapisanej ilości wagi położy wykrzyknik (!).

§. 6.

Gdy lekarz, zapisując środek, który w aptekach trzymany jest tak w stanie surowym jak i oczyszczony albo rektyfikowany, okoliczność tę pomija, wydawać należy zawsze środek oczyszczony lub rektyfikowany.

Podobnież, jeżeli się rozróżnia rozmaite stopnie koncentracyi lub tęgości a w recepcie stopień koncentracyi nie jest bliżej określony, wydać zawsze należy lek w postaci łagodniej działającej i rozcieńczonej.

§. 7.

Leki, wymienione w tablicy I., zachowywać należy w szafie dającej się zamknąć, te zaś, które wymienione są w tablicy II., oddzielnie od innych leków.

§. 8.

Przyrząd odczynnikowy powinien być zawsze kompletny i utrzymywany w dobrym stanie.

§. 9.

Do oznaczania stopnia ciepłoty używać należy termometru z podziałką 100 częściową systemu Celsiusa.

§. 10.

Ciężar gatunkowy w farmakopei przepisany oznaczać należy przy ciepłocie 15° C.

§. 11.

Każda apteka powinna mieć zawsze w zapasie następujące przedmioty potrzebne do niesienia pomocy chirurgicznej i pielęgnowania ran według metody antyseptycznej:

Katgut,
opaski kalikotowe,
jedwab karbolizowany,
gazę karbolową (mul),
gazę jodoformową,
gazę białą (hydrophiles),
watę Brunsa,
papier gutaperchowy,
batyst Billrotha,
sączki karbolizowane.

§. 12.

Ponieważ wiele przetworów do nowego wydania farmakopei wciągniętych, różnią się znacznie od podawanych w poprzednich wydaniach, wkłada się na lekarzy, chirurgów i weterynarzy praktykujących obowiązek, żeby z szczególną bacznością przepisywali te leki, co do których zaszła zmiana pod względem tęgości lub składu.

Zmiany najważniejsze wymienione są w przedmowie do farmakopei

Taaffe w. r.

Zasady do obliczania cen ustanowionych w cenniku leków.

1. Przy oznaczaniu ceny według cenników, podanych przez materyalistów, następujące ilości służyć mają za podstawę do obliczenia:

2000 gr.
1000 „
500 „
100 „
50 „
10 „
1 „

jednakże tylko następujące ilości uważać należy w cenniku leków jako ustanowione ciężary:

1000 gr.
100 „
10 „
1 „
0.10 „
0.01 „

2. Dla towarów leczniczych (dla materyałów surowych przeznaczonych do sporządzania leków) należy oznaczyć cenę normalną, co się uskutecznia w ten sposób, że na podstawie cen, jakie materyaliści podają dla pojedynczych artykułów w swych cennikach, obliczyć należy cenę średnią, która będzie normalną. Do tego użyć należy cenników przynajmniej czterech firm (wiedeńskich).

3. Jeżeli jeden i ten sam artykuł pojawia się w handlu w kilku gatunkach, to w celu oznaczenia jego ceny należy wybrać ten gatunek, który odpowiada wymaganiom farmakopei; jeżeli zaś w farmakopei oznaczono dwa lub więcej gatunków tego samego artykułu jako nadające się do użytku lekarskiego, to, jeżeli ceny pojedynczych gatunków są różne, należy oznaczyć cenę każdego gatunku obok dokładnego opisania takowego.

4. Do tak uzyskanej normalnej ceny materyałów należy dodać odsetki, a mianowicie przy artykułach o jednej cenie jednostkowej w cenniku 50%, przy artykułach zaś, dla których w cenniku podano dwie albo według okoliczności nawet trzy ceny jednostkowe, doliczyć należy, stosując do stopy wyższej, 25%, w razie zaś uwzględniania stopy najwyższej tylko 15%.

Oznaczenie ilości, aż do której dozwolono doliczać 50%, zastrzeżonem jest komisyi, której powierzono obliczenie cen jednostkowych; jednakże służyć tu ma w ogóle za zasadę ta ilość, w jakiej zwykle na jednej recepcie dotyczący lek przepisanym bywa.

Dodatek 15% przyznać należy w każdym razie wtenczas, jeżeli cała ilość przyjęta za zasadę dla ustanowienia ceny, umieszczoną jest w cenniku jako jednostka.

5. Za wszystkie surowe artykuły i chemiczne przetwory, które znajdują się w handlu i nie dadzą się bezpośrednio użyć jako leki, należy oprócz dodatku odsetkowego doliczyć także kwotę, która przypada w myśl postanowienia pod 7 za czynności w laboratoryum, a mianowicie: za przyprowadzenie artykułów do stanu w jakim go ekspedyować można jako lek, a zatem za rozdrobnienie, oczyszczenie, mundowanie, osuszenie lub przekrystalizowanie itp.

Przy artykułach, które farmakopea każe badać pod względem dobroci, należy obliczyć nadto w myśl punktu 7. i 14. koszta badania i takowe zaliczyć.

6. Przy tych artykułach, które z powodu swych własności wymagają opakowania w naczynia szklanne albo gliniane, przysłuża prawo doliczenia do powyższych kosztów (za odsetki, badanie i robotę) także następujących należytości, zwłaszcza jeżeli przy cenie artykułu u materyalisty nie wliczono już zarazem wyraźnie należytości za opakowanie:

za naczynie szklanne albo tygiel		aż włącznie do 100 gr.	5 ct.
" " " " "	nad 100	" " " 500 "	10 "
" " " " "	" 500	" " " 1000 "	15 "
" " " " "	" 1000	" " " 2000 "	20 "

7. Za roboty, podjęte w laboratoryum jużto w celu zbadania i przysposobienia materyałów surowych, albo w celu przyrządzenia farmaceutycznych przetworów, należy się farmaceucie za godzinę 40 ct., służącemu (laborantowi) zaś 16 ct.

8. W celu ustanowienia ceny, należy przy każdym środku leczniczym po sumiennem rozważeniu oznaczyć tę ilość każdego artykułu leczniczego, która po przedsięwziętym rozbiorze i po wykonaniu roboty z uwzględnieniem utraty przy wydawaniu, ma być przyjętą jako pozostałość, a tem samem jako punkt wyjścia do obliczenia.

9. Dla ustanowienia ceny tych artykułów leczniczych, których sposób przyrządzania zawarty jest w farmakopei, należy przestrzegać powyżej wyszczególnionych wskazówek, przyczem szczególniej na to baczyć należy, aby przy przetworach stosownie do ich rozmaitych ilości, w cenniku różnemi cenami oznaczonych, doliczano przy obliczaniu mniejszych dawek 50%, przy obliczaniu większych dawek tylko 25%, względnie zaś 15% do normalnej ceny surowego artykułu. W celu zmniejszenia ceny drugiej, względnie trzeciej (wyższej) jednostki ciężaru, należy tam, gdzie przepis farmakopei tylko małą ilość przetworu farmaceutycznego obejmuje, brać dwu lub trzykrotną taką ilość jako podstawę do obliczenia, przyczem jednak, jak to samo z siebie wynika, obniżyć trzeba stosownie dodatki za robotę

asystenta i laboranta, za opał i zużytkowanie przyrządów, obliczając te dodatki dla większej ilości, według spotrzebowania, nie zaś podwójnie lub potrójnie. Zastosować to należy przedewszystkiem przy tych artykułach, które same stanowią część składową innych przetworów farmaceutycznych i dlatego też wyrabiane bywają w większej ilości.

10. Za węgle potrzebne do przyrządzenia artykułów leczniczych wymienionych w punkcie 9., potrącić należy należytość według ceny kupna, zwiększoną o 10% z powodu utraty.

11. Jeżeli do przyrządzenia tych artykułów leczniczych (punkt 9.) te same naczynia mogą być kilkakrotnie użyte, to należy jako odszkodowanie za zużycie odpowiednią kwotę policzyć; jeżeli zaś tylko raz dadzą się użyć, rachować należy za nie cenę kupna, jednakże bez doliczania odsetek.

12. Jeżeli przy obliczeniu cen pozostaje ułamek centa, to należy go policzyć za cały cent przy ilości aż do jednego gramu włącznie, przy większych zaś ilościach aniżeli jeden gram, ułamek ten odpada, jeżeli wynosi mniej jak 0.5, policzyć go zaś należy za cały cent, gdy wynosi więcej niż 0.5.

13. Za naczynia potrzebne do ekspedyowania leków (flaszki, słoiki, pudełka tekturowe i zasuwane) ułożyć należy osobny o ile możności zupełny cennik, uwzględniający jakość i wielkość tych naczyń, przyczem za podstawę służyć mają cenniki dotyczących firm przedłożone komisyi, do których cen jako wynagrodzenie z powodu stłuczenia lub innych strat 25% doliczyć należy.

14. Ze względu, że odczynniki przepisane farmakopeą służą do badań farmaceutycznych, obliczyć za nie należy cenę według cennika leków.

15. Za leki dla zwierząt ułożyć należy osobny cennik, przyczem do uzyskanej za surowy materyał normalnej ceny kupna doliczyć należy 25% jeżeli się rozchodzi o mniejszą, 15% zaś jeżeli się rozchodzi o większą ilość.

Jeżeli z pomiędzy artykułów leczniczych niektóre w cennikach materyalistów podane są stosownie do jakości z różnemi cenami a podlejszy i tańszy gatunek przydatnym jest dla celów leczenia zwierząt, to należy go także w cenniku oznaczyć z dodatkiem: „secunda, cruda, communis“.

Zresztą zastosować należy przy lekach dla zwierząt punkta 1 do 3, i 5 do 12.

16. Ceny obowiązujących artykułów opatrunkowych umieścić należy w cenniku leków w osobnym spisie.

Uważać je należy jako artykuły handlowe i wyznaczać za nie przeciętną cenę według cenników dotyczących firm krajowych i zagranicznych z doliczeniem 20%, tudzież podać przy każdym artykule dokładnie jego jakość, miarę i odsetkową zawartość.

Cennik lekarstw na rok 1890.

Cena dla lekarstw farmakopei.

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Acetum	100	3	—	—
„ aromaticum	„	10	—	—
„ Scillae	10	3	100	20
Acidum aceticum concent.	„	4	—	—
„ „ dilutum	100	14	—	—
Acidum arsenicosum pulv. . .	1	1	—	—
Acidum benzoicum	„	8	—	—
„ boricum	10	3	—	—
„ „ pulv.	„	4	—	—
Acidum carbolicum *)	„	5	100	36
„ „ **liquef.***) .{	„	5	„ 1000	35 300
„ **chromicum**	1	3	—	—
Acidum citricum	10	10	—	—
„ „ pulv.	„	12	—	—
„ hydrochloricum concentr. . .	„	2	—	—
„ „ dilutum . . .	„	2	—	—
„ lacticum	1	4	10	31
„ nitrico-nitrosum	10	5	—	—
„ nitricum concentr.	„	3	100	22
„ „ dilutum	„	2	—	—
„ phosphoricum	„	6	—	—
„ pyrogallicum	1	6	10	45
„ salicylicum	„	3	„	20
„ sulfuricum concentr.	10	3	100	23
„ „ dilutum	„	1	—	—
„ tannicum	1	2	10	10
„ tartaricum	10	5	—	—
„ „ pulv.	„	6	—	—
Aether	„	2	—	—
„ aceticus	„	7	—	—
Aloë pulv.	„	3	—	—
Alumen	„	1	100	5
„ pulv.	„	2	„	11
„ ustum pulv.	„	4	—	—
Aluminium aceticum solut.	100	22	1000	180
Ammonia	10	2	100	11
Ammoniacum pulv.	„	5	—	—
Ammonium aceticum solut.	„	5	—	—
„ bromatum	„	19	—	—
„ carbonicum	„	2	—	—
„ chloratum	„	3	—	—

*) Porównaj Minist. rozp. z 1. sierpnia 1884 Dz. u. p. Nr. 131 ust. 2.

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Amygdalae amarae	10	3	—	—
„ dulces	„	3	100	19
„ „ decortic.	„	4	—	—
Amylium nitrosum	1	3	—	—
Amylum Marantae pulv.	100	30	—	—
„ Tritici pulv.	„	15	—	—
Antidotum Arsenici albi	dawka	132	—	—
Antifebrinum	1	2	10	16
Antipyrinum	„	13	„	100
Apomorphin. hydrochlor.	0.01	3	—	—
Aqua Amygdal. amar. conc.	10	6	—	—
Aqua Amygdal. amar. diluta	„	1	100	8
„ aromatica spirituosa	100	14	—	—
„ Aurantii florum	10	4	—	—
„ Calcis	100	3	1000	20
„ carbolisata	„	4	„	35
„ carminativa	„	12	—	—
„ Chamomillae	„	10	—	—
„ Chlori	10	3	100	25
„ Cinnamomi simplex	100	10	—	—
„ „ spirituosa	„	21	—	—
„ destillata	„	3	1000	12
„ Foeniculi	„	8	—	—
„ Goulardi	„	5	1000	12
Aqua Laurocerasi	10	4	100	30
Aqua Melissae	100	12	—	—
„ Menthae piperitae	„	14	—	—
„ plumbica	„	6	1000	18
„ Rosae	„	10	—	—
„ Rubi Idaei	„	9	—	—
„ Salviae	„	11	—	—
Araroba depurata	1	5	—	—
Argentum nitric. crystall.	„	13	—	—
„ „ **fusum**	„	15	10	124
Argentum nitric. cum Kalio nitric.	„	7	—	—
Asa foetida pulv.	10	7	—	—
Atropinum sulfuric.	0.01	2	0.1	14
Axungia Porci	100	20	—	—
„ „ benzoata	10	5	—	—
Balsamum Copaivae	„	8	—	—
„ Peruvianum	„	13	—	—
„ Tolutanum	„	12	—	—
Benzoë pulv.	„	10	—	—
Bismuth. subnitric.	1	6	—	—

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Bolus alba pulv.	100	17	—	—
Bulbus Scillae sicc. pulv.	1	2	—	—
Calcium carbonic. nativ. pulv. . . .	100	10	—	—
„ „ praecipitatum . . .	„	12	—	—
„ „ purum	10	15	—	—
„ hypochlorosum	100	7	1000	60
„ oxydatum pulv.	„	8	—	—
„ oxysulfurat. solutum . . .	„	20	—	—
„ phosphoricum	10	34	—	—
„ sulfuricum ustum	100	2	1000	15
Camphora	10	4	100	31
Cantharides pulv.	„	16	—	—
Carbo Ligni depurat.	100	14	—	—
Carrageen sciss.	10	2	100	15
Caryophylli pulv.	„	8	—	—
Castoreum pulv.	0.1	3	—	—
Catechu pulv.	10	7	—	—
Caules Dulcamarae sciss.	100	4	—	—
Cera alba	10	6	—	—
„ flava	„	4	100	28
Ceratum Cetacei	„	8	„	60
„ fuscum	„	5	„	40
Cetaceum	„	5	—	—
Chininum bisulfuric.	1	8	10	58
„ ferro-citricum	„	5	—	—
„ hydrochloricum	„	9	10	69
„ sulfuricum	„	8	„	55
„ tannicum	„	8	—	—
Chloralum hydratum	10	20	—	—
Chloroformium*)	„	6	100	43
Cocainum hydrochloricum . .	0.1	12	1	94
Coffeinum	„	2	„	11
Collodium	10	5	100	38
„ elasticum	„	6	—	—
Collyrium adstringens luteum	„	3	100	25
Cortex Cascarillae rudit. tus.	„	3	—	—
„ „ pulv.	„	5	—	—
„ Chinae rudit. tus.	„	9	100	80
„ „ pulv.	„	13	—	—
„ Cinnamomi rudit. tus.	„	3	—	—
„ „ pulv.	„	5	—	—
„ Condurango rudit. tus.	„	8	—	—
„ Frangulae sciss.	„	2	100	11

*) Porównaj Minist. rozp. z 1. sierpnia 1884 Dz. u. p. Nr. 131 ust. 3.

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Cortex Fructus Aurantii sciss.	10	5	—	—
„ „ Citri sciss.	„	5	—	—
„ Granati rudit. tus.	„	4	—	—
„ „ pulv.	„	6	—	—
„ Quebracho rudit. tus.	„	3	—	—
„ Quercus sciss	100	10	—	—
„ „ pulv.	10	4	—	—
„ Salicis sciss.	100	11	—	—
Crocus	1	21	—	—
„ pulv.	„	25	—	—
Cuprum sulfuricum*)	10	3	—	—
Decoct Sarsaparillae compos fortius . .	100	48	1000	109
„ „ „ mitius . .	„	30	„	84
Elaeosacchara	Patrz cennik robót aptek. (p. 2 i 22)			
Electuarium aromaticum	10	4	—	—
„ lenitivum	„	6	100	52
Elemi	„	3	—	—
Emplastrum adhaesivum . . . . {	100 □Cm.	6	1000 kw.cm. 1 M.= 3500 kw.cm.	50 140
„ Anglicanum	„	25	—	—
„ Cantharidum	10	11	100	95
„ „ perpetuum . .	„	16	—	—
„ Cerussae	10	5	100	45
„ Conii	„	5	„	44
„ Diachylon compositum . .	„	5	„	37
„ „ simplex . . .	„	3	„	26
„ Hydrargyri	„	8	„	64
„ „ extensum . . .	100 □Cm.	11	—	—
„ Meliloti	10	4	100	31
„ Minii	„	5	„	40
„ oxycroceum	„	20	„	168
„ saponatum	„	5	„	41
„ „ extensum . . . {	100 □Cm.	8	1000 kw. Cm.	70
Emulsiones	Patrz cennik robót aptek. (p. 12)			
Euphorbium pulv.	10	6	—	—
Extractum Aconiti radicis . . .	1	6	—	—
„ **Aloës**	10	11	—	—
„ **Belladonnae fol.** . .	1	6	—	—
Extractum Calami aromatici	10	56	—	—
„ Calumbae	1	12	—	—
Extractum Cannabis Indic. . . .	„	8	—	—
Extractum Centaurii minoris	10	28	—	—
„ Chinae	1	11	—	—
Extractum Colocynthidis	„	14	—	—

*) Porównaj Minist. rozp. z 1. sierpnia 1884 Dz. u. p. Nr. 131 ust. 2.

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Extractum Conii herbae . . .	1	5	—	—
Extractum Cubebae	„	21	—	—
Extractum Filicis maris . . .	„	14	—	—
Extractum Gentianae	10	18	—	—
„ Graminis	„	15	—	—
Extractum Granati	„	48	—	—
„ **Hydrastidis fluidum** .	„	12	—	—
„ **Hyoscyami foliorum** .	1	6	—	—
Extractum Liquiritiae	10	18	—	—
„ Malatis Ferri	„	10	—	—
Extractum Opii	1	15	—	—
Extractum Quassiae	„	13	—	—
„ Quebracho fluidum . . .	10	9	—	—
„ Ratanhiae	1	7	—	—
„ Rhamni Purshiani fluid. . .	10	12	—	—
„ Rhei	1	7	—	—
Extractum Scillae	„	5	—	—
„ **Secalis cornuti** . .	„	6	—	—
„ **Strychni**	„	12	—	—
Extractum Taraxaci	10	16	—	—
„ Trifolii fibrini	„	18	—	—
Ferrum carbonic. saccharat.	„	12	—	—
„ citricum ammoniat.	1	4	—	—
„ hydrooxydatum dialysat. liquid. . .	10	4	100	35
„ lacticum	1	2	10	16
„ et Natrium pyrophosphoric. . .	„	2	„	16
„ pulveratum	10	4	—	—
„ reductum	1	3	—	—
„ sesquichlorat. crystall. . . .	10	5	—	—
„ „ solutum . . .	„	4	—	—
„ sulfuricum	„	2	100	17
„ „ siccum pulv.	„	4	—	—
Flores Arnicae sciss.	„	2	—	—
„ Chamomillae Romanae . . .	„	3	100	21
„ „ vulgaris	„	3	„	21
„ „ „ rudit. tus. .	„	4	„	30
„ „ „ pulv. . .	„	5	—	—
„ Cinae	„	2	—	—
„ „ pulv.	„	4	—	—
„ Koso sciss.	„	7	—	—
„ „ pulv.	„	11	—	—
„ Lavandulae	„	6	—	—
„ Malvae	„	3	—	—
„ Rhoeados sciss.	„	6	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Flores Rosae sciss.	10	5	—	—
„ Sambuci	„	2	100	15
„ Tiliae sciss.	„	2	„	13
„ Verbasci	„	7	„	55
Folia Althaeae sciss.	100	10	—	—
„ Auranthii „	10	2	—	—
Folia Belladonnae sciss.	„	3	—	—
„ „ **pulv.**	1	1	—	—
Folia Coca sciss.	10	8	—	—
„ „ pulv.	„	14	—	—
Folia Digitalis sciss.	„	2	—	—
„ „ **pulv.**	1	1	—	—
„ **Hyoscyami sciss.**	10	2	100	15
„ „ **rudit. tus.**	„	3	„	24
Folia Malvae sciss.	100	14	—	—
„ Melissae „	10	3	100	20
„ Menthae-crispae sciss.	„	3	—	—
„ „ piperitae sciss.	„	4	100	25
„ „ „ pulv.	„	6	—	—
„ Rosmarini sciss.	„	1	—	—
„ Salviae „	„	2	100	14
„ „ pulv.	„	4	—	—
„ Sennae Alexandr. sciss.	„	7	100	50
„ „ „ pulv.	„	10	—	—
„ Sennae de Tinnevelly sciss.	„	3	100	23
„ „ „ pulv.	„	5	—	—
„ „ „ sine resina	„	8	—	—
Folia Stramonii sciss.	10	2	—	—
Folia Taraxaci sciss.	100	10	—	—
„ Theae	10	16	—	—
„ Trifolii fibrini sciss.	100	12	—	—
„ „ „ pulv.	10	4	—	—
„ Uvae ursi	100	10	—	—
Fructus Anisi stellati rudit. tus.	10	5	—	—
„ „ „ pulv.	„	8	—	—
„ Anisi vulgaris	100	16	—	—
„ „ „ pulv.	10	5	—	—
„ Cardamomi rudit. tus.	1	4	—	—
„ Carvi	100	15	—	—
„ „ pulv.	10	5	—	—
„ Cassiae Fistulae sciss.	100	11	—	—
Fructus Colocynthid. pulv.	1	3	—	—
Fructus Coriandri	100	7	—	—
„ Cubebae pulv.	10	24	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Fructus Foeniculi	100	12	—	—
„ „ pulv.	10	4	—	—
„ Juniperi rudit. tus.	100	10	—	—
„ Lauri „ „	„	15	—	—
Fructus Papaver. rud. tus. . .	10	3	—	—
„ Tamarindi	„	2	100	12
„ Vanillae	1	12	—	—
Fungus igniarius	10	4	—	—
Galbanum pulv.	„	10	—	—
Gallae rud. tus.	„	4	—	—
Gelatina animalis	„	7	—	—
„ Liquiritiae pellucida	„	9	—	—
Glandulae Lupuli	1	1	—	—
Globuli martiales	1 sztuka	20	—	—
Glycerinum	100	25	—	—
Guarana pulv.	1	3	—	—
Gummi Acaciae	10	11	—	—
„ „ pulv.	„	14	—	—
Herba Absinthii sciss.	100	12	—	—
„ „ pulv.	10	5	—	—
Herba Cannab. Ind. sciss. . .	„	3	—	—
Herba Capilli Veneris sciss.	„	2	—	—
„ Centaurii minoris sciss.	100	25	—	—
„ Chenopodii sciss.	10	3	—	—
Herba Conii sciss.	„	2	—	—
„ „ **rudit. tus.**	„	3	100	21
„ „ **pulv.**	„	4	—	—
Herba Galeopsidis sciss.	„	2	—	—
„ Herniariae „	„	2	—	—
Herba Lobeliae sciss.	„	4	—	—
Herba Meliloti sciss.	100	12	—	—
„ „ pulv.	10	3	—	—
„ Millefolii sciss.	100	12	—	—
„ Origani „	„	13	—	—
Herba Sabinae sciss.	10	3	—	—
„ „ **pulv.**	„	6	—	—
Herba Serpylli sciss.	„	1	—	—
„ Spilanthis „	„	5	—	—
„ Violae tricoloris sciss.	100	14	—	—
Hirudo	1	sztuka	10 ct.	
Hydrargyrum	10	9	—	—
Hydrargyrum bichloratum ammoniat.	1	3	—	—
„ **bichlor. corros. pulv.** . .	„	2	10	15

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Hydrargyrum bijodatum rubrum .	1	4	—	—
„ **chlorat. mite praecip. parat.**	1	4	—	—
„ **chlorat. mite sublim. parat.**	„	2	—	—
„ **jodatum flavum** . . .	„	5	—	—
„ **oxydatum flavum** . . .	„	4	—	—
„ **tannicum oxydulat.** . .	„	11	—	—
Hydromel Infantum	10	5	100	30
Ichthyocolla	„	33	—	—
Infusum Sennae cum Manna	„	4	100	25
Jodoformium	1	6	10	46
„ **pulv.**	„	7	„	51
Jodum	„	6	—	—
Kalium acetic. solutum	10	6	—	—
„ bromatum	„	8	100	58
„ „ pulv.	„	9	„	73
„ carbonicum crudum	100	11	—	—
„ „ purum	10	4	—	—
„ „ solut.	„	2	—	—
„ chloricum	„	3	—	—
„ „ pulv.	„	4	—	—
„ hydrooxydatum	„	10	—	—
„ hydrotartaricum pulv. . . .	„	6	100	50
„ hypermanganicum	1	1	—	—
„ jodatum	10	32	100	240
„ Natrio-tartaricum	„	4	„	30
„ „ „ pulv. . . .	„	5	„	41
„ nitricum	„	2	—	—
„ „ pulv.	„	3	—	—
„ sulfuratum	„	10	—	—
„ „ pro balneo . . .	100	16	—	—
Kamala	1	4	—	—
Kreosotum	„	2	—	—
Lactucarium	„	7	—	—
Lanolinum	10	8	100	62
Lichen Islandicus sciss.	100	10	—	—
Lignum Guajaci „	10	1	—	—
„ Haematoxyli sciss.	„	1	—	—
„ Juniperi „	„	1	—	—
„ Quassiae „	„	2	—	—
„ „ pulv.	„	5	—	—
„ Santali rubrum sciss.	„	1	—	—
Linimentum ammoniatum	„	3	100	21
„ saponato-camphoratum . . .	„	3	„	24
Liquor acidus Halleri . . .	„	4	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Liquor Ammoniae anisat.	10	4	—	—
Lithium carbonicum	1	6	—	—
Lycopodium	10	6	100	48
Macis	„	11	—	—
Magnesium carbonicum pulv.	„	5	100	36
„ citricum	„	20	—	—
„ „ effervescens . . .	„	10	—	—
„ oxydatum	„	15	—	—
„ sulfuricum	100	10	—	—
„ „ siccum pulv. . .	10	3	—	—
Maltum	100	12	—	—
Manna cannulata	10	9	—	—
„ communis electa	„	3	100	20
Massa Pilularum Ruffi	„	32	—	—
Mastiche pulv.	„	13	—	—
Mel depuratum	100	24	—	—
„ rosatum	10	4	—	—
Mentholum	1	1	—	—
Mixtura gummosa	Patrz cennik robót aptek. (p. 2.)			
„ oleoso-balsamica	10	8	100	60
Morphinum hydrochloric. . .	0.1	3	—	—
Mucilago Cydoniae	10	3	—	—
„ Gummi Acaciae	„	7	100	50
Myrrha pulv.	„	8	—	—
Naphtalinum	„	6	—	—
β-Naphtolum	„	12	—	—
Natrium boracicum pulv.	„	3	100	26
„ bromatum	„	8	—	—
„ carbonicum	100	14	—	—
„ „ siccum pulv. . . .	10	4	—	—
„ hydrocarbonic. pulv.	„	2	100	14
„ jodatum	„	43	—	—
„ phosphoricum	„	4	—	—
„ „ siccum pulv. . .	„	7	—	—
„ salicylicum	1	3	10	22
„ siliciıum	100	16	—	—
„ sulfuricum cryst.	„	11	—	—
„ „ siccum pulv. . . .	10	4	—	—
Oleum Amygdalarum	„	7	100	55
„ Anisi	1	4	—	—
„ Aurantii corticis	„	4	—	—
„ „ florum	0.1	9	—	—
„ Bergamottae	1	3	—	—
„ Cacao	10	5	—	—

	Waga gramy	Cena ct	Waga gramy	ct. ct.
Oleum cadinum	10	2	100	13
„ camphoratum	„	6	—	—
„ Carvi	1	4	—	—
„ Caryophyllorum	„	4	—	—
„ Cinnamomi	„	4	—	—
„ Citri	„	4	—	—
Oleum Crotonis	„	3	—	—
Oleum Foeniculi	„	3	—	—
„ Hyoscyami folior coctum . . .	10	4	100	26
„ Jecoris Aselli	100	12	—	—
„ Juniperi	1	2	10	10
„ Lauri	10	3	100	20
„ Lavandulae	1	3	—	—
„ Lini	100	12	—	—
„ Macidis	1	5	—	—
„ Menthae piperitae	„	14	—	—
„ Myristicae expressum	„	2	—	—
„ Olivae	10	3	100	26
„ Pini Pumilionis	1	3	10	25
„ Ricini	100	22	—	—
„ Rosae	0.1	11	—	—
„ Rosmarini	1	1	—	—
„ Santali	„	8	—	—
Oleum Sinapis aethereum . .	„	12	—	—
Oleum Terebinthinae	100	13	—	—
„ „ rectificatum . . .	10	2	100	14
„ Valerianae	1	10	—	—
Olibanum pulv.	10	5	—	—
Opium pulv.	1	6	—	—
Oxymel Scillae	10	5	—	—
„ simplex	„	4	—	—
Paleae haemostaticae	1	2	—	—
Pasta gummosa	10	12	—	—
„ Liquiritiae flava	„	8	—	—
Pastilli e Natrio hydrocarbonico . . .	10 sztuk	14	—	—
Pepsinum	1	4	—	—
Physostigminum salicylic. . .	0·01	7	—	—
Pilocarpinum hydrochlor. . .	„	2	—	—
Pilulae laxantes	10	20	—	—
Pix liquida	100	10	—	—
Placenta seminum Lini pulverat. . . .	„	6	1000	52
Plumbum aceticum	10	3	—	—
Plumbum aceticum basic. solut. . . .	„	2	—	—
„ carbonicum pulv.	„	4	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Plumbum hyperoxydat. rubr. pulv. . .	10	3	—	—
„ oxydatum pulv.	„	3	100	25
Potio Magnesii citrici effervesc. . . .	1 dawka	56	—	—
Pulpa Cassiae Fistulae	10	10	—	—
„ Prunorum	„	4	—	—
„ Tamarind. depurata	„	6	—	—
Pulvis aërophorus	10 dawek	30	—	—
„ „ Seidlitzensis . . .	„	85	—	—
„ dentifricius albus	10	6	—	—
„ „ niger	„	10	—	—
„ gummosus	„	7	—	—
„ Ipecacuanhae opiatus	1	2	—	—
„ Liquiritiae compositus	10	8	—	—
Radix Althaeae sciss.	100	25	—	—
„ „ pulv.	10	6	—	—
„ Angelicae sciss.	„	2	—	—
„ „ pulv.	„	5	—	—
„ Arnicae sciss.	„	2	—	—
„ Bardanae sciss.	„	2	100	13
Radix Belladonnae pulv. . . .	1	1	—	—
Radix Calami aromatici sciss. . . .	10	2	100	12
„ „ „ pulv.	„	5	—	—
„ Calumbae sciss.	„	3	—	—
„ „ pulv.	„	6	—	—
„ Filicis maris pulv.	„	6	—	—
„ Gentianae sciss.	„	2	100	11
„ „ pulv.	„	4	—	—
„ Graminis sciss.	100	8	—	—
Radix Ipecacuanh. rud. tus. . .	1	4	—	—
„ „ **pulv.**	„	5	—	—
Radix Iridis pulv.	10	5	—	—
Radix Jalapae pulv.	„	7	—	—
Radix Liquiritiae sciss.	100	9	—	—
„ „ mundata pulv. . . .	10	5	—	—
„ Ononidis sciss.	100	11	—	—
„ Pyrethri „	10	3	—	—
„ Ratanhiae „	„	4	—	—
„ „ pulv.	„	9	—	—
„ Rhei	„	15	—	—
„ „ rudit. tus.	„	16	—	—
„ „ pulv.	1	3	10	18
„ Salep rudit. tus.	10	9	—	—
„ „ pulv.	„	12	—	—
„ Sarsaparillae sciss.	„	6	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Radix Sassafras sciss.	10	2	—	—
„ Senegae „	„	8	—	—
„ Taraxaci „	„	1	—	—
„ Valerianae „	„	2	—	—
„ „ pulv.	„	4	—	—
„ Zedoariae „	„	4	—	—
„ Zingiberis „	„	5	—	—
Resina Guajaci	„	10	—	—
Resina Jalapae	1	11	—	—
Roob Juniperi	10	8	—	—
„ Sambuci	„	4	—	—
Rotulae Menthae piperitae	„	5	—	—
Saccharum pulv.	„	2	—	—
„ Lactis pulv.	„	5	—	—
Santoninum	0·1	1	1	6
Sapo kalinus	100	10	—	—
„ medicinalis pulv.	10	7	—	—
„ Venetus pulv.	„	4	—	—
Secale cornutum rudit. tus.	„	5	—	—
„ „ pulv.	1	1	—	—
Semen Cydoniae	10	7	—	—
„ Lini	100	7	—	—
„ „ pulv.	„	18	—	—
„ Myristicae pulv.	10	14	—	—
„ Quercus tostum pulverat.	100	16	—	—
Semen Sabadillae pulv.	10	5	—	—
Semen Sinapis pulverat.	100	18	—	—
Semen Strychni pulv.	1	1	—	—
Serum Lactis	Patrz cennik robót aptek. (p. 17.)			
Solutio arsenicalis Fowleri	1	1	—	—
Species Althaeae	100	16	—	—
„ amaricantes	„	24	—	—
„ aromaticae	„	30	—	—
„ „ pro cataplas.	„	40	—	—
„ emollientes	„	18	—	—
„ „ pro cataplas.	„	25	—	—
„ laxantes St. Germain	10	8	—	—
„ Lignorum	100	20	—	—
„ pectorales	„	18	—	—
Spiritus Aetheris	10	3	100	24
„ Anisi	„	2	„	15
„ aromaticus	„	4	„	30
„ camphoratus	„	2	„	12
„ Carvi	„	2	„	14

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Spiritus Ferri sesquichlor. aether.	10	6	—	—
„ Juniperi	„	2	100	17
„ Lavandulae	„	4	„	26
„ Menthae piper.	„	3	„	22
„ Rosmarini	„	2	„	17
„ saponatus	„	2	„	15
„ Saponis kalini	„	3	—	—
„ Sinapis	„	4	—	—
„ Vini concentratus	100	7	—	—
„ „ dilutus	„	6	—	—
„ „ Cognac	10	9	100	65
Stibium Kalio-tartar. pulv.	1	2	—	—
„ **sulfuratum aurant.**	„	5	—	—
Stibium sulfuratum nigrum pulv.	10	3	—	—
Strychninum nitricum	0·01	1	—	—
Styrax liquidus	10	8	100	57
Succus Liquirit. depur. pulv.	„	8	—	—
Sulfur depuratum	„	3	—	—
„ praecipitatum	„	8	—	—
Syrupus Althaeae	„	3	100	18
„ amygdalinus	„	4	—	—
„ Aurantii corticis	„	3	—	—
„ Capilli Veneris	„	4	—	—
„ Cinnamomi	„	5	—	—
„ Citri	„	6	—	—
„ Ferri jodati	„	8	—	—
Syrupus Ipecacuanhae	„	5	—	—
Syrupus Menthae	„	4	—	—
„ Mororum	„	3	—	—
Syrupus Papaveris	„	3	—	—
Syrupus Rhei	„	3	—	—
„ Ribium	„	3	—	—
„ Rubi Idaei	„	3	100	22
„ Senegae	„	5	—	—
„ Sennae cum Manna	„	3	—	—
„ simplex	„	2	100	16
Talcum pulv.	100	10	—	—
Terebinthina	„	8	—	—
„ Veneta	10	3	—	—
Thymolum	1	8	—	—
Tinctura Absinthii compos.	10	3	100	18
Tinctura Aconiti radicis	„	6	—	—
Tinctura amara	„	4	100	31
„ Arnicae	„	3	„	18

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Tinctura Aurantii corticis	10	3	100	21
Tinctura Belladonnae fol. . .	„	5	—	—
Tinctura Benzoës	„	4	100	30
„ Calami aromatici	„	3	„	17
Tinctura Cantharidum . . .	„	6	—	—
„ Cascarillae	„	5	—	—
„ Castorei	1	8	10	56
„ Catechu	10	4	—	—
„ Chamomillae	„	3	100	21
„ Chinae composita	„	4	„	30
„ Cinnamomi	„	3	„	20
Tinctura Colchici seminis . .	„	5	—	—
„ **Digitalis**	„	5	—	—
Tinctura Gallarum	„	4	—	—
„ Guajaci	„	4	—	—
Tinctura Ipecacuanhae . . .	„	8	—	—
„ **Jodi**	„	10	100	75
„ **Lobeliae**	„	5	—	—
Tinctura Malatis Ferri	„	8	100	66
„ Myrrhae	„	4	„	30
Tinctura Opii crocata	1	2	10	14
„ „ **simplex**	„	1	„	7
Tinctura Ratanhiae	10	4	—	—
„ Rhei aquosa	„	4	100	30
„ „ vinosa Darelli	„	11	„	90
„ Spilanthis composita . . .	„	6	—	—
Tinctura Strophanthi	1	1	—	—
„ **Strychni**	10	5	—	—
Tinctura Valerianae	„	3	—	—
„ Vanillae	1	3	—	—
Trochisci Ipecacuanhae	10 sztuk	6	—	—
„ Santonini	„	8	—	—
Unguentum aromaticum	10	5	100	38
„ Cerussae	„	5	„	38
„ Diachylon	„	7	„	60
„ emolliens	„	10	„	76
„ Glycerini	„	6	„	50
„ Hydrargyri	„	10	„	83
„ Juniperi	„	6	„	50
„ Plumbi acetici	„	5	„	40
„ rosatum	„	7	„	58
„ Sabadillae	„	6	„	50
„ simplex	„	4	„	32
„ sulfuratum	„	5	„	40

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Unguentum Zinci oxydati	10	12	—	—
Vaselinum	„	4	100	26
Veratrinum	0·1	2	—	—
Vinum Chinae	10	7	100	60
Vinum Colchici seminis . . .	„	10	—	—
Vinum Malagense	„	4	100	25
Vinum Stibii Kalio-tartar. . .	„	10	—	—
Zincum chloratum	„	10	—	—
Zincum oxydatum	„	20	—	—
Zincum sulfuricum*)	„	2	—	—
„ „ **pulv.***) . .	„	3	—	—

*) Porównaj Minist. rozp. z 1. sierpnia 1884 Dz. u. p. Nr. 131 ust. 2.

Cennik robót receptowych.

		ct.
	Odparowanie.	
1	Za odparowanie w łaźni wodnej za każde do odparowania przypadające 100 gramów	5
	Rozpuszczenie i zarobienie.	
2	Za rozpuszczenie jednego wyciągu albo więcej wyciągów (z wyjątkiem wyciągów mających gęstość miodu), oleocukru, wliczając tegoż mieszanie, dalej za rozpuszczanie liposoku arabskiego, kwasu garbnikowego, manny, jodu i t. p. w cieczy zimnej albo gorącej, wliczając w miarę potrzeby cedzenie i przesączanie — wreszcie za roztarcie elektwarzy, powideł, miękkich mydeł, jak niemniej za rozcieranie proszków z cieczą, w tejże wcale nie albo tylko w części rozpuszczalnych .	10
	Uwaga. Jeżeli w mieszance oprócz rozpuszczenia wyciągu należy jeszcze jakiś artykuł rozetrzeć albo zarobić, to za tę czynność razem tylko 10 ct. policzyć można.	
3	Za rozpuszczenie jednej soli lub kilku, cukru, skrystalizowanego, kwasu karbolowego i t. p. rozpuszczalnych środków w cieczy zimnej albo gorącej wraz z potrzebnem cedzeniem	5
	Uwagi. a) W razie rozpuszczenia soli wymienionych w cenniku w stanie skrystalizowanym i sproszkowanym, wolno policzyć tylko cenę soli skrystalizowanej. b) Za rozpuszczenie lub zarobienie soli, wyciągów i proszków w celu sporządzenia ciasta pigułkowego, powidełek, maści, czopków i t. p. nie wolno nic zarachować ani za rozpuszczenie lub zarobienie, ani też za zużytkowane ku temu i nieobjęte przepisem lekarskim ciecze. c) Jeżeli w tej samej mieszance należy oprócz wymienionego w ustępie 2. rozpuszczenia lub zarobienia rozpuścić jeszcze sole albo cukier, wolno tylko wymienioną pod 2 kwotę 10 centów policzyć.	
4	Za rozpuszczenie fosforu w olejach tłustych albo eterycznych, w eterze lub wyskoku	15
	Bacilli vide Nr. 43.	
	Woskomazi (ceratum) vide Nr. 19.	

		ct.
	Komprymowanie.	
5	Za komprymowanie suchych środków lekarskich (tablettes) wraz z wszelką do tego potrzebną robotą od każdego kawałka	5
	Odwary i napary.	
6	Za sporządzenie odwaru lub naparu wraz z ważeniem wody i cedzeniem aż do 200 gramów włącznie .	15
	ponad 200 gr. za każde następne 100 gramów . .	2
	Jeżeli ku końcu warzenia mają być jeszcze inne leki dodane, przez co jednak czas warzenia nie przedłuża się, to za to nie wolno nic porachować.	
	Jeżeli zaś sporządzony odwar należy nalać na inne leki, wtenczas policzyć wolno półtoraką cenę odwaru.	
	Wytrawienia (digestio) i namoczenia (maceratio).	
7	Za wytrawienie wszelkiego rodzaju aż do 24 godzin, obliczać należy włącznie z ważeniem płynu i cedzeniem tak jak za odwary i napary.	
	Za każde następne 24 godzin bez względu na ilość, więcej	5
8	Za maceracyę aż do 24 godzin wraz z odważeniem i przecedzeniem płynu, liczyć należy połowę należytości za napary.	
	Za każde następne 24 godzin bez względu na ilość, więcej	2
	Wydawanie leków niepłynnych.	
9	Za wydanie leku niepłynnego, jak np. ziółka (species), pojedynczego proszku i t. d., jeżeli się nie używa przytem naczynia, policzyć wolno za papier i sygnaturę do 200 gramów włącznie	3
	ponad 200 aż do 500 gramów włącznie . . .	5
	za większe ilości w ogóle	7
10	Za wydanie plastru nie rozsmarowanego albo woskomazi (ceratum) wraz z papierem woskowym, tudzież za opakowanie i sygnaturę policzyć wolno aż do 200 gr. włącznie	5
	ponad 200 gr. aż do 500 gramów włącznie . .	7
	za większe ilości w ogóle	10

		ct.
11	Za wydanie rozsmarowanego plastru aż do 100□ cm. wraz z papierem woskowym, opakowaniem i sygnaturą	5
	za większe ilości w ogóle	8
	Mleczanki (emulsio).	
12	Za sporządzenie jakiegokolwiek gatunku mleczanki wraz z ważeniem potrzebnej ku temu wody i cedzenie bez względu na ilość	12
	Przesączenie (filtratio).	
13	Za każde szczegółowo przepisane albo niezbędnie potrzebne przesączenie:	
	w ilości aż do 100 gr. włącznie	3
	„ „ ponad „ „ aż do 500 gr. włącznie .	5
	„ „ „ 500 „ za każdą następną ilość aż do 500 gr.	2
	Galarety (gelatyna).	
14	Za sporządzenie galarety	
	w ilości aż do 200 gr. włącznie	25
	„ „ ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gramów	10
	Gałki (globuli) vide Nr. 43.	
	Napary vide Nr. 6.	
	Elektwarzy (electuaria).	
15	Za sporządzenie elektwarza	
	w ilości do 200 gr. włącznie	15
	ponad 200 gr. za każdą następną ilość do 100 gr.	5
	Mazidła (linimentum) vide Nr. 38.	
	Maceracye vide Nr. 8.	
	Serwatki.	
16	Za sporządzenie serwatki nieklarowanej wraz z mlekiem aż do 200 gr. włącznie	20
	ponad 200 gr. za każdą ilość aż znowu do 200 gr. .	10

		ct.
17	Za sporządzenie serwatki wyklarowanej za pomocą białka i przesączonej serwatki wraz z mlekiem i białkiem aż do 200 gr. włącznie	30
	ponad 200 gr. za każdą nadwyżkę aż znowu do 200 gr.	15
	Pastylki vide Nr. 22.	
	Plastry i woskomazi (cerata).	
18	Za sporządzenie plastra za pomocą mięszania i wałkowania aż do 200 gr. włącznie	10
	ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gr. .	3
19	Za sporządzenie plastra lub woskomazi przez topienie lub gotowanie wraz z domieszaniem innych leków i za wałkowanie:	
	aż do ilości 200 gr. włącznie	15
	ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gr.	5
20	Za rozsmarowanie plastra lub woskomazi (ceratum) na przestrzeni aż do 100□ cm. włącznie wraz z potrzebnem rozmiękczeniem lub stopieniem . . .	15
	za każde następne 100□ cm	5
21	Za zużytą skórę albo materyę policzyć wolno:	
	za płótno albo shirting za każde 100□ cm. . .	3
	za materyę jedwabną albo skórę za każde 100□ cm.	10
	Pigułki, Kęski (Boli) lub Kołaczyki (Trochisci).	
22	Za sporządzenie ciasta na zrobienie pigułek, kęsków lub kołaczyków w ilości aż do 10 gr. włącznie .	10
	ponad 10 gr. za każde dalsze 10 gramów . . .	5
23	Za przetopienie wosku i t. p. z balsamami lub olejami dla przyrządzenia masy, wolno bez względu na ilość porachować osobno	5
24	Za uformowanie 30 albo mniej pigułek, bez względu na ich wielkość, wraz z potrzebnem do uformowania ważeniem i posypaniem pigułek dowolnym proszkiem .	8
	Uwaga. Jeżeli lekarz nie wymienił szczegółowo posypki (Conspergens), to wziąć ku temu należy pył widłakowy (Lycopodium).	

		ct.
25	Za uformowanie i obwleczenie 30 lub mniej pigułek collodionem, balsamem tolutańskim albo jakim innym, poniżej nie przytoczonym środkiem	10
26	Za uformowanie i obwleczenie 30 lub mniej pigułek gelatyną (wyłączając należytość za sporządzenie gelatyny)	15
27	Za uformowanie i keratinizowanie 30 lub mniej pigułek	30
28	Za uformowanie i posrebrzenie 30 lub mniej pigułek .	20
29	Za uformowanie i pozłocenie 30 lub mniej pigułek .	30
	Uwaga. Podobnie jak przy ilościach poniżej 30 pigułek, oblicza się należytość jak za 30 pigułek, tak też w tym stosunku obliczać należy za większe ilości, zatem kosztuje uformowanie i posypanie więcej niż 30 aż do 60 pigułek włącznie 16 ct. i t. d.	
30	Za uformowanie kęsków albo kołaczyków (trochisci) wraz z potrzebnem do tego ważeniem i posypką za każdą aż do 10 sztuk włącznie po	2
	ponad 10 sztuk za każdą następną	1
	Proszki i ziółka (species).	
31	Za mięszanie miałkich proszków wraz z potrzebnem rozcieraniem użytych składników bez względu, czy proszki zostaną wydane podzielone lub nie:	
	aż do 100 gr. włącznie	10
	powyżej 100 gramów	15
32	Za mięszanie miałkich proszków z cieczami albo gęstymi wyciągami wraz z przyrządzeniem domieszać się mającego oleocukru, bez względu na to, czy wydane zostaną podzielone lub nie, mogą powyższe ceny o połowę wyżej zostać obliczone.	
33	Za rozdzielenie albo kilkakrotne wydanie miałkich proszków policzyć wolno oprócz należytości za ważenie, gdy ono jest potrzebnem, za torebki ze zwykłego papieru, owijkę (convolut) i sygnaturę, za każdą dawkę aż do 5 włącznie po	2
	wyżej 5 dawek za każdą następną	1

		ct.
34	Jeżeli przepisano torebki z papieru woskowego, parafinowego lub pergaminowego, lub też, jeżeli użycie takowych jest nieodzownem, to wolno w takim razie za każde 10 sztuk policzyć więcej o . . .	5
35	Jeżeli przepisano wydanie podzielonych proszków w torebkach opłatkowych (in capsulis amylaceis), to za podzielenie i torebki wolno policzyć	
	aż do 5 dawek włącznie, za każdą dawkę po .	3
	wyżej 5 dawek za każdą następną po . . .	2
	za wydanie w torebkach z nakrywkami (in capsulis operculatis) wraz z torebkami, za kazdą dawkę po	3
	Uwaga. Przez oznaczenie „pulv.“ w cenniku leków, rozumieć zawsze należy proszek najmielszy (pulvis subtilissimus).	
36	Za zmięszanie grubych proszków bez względu na to, czy mają być wydane podzielone lub nie,	
	aż do 200 gr. włącznie	5
	ponad 200 gr. za każdą następną ilość aż do 200 gramów po	3
37	Za podzielenie grubych proszków albo ziółek (species) na więcej dawek wraz z potrzebnem ważeniem, z torebką, owijką i sygnaturą, za każdą aż do 100 gr. .	2
	przy większych ilościach	3
	Uwaga. Za samo zmięszanie ziółek nic się nie należy.	
	Maści i mazidła (linimenta).	
38	Za sporządzenie maści albo mazidła przez zmięszanie kilku maści lub tłuszczów, lub też przez zmięszanie maści i tłuszczów z cieczami bez topienia	
	aż do 200 gr. włącznie	10
	za większe ilości	15
39	Za sporządzenie maści albo mazidła przez zmięszanie proszków, wyciągów, soli, kwasu karbolowego i t. p. z maściami i tłuszczami bez topienia	
	aż do 200 gr. włącznie	15
	za większe ilości	20
40	Za sporządzenie maści i mazidła przez przetopienie wraz z domieszaniem innych środków i za roztarcie (agitatio) w ilości aż do 200 gr. włącznie . . .	20
	za większe ilości	25

		ct.
41	Za podzielenie maści na więcej dawek wraz z ważeniem, papierem woskowym, owijką i sygnaturą, za każdą dawkę	2
	Saturacya.	
42	Za sporządzenie saturacyi wraz z potrzebnemi do tego rozczynami za każdą ilość	15
	Ziółka (species) vide Nr. 9 i 37.	
	Czopki, gałki (globuli) i pręciki (bacilli).	
43	Za urobienie lub stopienie masy w celu sporządzenia czopków, gałek lub pręcików z masła kakaowego, masy gelatynowej i innych istot, aż do 10 gr. włącznie ponad 10 gr. za każde następne 10 gr. po . .	10 5
44	Za uformowanie czopków i gałek wraz z ważeniem tychże, posypaniem i owinięciem, za każdą sztukę po	5
45	Za uformowanie pręcików wraz z ważeniem tychże, posypaniem i owinięciem, za każdą sztukę po . .	10
	Pieczętowanie.	
46	Za opieczętowanie naczynia przy wydawaniu leku, w razie, jeżeli tego zażądano	3
	Ważenie lub liczenie kropel.	
47	Za każde ważenie lub liczenie kropel potrzebne do sporządzenia lub wydania leku, wyjąwszy te przypadki, w których ważenie lub liczenie kropel objęte już jest w dotyczącej cenie, jako też za odliczenie jakiejkolwiek ilości pigułek, kołaczyków (trochisci) zawartych w cenniku lekarstw, wolno policzyć . . .	1
	Uwaga. Za odliczenie pijawek nie wolno nic porachować.	
48	Nadzwyczajne, przez lekarzy zarządzane czynności wolno osobno zarachować.	

Cennik naczyń.

	ct.
Zwykłe zielone i półbiałe flaszki z wązkiemi lub szerokiemi szyjkami wraz z korkiem, zawiązaniem i sygnaturą:	
za sztukę o pojemności do 50 gr. włącznie	7
„ „ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie . .	8
„ „ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ . .	10
„ „ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ . .	12
„ „ „ „ „ 500 „ za każdą dalszą pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	5
Grube białe, żółte, niebieskie lub czarne flaszki z wązką lub szeroką szyjką, wraz z korkiem, zawiązaniem i sygnaturą:	
za sztukę o pojemności do 50 gr. włącznie	10
„ „ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie . .	12
„ „ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ . .	15
„ „ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ . .	18
„ „ „ „ „ 500 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	8
Grube białe lub kolorowe flaszki z wązką lub szeroką szyjką z zatyczką szklanną, przykrywką korkową lub zaśrubowaniem metalowem wraz z zawiązaniem i sygnaturą:	
za sztukę o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	18
„ „ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie .	25
„ „ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ .	30
„ „ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	35
Za kropleńce patentowane wraz z zawiązaniem i sygnaturą:	
za sztukę o pojemności do 15 gramów włącznie . . .	25
„ „ „ „ nad 15 „ do 50 gramów włącznie	30
Zwykłe słoiki na lekartwa wraz z zawiązaniem i sygnaturą:	
za sztukę o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	6
„ „ „ „ nad 20 „ do 100 gr. włącznie .	8
„ „ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	10
„ „ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ .	11
„ „ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ .	18
„ „ „ „ „ 500 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 500 gramów więcej . . .	8

	ct.
Słoje porcelanowe wraz z zawiązaniem i sygnaturą:	
za sztukę o pojemności do 20 gramów włącznie	8
„ „ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie .	12
„ „ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ . .	16
„ „ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	25
„ „ „ „ „ 200 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 100 gramów więcej	8
Jeżeli do słoju porcelanowego dodana zostanie nakrywka, to za taką nakrywkę z drzewa lub z kruszcu wraz z sygnaturą należy się przy słojach porcelanowych pojemności do 20 gramów, za sztukę	4
nad 20 gramów do 50 gramów włącznie za sztukę . .	6
„ 50 „ „ 200 „ „ „ „ . .	8
„ 200 „ i wyżej	12
Pudełka tekturowe bez falcu wraz z sygnaturą:	
za sztukę o pojemności do 50 gramów włącznie . . .	5
„ „ „ „ nad 50 „ do 100 gr. włącznie .	6
„ „ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	8
„ „ „ „ „ 200 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 100 gramów więcej	1
Pudełka tekturowe z papierem satynowym i falcem wraz z sygnaturą:	
za sztukę o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	5
„ „ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie .	7
„ „ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ . .	8
„ „ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	12
„ „ „ „ „ 200 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 100 gramów więcej . . .	2
Pudełka tekturowe z papierem i falcem złoconym mogą być policzone dwukrotnie tak wysoko jak się zarachowują pudełka z papierem satynowym.	
Pudełka zasuwane do proszków wraz z sygnaturą:	
za sztukę obejmującą do 6 proszków	6
„ „ „ nad 6 do włącznie 12 proszków . .	8
„ „ „ „ 12 za każde następnych 6 proszków .	2

	ct.
Przy użyciu proszków większych rozmiarów nad 1 gram należy liczyć następną wyższą cenę już przy tej ilości torebek, których zawartość przekracza 6 gramów. Tę wyższą cenę należy liczyć także przy wydawaniu torebek opłatkowych i czopków. Przy pudełkach zasuwanych z papieru złoconego i z falcem złoconym wolno policzyć podwójną cenę pudełek zasuwanych zwyczajnych. **Uwaga.** Flaszki, słoje i pudełka oblicza się według ciężaru bezwzględnego wydanych w nich substancyj, bez względu na ciężar gatunkowy tychże. Skoro tylko zaś przekroczony jest ciężar jednej ceny ustanowionej, zalicza się najbliższa wyższa cena. Przy użyciu flaszek i słojów do umieszczania suchych lekarstw oblicza się ich wielkość według pojemności wody. Jeżeli na umieszczenie lekarstwa przyniesiono do apteki próżne pudełka lub zasuwki jakoteż czyste próżne flaszki lub słoje, należy policzyć tylko połowę ich ceny. Przy powtórzeniu lekarstwa lub w ogóle przy wydaniu lekarstwa w takich przypadkach, w których nie wolno zaliczyć naczyń, wolno za obwiązanie, t j. za korek, szpagat i sygnaturę policzyć kwotę	3

Cennik środków opatrunkowych.

	ct.
Katgut karbolizowany jeden flakon z dwoma kłębkami . .	80
Opaski kalikotowe nieblichowane po 10 metrów długie	
przy szerokości 6 ctm. sztuka	30
" " 8 " "	35
" " 10 " "	45
Jedwab karbolizowany 1 wałek w kartonie	50
Gaza karbolowa 10% :	
1 pakiet o 1 metrze	30
1 " " 5 metrach	110
Gaza jodoformowa:	
10% 1 pakiet o 1 metrze	45
30% 1 " " 1 "	70
50% 1 " " 1 "	90
Gaza biała (hydrophiles) 1 metr	20
Wata Brunsa, krajowa:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	8
1 " " 25 "	12
1 " " 50 "	18
1 " " 100 "	32
1 " " 250 "	68
Wata Brunsa, zagraniczna:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	10
1 " " 25 "	15
1 " " 50 "	20
1 " " 125 "	45
1 " " 250 "	80
10% Brunsa wata karbolowa krajowa:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	12
1 " " 25 "	17
1 " " 50 "	28
1 " " 100 "	45
1 " " 250 "	105
10% Brunsa wata karbolowa zagraniczna:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	15
1 " " 25 "	20
1 " " 50 "	35
1 " " 100 "	60
1 " " 250 "	135
Płótno gutaperchowe 1 metr	100
Bilrotha Batyst 1 metr	120
Sączki karbolizowane	
1 flakon z 4 numerami (1—4) po ¼ metra . . .	100

Cennik środków leczniczych dla zwierząt.

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Acetum	1000	20	—	—
„ pyrolignos. crudum	„	31	—	—
Acidum aceticum concentr.	100	24	—	—
Acidum arsenicosum pulv. . .	10	6	—	—
Acidum boricum	„	2	—	—
„ carbolicum crud. 100% . . .	100	8	1000	70
Acidum carbolic. liquefact. . .	„	35	—	300
Acidum hydrochloric. concentr. crud. . .	„	5	—	—
„ nitrico-nitrosum	10	2	—	—
„ nitricum concentr. crud. . . .	100	6	—	—
„ salicylicum	10	18	—	—
„ sulfuricum Anglic.	100	4	—	—
„ tannicum	10	7	—	—
Aether	100	12	—	—
Aloë	„	10	—	—
„ **gross. pulv.**	„	14	—	—
Alumen	„	4	—	—
„ pulv.	„	8	—	—
„ ustum pulv.	„	18	—	—
Ammonia	„	8	—	—
Ammoniacum	„	17	—	—
Ammonium carbonicum	„	10	—	—
„ chloratum sublim.	„	10	—	—
Amylum pulv.	„	9	—	—
Aqua Calcis	1000	20	—	—
„ carbolisata 3%	„	30	—	—
„ Chlori	100	18	—	—
„ destillata	1000	12	—	—
„ Goulardi	„	10	—	—
Aqua Laurocerasi	10	3	100	25
Argentum nitric. fus. venale . .	1	10	—	—
Asa foetida	100	22	—	—
„ „ pulv.	„	33	—	—
Atropinum sulfuric	0·1	12	—	—
Axungia Porci	100	15	—	—
Bolus alba pulv.	„	8	—	—
Bulbus Scillae	„	4	—	—
„ „ pulv.	10	6	—	—
Calcium carbonic. nativ. pulv.	100	7	—	—
„ hypochlorosum	„	5	1000	42
„ oxydatum pulv.	„	6	—	—
„ sulfuricum ustum	1000	15	—	—

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Camphora	100	30	—	—
Cantharides pulv.	10	11	—	—
Carbo Ligni depurat.	100	10	—	—
Cera flava	„	26	—	—
Chininum sulfuricum	10	50	—	—
Chloralum hydratum	„	16	—	—
Chloroformium	100	40	—	—
Cocainum hydrochloricum . .	1	88	—	—
Collodium	10	3	—	—
Cortex Chinae gross. pulv.	100	68	—	—
„ Cinnamomi gross .pulv. . . .	„	20	—	—
„ Frangulae sciss.	„	10	—	—
„ Granati gross. pulv.	„	27	—	—
„ Quercus „ „	„	8	—	—
„ Salicis „ „	„	9	—	—
Cuprum sulfuricum	„	20	—	—
Emplastrum Cantharidum	„	90	—	—
„ Diachylon compositum . .	„	34	—	—
„ Hydrargyri	„	60	—	—
Euphorbium pulv.	10	4	—	—
Extractum Belladonnae fol. . .	1	5	—	—
„ **Filicis maris aeth.** .	„	11	—	—
„ **Granati**	10	45	—	—
„ **Hyoscyami folior.** .	1	5	—	—
„ **Secalis cornuti** . .	„	5	—	—
Ferrum sesquichloratum solutum . . .	10	3	—	—
„ sulfuricum venale	100	2	1000	16
Flores Arnicae sciss.	„	8	—	—
„ Chamomillae vulgaris	„	20	—	—
„ „ „ gross. pulv. .	„	24	1000	200
„ Cinae pulv.	„	23	—	—
„ Sambuci	„	14	—	—
Folia Althaeae sciss.	„	8	—	—
Folia Belladonnae sciss. . . .	10	2	—	—
„ **Digitalis** „	„	1	—	—
„ **Hyoscyami** „	„	1	—	—
Folia Malvae sciss.	100	10	—	—
„ Menthae piperit. sciss.	„	24	—	—
„ Salviae sciss.	„	13	—	—
„ Sennae de Tinnevelly	„	22	—	—
Fructus Anisi vulgaris	„	12	—	—
„ „ „ pulv.	„	25	1000	210
„ Carvi	„	11	—	—
„ „ pulv.	„	24	1000	200

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Fructus Colocynthidis pulv.	10	24	—	—
Fructus Foeniculi	100	10	—	—
„ „ pulv.	„	18	1000	150
„ Juniperi gross. pulv.	„	6	„	54
„ Lauri „ „	„	10	—	—
Gallae gross. pulv.	„	26	—	—
Glycerinum	„	20	—	—
Gummi Acaciae elect. (II[da])	„	70	—	—
Herba Absinthii sciss.	„	8	—	—
Herba Conii sciss.	10	1	—	—
Herba Meliloti sciss.	100	10	—	—
Hydrargyrum bichlor. corros. pulv.	10	12	—	—
„ **chlorat. mite subl. par.**	„	16	—	—
„ **oxydatum flavum**	„	26	—	—
Jodoformium	„	43	—	—
Jodum	„	41	—	—
Kalium carbonic. crudum	100	9	—	—
„ chloricum	„	20	—	—
„ hydrooxydatum	10	8	—	—
„ hydrotartaricum pulv.	100	40	—	—
„ hypermanganic.	10	6	—	—
„ jodatum	„	24	100	220
„ nitricum pulv.	100	15	—	—
„ sulfuratum pro balneo	„	14	1000	130
„ sulfuricum pulv.	„	14	—	—
Kamala	10	28	—	—
Kreosotum	„	15	—	—
Lanolinum	100	55	—	—
Lycopodium	„	45	—	—
Magnesium carbonic. pulv.	„	33	—	—
„ sulfuricum	„	5	1000	44
Mel depuratum	„	20	—	—
Morphinum hydrochloric.	0·1	3	—	—
Myrrha pulv.	100	62	—	—
Natrium boracic. pulv.	„	19	—	—
„ carbonic. cryst. venale	„	3	1000	25
„ salicylicum	10	20	—	—
„ sulfuric. cryst. venale	100	3	1000	24
Oleum Amygdalar. dulc.	„	50	—	—
„ cadinum	„	11	—	—
Oleum Crotonis	1	2	—	—
Oleum Hyoscyami folior. coct.	100	24	—	—
„ Jecoris Aselli	„	9	—	—
„ Juniperi	10	8	—	—

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Oleum Lauri	100	15	—	—
„ Lini	„	9	—	—
„ Olivae (II[da])	„	15	—	—
Oleum Sinapis aether. . . .	1	10	—	—
Oleum Terebinthinae	100	10	1000	85
Opium pulv.	1	5	—	—
Physostigminum salicylic. . .	0·01	6	—	—
Pix liquida	100	7	—	—
Placenta semin. Lini pulverat. . . .	„	5	1000	40
Plumbum aceticum . . .	„	16	—	—
Plumbum aceticum basic. solut . . .	„	13	—	—
„ carbonicum pulv.	„	20	—	—
„ oxydatum pulv.	„	16	—	—
Radix Althaeae elect. (II[da]) sciss. . . .	„	14	1000	125
„ Althaeae elect. (II[da]) gross. pulv. .	„	20	„	180
„ Angelicae gross. pulv. . . .	„	14	—	—
„ Arnicae sciss.	„	14	—	—
„ Calami aromat. sciss.	„	10	—	—
„ „ „ gross. pulv. . .	„	15	1000	135
„ Filicis maris gross. pulv. . . .	„	20	—	—
„ Gentianae sciss.	„	9	—	—
„ „ gross. pulv. . . .	„	12	1000	108
Radix Ipecacuanh. rud. tus. . .	10	28	—	—
„ **Jalapae gross. pulv.** . .	100	32	—	—
Radix Liquiritiae sciss.	„	6	—	—
„ „ decort. gross. pulv. . .	„	21	—	—
„ Valerianae sciss.	„	13	—	—
„ „ gross. pulv. . . .	„	20	—	—
„ Zingiberis „ „	„	21	—	—
Saccharum pulv.	„	13	—	—
Sapo kalinus	„	7	1000	62
Secale cornutum pulv. . . .	„	45	—	—
Semen Lini	„	6	1000	50
Semen Sabadillae pulv. . . .	„	23	—	—
Semen Sinapis	„	6	—	—
„ „ pulveratum	„	10	—	—
Semen Strychni pulv. . . .	10	4	—	—
Solutio arsenicalis Fowleri . .	„	5	—	—
Species aromaticae	100	26	—	—
Spiritus camphoratus	„	11	1000	100
„ saponatus	„	14	„	125
„ Vini concentr.	„	6	—	—
Stibium Kalio-tartar. pulv. . .	10	10	—	—
„ **sulf. aur. pulv. venale** .	„	5	—	—

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Stibium sulfurat. nigrum pulv.	100	18	—	—
Strychninum nitricum . . .	0·1	4	—	—
Styrax liquidis venalis	100	20	—	—
Sulfur sublimat. lotum venale . . .	„	5	—	—
Talcum pulv.	„	6	—	—
Terebinthina communis	„	6	—	—
Tinctura Aconiti	10	5	—	—
Tinctura Arnicae	100	16	1000	140
Tinctura Belladonnae fol. . . .	10	4	—	—
„ **Cantharidum**	„	5	—	—
„ **Digitalis**	„	4	—	—
„ **Ipecacuanhae**	„	7	—	—
„ **Jodi**	100	70	—	—
„ **Opii simplex** . . .	10	6	—	—
„ **Strychni**	„	4	—	—
Unguentum Cerussae	100	31	—	—
„ Diachylon	„	52	—	—
„ Hydrargyri	„	80	—	—
„ Plumbi acetici	„	38	—	—
„ simplex	„	30	—	—
„ sulfuratum	„	25	—	—
Vaselinum	„	23	—	—
Veratrinum	0·1	2	—	—
Zincum chloratum	10	7	—	—
Zincum oxydatum purum venale	100	30	—	—
Zincum sulfuricum	„	10	—	—

Dodatek.

Tablica I.

zawiera te leki, które przechowywać należy oddzielnie od innych leków w szafie dającej się zamknąć.

Acidum arsenicosum.
Atropinum sulfuricum.
Hydrargyrum bichloratum ammoniatum
Hydrargyrum bichloratum corrosivum.
Hydrargyrum bijodatum rubrum.
Hydrargyrum oxydatum flavum.
Physostigminum salicylicum.
Solutio arsenicalis Fowleri.
Strychninum nitricum.
Veratrinum.

Tablica II.

zawiera te leki, które zachowywać należy oddzielnie od innych leków.

Acidum aceticum concentratum.
Acidum carbolicum crystallisatum
Acidum carbolicum liquefactum.
Acidum chromicum.
Acidum hydrochloricum concentratum.
Acidum nitrico-nitrosum.
Acidum nitricum concentratum.
Acidum sulfuricum concentratum.
Ammonia.
Amylium nitrosum.
Apomorphinum hydrochloricum.
Aqua Amygdalarum amararum concentrata.
Aqua Laurocerasi.
Argentum nitricum crystallisatum.
Argentum nitricum fusum.
Cantharides.
Chloralum hydratum.
Chloroformium.
Cocainum hydrochloricum.
Coffeinum.
Euphorbium.
Extractum Aconiti radicis.
Extractum Belladonnae foliorum.
Extractum Cannabis Indicae.
Extractum Colocynthidis.
Extractum Conii herbae.
Extractum Hyoscyami foliorum.
Extractum Opii.
Extractum Scillae.
Extractum Secalis cornuti.
Extractum Strychni.
Folia Belladonnae.
Folia Digitalis.
Folia Hyoscyami.
Folia Stramonii.
Fructus Colocynthidis.
Herba Cannabis Indicae.
Herba Conii.
Herba Lobeliae.
Herba Sabinae.
Hydrargyrum chloratum mite praecipitatione paratum.
Hydrargyrum chloratum mite sublimatione paratum.
Hydrargyrum jodatum flavum.
Hydrargyrum tannicum.
Jodoformium

Jodum.
Kalium hydrooxydatum.
Kreosotum.
Lactucarium.
Liquor acidus Halleri.
Morphinum hydrochloricum
Oleum Crotonis.
Oleum Sinapis aethereum.
Opium.
Pilocarpinum hydrochloricum.
Plumbum aceticum.
Pulvis Ipecacuanhae opiatus.
Radix Aconiti.
Radix Belladonnae.
Radix Ipecacuanhae.
Radix Jalapae.
Resina Jalapae.
Santoninum.
Secale cornutum.
Semen Colchici.
Semen Sabadillae.
Semen Strophanthi.
Semen Strychni.
Stibium Kalio-tartaricum.
Tinctura Aconiti radicis.
Tinctura Belladonnae foliorum.
Tinctura Cantharidum.
Tinctura Colchici seminis.
Tinctura Digitalis.
Tinctura Ipecacuanhae.
Tinctura Jodi.
Tinctura Lobeliae.
Tinctura Opii crocata.
Tinctura Opii simplex.
Tinctura Strophanthi.
Tinctura Strychni.
Vinum Colchici seminis.
Vinum Stibii Kalio-tartarici.
Zincum chloratum.

T a b l i c a III.

podaje największe dawki leków dla dorosłej osoby, której lekarz przy zapisywaniu do wewnętrznego użycia nie śmie przekroczyć, jeżeli nie dołączy wykrzyknika (!).

	Największa dawka pojedyncza	Największa dawka dzienna
	w gramach	
Acidum arsenicosum	0·005	0·02
Acidum carbolicum	0·10	0·50
Apomorphinum hydrochloricum	0·01	0·05
Aqua Amygdalarum amararum concentrata .	1·50	5·00
Aqua Laurocerasi	1·50	5·00
Argentum nitricum	0·03	0·20
Atropinum sulfuricum	0·001	0·003
Cantharides	0·05	0·20
Chloralum hydratum	3·00	6·00
Cocainum hydrochloricum	0·10	0·30
Coffeinum	0·20	0·60
Cuprum sulfuricum qua emeticum . . .	0·40	—
Extractum Aconiti radicis	0·03	0·12
Extractum Belladonnae foliorum . . .	0·05	0·20
Extractum Cannabis Indicae	0·10	0·30
Extractum Colocynthidis	0·05	0·20
Extractum Conii herbae	0·20	0·60
Extractum Hyoscyami foliorum	0·10	0·50
Extractum Opii	0·10	0·40
Extractum Scillae	0·20	1·00
Extractum Secalis cornuti	0·50	1·50
Extractum Strychni	0·05	0·15
Folia Belladonnae	0·20	0·60
Folia Digitalis	0·20	0·60
Folia Hyoscyami	0·30	1·00
Folia Stramonii	0·30	1·00
Fructus Colocynthidis	0.30	1·00
Herba Conii	0·30	2·00
Hydrargyrum bichloratum corrosivum . .	0·03	0·10
Hydrargyrum bijodatum rubrum . . .	0·03	0·10
Hydrargyrum jodatum flavum	0·05	0·20
Hydrargyrum oxydatum flavum	0·03	0·10
Jodoformium	0·20	1·00
Jodum	0·03	0·10
Kreosotum	0·10	0·50
Lactucarium	0·30	1·00
Morphinum hydrochloricum	0·03	0·12
Oleum Crotonis . . . , ...	0·05	0·10

	Największa dawka pojedyncza	Największa dawka dzienna
	w gramach	
Opium	0·15	0·50
Physostigminum salicylicum	0·001	0·003
Pilocarpinum hydrochloricum	0·03	0.06
Plumbum aceticum	0·10	0·50
Radix Aconiti	0·10	0·50
Radix Belladonnae	0·07	0·30
Santoninum	0·10	0·30
Secale cornutum	1·00	5·00
Semen Strychni	0·12	0·50
Solutio arsenicalis Fowleri	0·5	2·00
Stibium Kalio-tartaricum	0·2	0·50
Strychninum nitricum	0·007	0·02
Tinctura Aconiti radicis	0·50	1·50
Tinctura Belladonnae foliorum	1·00	4·00
Tinctura Cantharidum	0·50	1·00
Tinctura Colchici seminis	1·50	5·00
Tinctura Digitalis	1·50	5·00
Tinctura Jodi	0·30	1·00
Tinctura Lobeliae	1·00	5·00
Tinctura Opii crocata, Tinctura Opii simplex	1·50	5·00
Tinctura Strophanthi	1·00	3·00
Tinctura Strychni	1·00	3·00
Veratrinum	0·005	0·02
Vinum Colchici seminis	1·50	5·00
Zincum sulfuricum qua emeticum . . .	0·80	—

T a b l i c a IV.

zawiera te leki, które wydawać bez przepisu lekarza aptekarzom jest zabronione.

Acidum arsenicosum.
Acidum carbolicum.
Acidum carbolicum liquefactum.
Acidum chromicum.
Aloë.
Amylium nitrosum.
Antifebrinum.
Antipyrinum.
Amorphinum hydrochloricum.
Aqua Amygdalarum amararum concentrata.
Aqua Laurocerasi.
Argentum nitricum crystallisatum.
Argentum nitricum fusum.
Atropinum sulfuricum.
Cantharides.
Chloralum hydratum.
Chloroformium.
Cocainum hydrochloricum.
Coffeinum.
Cuprum sulfuricum.
Euphorbium.
Fxtractum Aconiti radicis.
Extractum Aloës.
Fxtractum Belladonnae foliorum.
Extractum Cannabis Indicae.
Extractum Colocynthidis.
Extractum Conii herbae.
Extractum Filicis maris.
Extractum Granati.
Extractum Hydrastidis.
Extractum Hyoscyami foliorum.
Extractum Opii.
Extractum Scillae.
Extractum Secalis cornuti.
Extractum Strychni.
Folia Belladonnae.
Folia Digitalis.
Folia Hyoscyami.
Folia Stramonii.
Fructus Colocynthidis.
Fructus Papaveris.
Herba Cannabis Indicae.
Herba Conii.
Herba Lobeliae.

Herba Sabinae.
Hydrargyrum bichloratum ammoniatum.
Hydrargyrum bichloratum corrosivum.
Hydrargyrum bijodatum rubrum.
Hydrargyrum chloratum mite praecipitatione paratum.
Hydrargyrum chloratum mite sublimatione paratum.
Hydrargyrum jodatum flavum.
Hydrargyrum oxydatum flavum.
Hydrargyrum tannicum.
Jodoformium.
Jodum.
Kreosotum.
Lactucarium.
Liquor acidus Halleri.
Morphinum hydrochloricum.
Oleum Crotonis.
Oleum Sinapis aethereum.
Opium.
Physostigminum salicylicum.
Pilocarpinum hydrochloricum.
Plumbum aceticum.
Radix Aconiti.
Radix Belladonnae.
Radix Hydrastidis.
Radix Ipecacuanhae.
Radix Jalapae.
Resina Jalapae.
Santoninum.
Secale cornutum.
Semen Colchici.
Semen Sabadillae.
Semen Strophanthi.
Semen Strychni.
Solutio arsenicalis Fowleri.
Stibium Kalio-tartaricum.
Stibium sulfuratum auranticum.
Strychninum nitricum.
Syrupus Ipecacuanhae.
Syrupus Papaveris.
Tinctura Aconiti radicis.
Tinctura Belladonnae foliorum.
Tinctura Cantharidum.
Tinctura Colchici.
Tinctura Digitalis.
Tinctura Ipecacuanhae.
Tinctura Jodi.
Tinctura Lobeliae.
Tinctura Opii crocata.
Tinctura Opii simplex.

Tinctura Strophanthi.
Tinctura Strychni.
Veratrinum.
Vinum Colchici.
Vinum Stibii Kalio-tartarici.
Zincum chloratum.
Zincum sulfuricum.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1890. Wydano i rozesłano dnia 26. Lutego 1890. **Część III.**

Nr. 16

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z d. 12. Lutego 1890, l. 10.782.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości, w myśl §. 42. przepisów wykonawczych do ustawy wojskowej część I., plan podróży i czynności c. i k. komisyi poborowych, ustanowionych dla głównego poboru wojskowego w roku 1890 w Galicyi.

C. k. Namiestnik

Badeni w. r.

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat, dla którego pobór odbywa się	Dnie podróży w miesiącu marcu	Dnie podróży w miesiącu kwietniu
C. i k. Komenda I. korpusu				
		Kraków (miasto)		
		Kraków (powiat)		
	1	Chrzanów	18. Chrzanów	2. Kraków
		Bochnia	1. Bochnia 16. Wieliczka	
			23. Dobczyce	
			29. Skawina	
13.	1	Wieliczka		3. Kraków
		Nowy Sącz		
	1	Gorlice	18. Gorlice	3. Nowy Sącz
		Grybów	2. Grybów	
		Limanowa	11. Limanowa	
20.	1	Nowy Targ	25. Nowy Targ	11. Nowy Sącz
			28. lutego Myślenice	
			8. Jordanów	
		Myślenice	14. Maków	
	1	Wadowice	19. Wadowice	
		Biała	2. Biała	
56.	1	Żywiec	16. Żywiec	1. Wadowice
		Tarnów		
			18. Brzesko	
		Brzesko		2. Wojnicz
	1	Dąbrowa		11. Dąbrowa 23. Tarnów
		Pilzno	28. lutego Pilzno	
57.	1	Jasło	11. Jasło 29. Tarnów	
C. i k. Komenda X. korpusu				
		Stryj	9. Skole	
			14. po poł. Mikołajów	
	1	Żydaczów	19. Żydaczów 29. Stryj	

Dnie czynności w miesiącu: marcu	Dnie czynności w miesiącu: kwietniu	Miejsce poboru	
w Krakowie.			
1, 3, 4, 5, 6, 7.		Kraków	
8, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17		Kraków	
19, 20, 21, 22, 24, 26, 27, 28, 29, 31.	1.	Chrzanów	
3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15.		Bochnia	
17, 18, 19, 20, 21, 22.		Wieliczka	
24, 26, 27, 28.		Dobczyce	
31.	1, 2.	Skawina	
1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17.		Nowy Sącz	
19, 20, 21, 22, 24, 26, 27, 28, 29, 31.	1, 2.	Gorlice	
3, 4, 5, 6, 7, 8, 10.		Grybów	
12, 13, 14, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 24.		Limanowa	
26, 27, 28, 29, 31.	1, 2, 3, 8, 9, 10.	Nowy Targ	
1, 3, 4, 5, 6, 7.		Myślenice	
10, 11, 12, 13.		Jordanów	
15, 17, 18.		Maków	
20, 21, 22, 24, 26, 27, 28, 29, 31.	1, 2, 3, 8, 9, 10.	Wadowice	
3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15.		Biała	
17, 18, 19, 20, 21, 22, 24, 26, 27, 28, 29, 31.		Żywiec	
1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17.		Tarnów	
19, 20, 21, 22, 24, 26, 27, 28, 29, 31.	1.	Brzesko	
	3, 8, 9, 10.	Wojnicz	
	12, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 21, 22.	Dąbrowa	
1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10.		Pilzno	
12, 13, 14, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 24, 26, 27, 28.		Jasło	
w Przemyślu.			
1, 3, 4, 5, 6, 7, 8.		Stryj	
10, 11, 12, 13, 14 przed poł.		Skole	
15, 17, 18.		Mikołajów	
20, 21, 22, 24, 26, 27, 28.		Żydaczów	

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat, dla którego pobór odbywa się	Dnie podróży w miesiącu: marcu	Dnie podróży w miesiącu: kwietniu
		Kałusz	28. lutego Kałusz	
			14. Rożniatów	
			19. Dolina	
9.	1	Dolina	27. Bolechów	2. Stryj
		Przemyśl	14. Krzywcza	
			19. Dynów	
		Brzozów	23. Brzozów	
				1. Bircza
				10. Dobromil
10.	1	Dobromil		22. Przemyśl
			2. Ropczyce	
		Ropczyce	9. Dębica	
		Mielec	14. Mielec	
		Tarnobrzeg	28. Tarnobrzeg	
				12. Kolbuszowa
	1	Kolbuszowa		25. Rzeszów
40.	1	Rzeszów		
		Krosno	28. lutego Krosno	
			12. Lisko	
		Lisko	21. Ustrzyki dolne	
			29. Rymanów	
45.	1	Sanok		3. Sanok
		Drohobycz	28. lutego Drohobycz	
	1	Sambor	22. Sambor	
		Staremiasto	2. Staremiasto	
			12. Turka	
77.	1	Turka	23. Sambor	
		Gródek	9. Janów	
			15. Rudki	
	1	Rudki	28. Gródek	
			28. lutego Mościska	
		Mościska	9. Sądowa Wisznia	
			14. Jaworów	
		Jaworów	21. Krakowiec	
89.	1	Rawa	28. Rawa	23. Gródek

Dnie czynności w miesiącu		Miejsce poboru	
marcu	kwietniu		
1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13.		Kałusz	
15, 17, 18.		Rożniatów	
20, 21, 22, 24, 26.		Dolina	
28, 29, 31.	1.	Bolechów	
1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13.		Przemyśl	
15, 17, 18.		Krzywcza	
20, 21, 22.		Dynów	
24, 26, 27, 28, 29, 31.		Brzozów	
	2, 3, 8, 9.	Bircza	
	16, 17, 18, 19, 21.	Dobromil	
3, 4, 5, 6, 7, 8,		Ropczyce	
10, 11, 12, 13.		Dębica	
15, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 24, 26, 27.		Mielec	
29, 31.	1, 2, 3, 8, 9, 10, 11.	Tarnobrzeg	
	14, 15, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 24.	Kolbuszowa	
1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 24. 26, 27.		Rzeszów	
1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11.		Krosno	
13, 14, 15, 17, 18, 19, 20.		Lisko	
22, 24, 26, 27, 28.		Ustrzyki dolne	
31.	1, 2.	Rymanów	
	8, 9, 10, 16, 17, 18, 19, 21, 22.	Sanok	
1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18, 19, 20, 21.		Drohobycz	
24, 26, 27, 28, 29, 31.	1, 2, 3, 8, 9, 10.	Sambor	
3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11.		Staremiasto	
13, 14, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 22.		Turka	
3, 4, 5, 6, 7, 8.		Gródek	
10, 11, 12, 13, 14.		Janów	
17, 18, 19, 20, 21, 22, 24, 26, 27.		Rudki	
1, 3, 4, 5, 6, 7, 8.		Mościska	
10, 11, 12, 13.		Sądowa Wisznia	
15, 17, 18, 19, 20.		Jaworów	
22, 24, 26, 27.		Krakowiec	
29, 31.	1, 2, 3, 8, 9, 10, 16, 17, 18, 19, 21, 22.	Rawa	

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat, dla którego pobór odbywa się	Dnie podróży w miesiącu	
			marcu	kwietniu
		Nisko	28. lutego Nisko	
			11. Łańcut	
	1	Łańcut	27. Leżajsk	4. Jarosław
		Jarosław		
			19. Cieszanów	
90.	1	Cieszanów	27. Lubaczów	4. Jarosław
C. i k. Komenda XI. korpusu				
		Skałat	2. Skałat	
		Zbaraż	14. Zbaraż	
	1	Trembowla	25. Trembowla	4. Tarnopol
			2. Mikulińce	
15.	1	Tarnopol	11. Tarnopol	
	1	Kołomyja		
			2. Sniatyn	
		Śniatyn	14. Wiżnitz	
24.	1	Kosów	27. Kosów	11. Kołomyja
		Żółkiew	2. Żółkiew	
		Sokal	16. Sokal	
	1	Lwów (powiat)		2. Lwów
30.	1	Lwów (miasto)		
		Buczacz	1. 2. Buczacz	
		Podhajce	20. Podhajce	
	1	Brzeżany		2. Brzeżany
		Rohatyn	2. Rohatyn	
		Bóbrka	18. Bóbrka	
55.	1	Przemyślany	30. Przemyślany	20. Brzeżany

Dnie czynności w miesiącu		Miejsce poboru	
marcu	kwietniu		
1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10.		Nisko	
12, 13, 14, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 24, 26.		Łańcut	
28, 29, 31.	1, 2, 3.	Leżajsk	
1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18.		Jarosław	
20, 21, 22, 24, 26.		Cieszanów	
28, 29, 31.	1, 2, 3.	Lubaczów	

we Lwowie.

3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13.		Skałat	
15, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 24.		Zbaraż	
26, 27, 28, 29, 31.	1, 2, 3.	Trembowla	
3, 4, 5, 6, 7, 8, 10.		Mikulińce	
12, 13, 14, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 24, 26, 27.		Tarnopol	
1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 22.		Kołomyja	
3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13.		Śniatyn	
28, 29, 31.	1, 2, 3, 8, 9, 10.	Kosów	
3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15.		Żółkiew	
17, 18, 19, 20, 21, 22, 24, 26, 27, 28, 29, 31.	1.	Sokal	
	3, 8, 9, 10, 16, 17, 18, 19, 21, 22. 23, 24, 25, 26, 28, 29, 30.	Lwów	
1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14.		Lwów	
3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18. 19.		Buczacz	
21, 22, 24, 26, 27, 28, 29, 31.	1.	Podhajce	
	3, 8, 9, 10, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 25.	Brzeżany	
3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17.		Rohatyn	
19, 20, 21, 22, 24, 26, 27, 28, 29.		Bóbrka	
31.	1, 2, 3, 8, 9, 10, 16, 17, 18, 19.	Przemyślany	

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat, dla którego pobór odbywa się	Dnie podróży w miesiącu marcu	Dnie podróży w miesiącu kwietniu
		Horodenka	2. Horodenka	
		Tłumacz	16. Tłumacz	
		Bohorodczany	30. Bohorodczany	
	1	Nadwórna		17. Nadwórna 30. Stanisławów
58.	1	Stanisławów		
	1	Złoczów		
		Brody	28. lutego Brody	
80.	1	Kamionka	19. Kamionka	4. Złoczów
		Husiatyn	28. lutego Husiatyn	
			13. Mielnica	
		Borszczów	19. po południu Borszczów	
	1	Zaleszczyki	30. Zaleszczyki	17. Kotzman 1. maja Czortków
95.	1	Czortków		

Dnie czynności w miesiącu		Miejsce poboru	
marcu	kwietniu		
3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15.		Horodenka	
17, 18, 19, 20, 21, 22, 24, 26, 27, 28, 29.		Tłumacz	
31.	1, 2, 3, 8, 9, 10, 16.	Bohorodczany	
	18, 19, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 28, 29.	Nadwórna	
1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14.		Stanisławów	
1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 24, 26.		Złoczów	
1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18.		Brody	
20, 21, 22, 24, 26, 27, 28, 29, 31.	1, 2, 3.	Kamionka	
1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12.		Husiatyn	
14, 15, 17, 18, 19, przed poł.		Mielnica	
20, 21, 22, 24, 26, 27, 28, 29.		Borszczów	
31.	1, 2, 3, 8, 9, 10, 16.	Zaleszczyki	
1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11.		Czortków	

Lwów, dnia 12. Lutego 1890.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1890. Wydano i rozesłano dnia 25. Marca 1890. **Część IV.**

Nr. 17.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 21. Lutego 1890, L. 6925.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 12. Stycznia 1890 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu Radzie powiatowej w Żydaczowie koncesyi na pobór myta przy drodze powiatowej Brzezina-Rozdół-Rozwadów.

Art. I.

Radzie powiatowej w Żydaczowie w zastępstwie funduszu powiatowego, nadaje się na przeciąg lat pięciu prawo do pobierania myta drogowego przy drodze powiatowej Brzezina-Rozdół-Rozwadów na jednej stacyi mytniczej, pod warunkiem utrzymania pomienionej drogi w dobrym stanie.

Art. II.

Myto pobierać należy podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 3 (trzy) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrębieta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże opłaty.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 21. Lutego 1890.

W zastępstwie

Lidl w. r.

Nr. 18.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z dnia 21. Lutego 1890, L. 6925.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 12. Stycznia 1890 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi na dalszy pobór myta na drodze powiatowej Tarnopol-Brody.

Art. I.

Radzie powiatowej w Tarnopolu w zastępstwie funduszu powiatowego, nadaje się na przeciąg lat pięciu prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Tarnopol-Brody pod warunkiem utrzymania pomienionej drogi w dobrym stanie.

Art. II.

Myto pobierać należy na dwóch stacyach podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Art. IV.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały traci moc obowiązującą koncesya z dnia 13. Marca 1888 Dz. u. kr. Nr. 73, którą nadane było Radzie powiatowej w Tarnopolu prawo do poboru myta na drodze powiatowej Tarnopol-Brody.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 21. Lutego 1890.

W zastępstwie

Lidl w. r.

Nr. 19.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 21. Lutego 1890, L. 6925.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 12. Stycznia 1890 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego o udzieleniu prawa do poboru myta:

1) Obszarowi dworskiemu w Kołodrubach od mostu na rzece Dniestrze;

2) Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Czułowicach od mostu na rzece Wereszycy.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wyjścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania opłat mytniczych, pod warunkiem utrzymania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem:

1) Obszarowi dworskiemu w Kołodrubach, powiatu Rudeńskiego od mostu na rzece Dniestrze, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

2) Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Czułowicach, powiatu Rudeńskiego od mostu na rzece Wereszycy, według następującego wymiaru:

1) Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 1 (jeden) ct.

2) Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, woła, muła 1 (jeden) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze opłat mytniczych mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych i o zniżeniu tychże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości z nadmienieniem, że według dalszego brzmienia tego Najwyższego postanowienia, udzielona obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Czułowicach koncesya mytnicza, wchodzi w życie dopiero wtedy, gdy udzielone Najwyższem postanowieniem z dnia 25. Listopada 1884, (Nr. 13 Dz. u. kr. z roku 1885) prawo do poboru podobnej opłaty mytniczej od mostu na rzece Wereszycy zgaśnie.

Lwów, dnia 21. Lutego 1890.

W zastępstwie

Lidl w. r.

Nr. 20.

Regulamin

wydany w porozumieniu z Wydziałem krajowym, zatwierdzony reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 26. Marca 1888, L. 16884, normujący zakres i sposób wywierania wpływu przez Administracyę Państwa i Wydział krajowy na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa osuszenia bagien Niskich, stosownie do postanowień §. 6. ustawy z dnia 1. Lipca 1886, Dz. ust. kraj. Nr. 63, jakoteż sposób wykonania tego przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys.

§. 1.

Osuszenie bagien w gminach i na obszarach dworskich powiatu Niskiego: Malce, Moskale, Kończyce, Przędzel, Warchoły, Podwolina i Nowosielce ma być wykonane według projektu ułożonego przez Administracyę Państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym kosztem najwyżej 20.220 zł. w. a. w ciągu jednego roku po zatwierdzeniu tego projektu przez Ministerstwo rolnictwa.

Wydziałowi krajowemu przysługuje jednak prawo poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą Państwa, jeżeliby takowe okazały się potrzebnemi lub pożytecznemi, przyczem nie może być przekroczoną powyższa suma kosztorysowa.

§. 2.

Wykonanie robót regulacyjnych i konserwacyjnych prowadzić ma stosownie do §. 1. i 6. ustawy z dnia 1. Lipca 1886, Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 63 spółka wodna, która winna być zawiązana na podstawie §. 45 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875, Dz. u. i rozp. kr. Nr. 38, przyczem zastrzega się tak dla Namiestnictwa jak i dla Wydziału krajowego wpływ na tok spraw technicznych i ekonomicznych całego przedsiębiorstwa po myśli następujących postanowień.

§. 3.

Przyznane w §. 3. powołanej specyalnej ustawy krajowej zasiłki państwowe i krajowe mają być wypłacone wydziałowi spółki w czasie bu-

dowy z góry bezzwłocznie po konstytucyjnem zatwierdzeniu preliminarza państwowego i krajowego, datki zaś konkurencyjne mają być uiszczone przez uczestników spółki do 14 dni po prawomocności wezwania płatniczego.

Datki stron interesowanych ściągnięte będą w razie potrzeby w drodze politycznej egzekucyi według założyć się mającego katastru konkurencyjnego, lub też mogą być pokryte zapomocą operacyi kredytowej.

W tym drugim wypadku znajdą zastosowanie postanowienia §§. 15. do 19. ustawy z dnia 30. Czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116 tak co do zaciągnięcia pożyczki jak i ściągnięcia rat anuitetowych przez właściwe urzędy podatkowe.

§. 4.

Okręg konkurencyjny oznaczony będzie po myśli §. 3. ustępu *C.* powołanej specyalnej ustawy krajowej przez właściwą w myśl §. 76 ustawy wodnej z 14. Marca 1875, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 38 władzę administracyjną.

Ustanowienie miary rozłożenia kosztów, tudzież uregulowanie datków konkurencyjnych ma być uskutecznionem według postanowień §§. 65 i 66 krajowej ustawy wodnej przez spółkę, a w razie, gdyby się interesowani nie zgodzili, rozstrzygnie o tem władza polityczna na podstawie zdania znawców.

§. 5.

Koszta właściwej budowy objęte kosztorysem pokryte będą z funduszu budowy, preliminowanego na 20.220 zł. w. a., natomiast koszta utrzymania mających się wykonać budowli, niemniej też koszta kierownictwa budowy i zarządu, ponosić winni wyłącznie uczestnicy spółki wodnej (§. 5. powołanej specyalnej ustawy krajowej).

§. 6.

Tak Namiestnictwu jak i wydziałowi spółki służy prawo wysyłania delegatów swoich do wydziału spółki z głosem stanowczym.

§. 7.

Uchwały wydziału spółki, przeciw którym jeden albo obydwaj delegaci głosowali, muszą być przed wykonaniem przedłożone Namiestnictwu do zatwierdzenia, jeżeli który z delegatów ze względu na ważność powziętej uchwały tego zażąda; a wydział spółki obowiązany będzie trzymać się w tej mierze decyzyi Namiestnictwa.

§. 8.

Przewodniczący wydziału winien na żądanie jednego albo obydwóch delegatów zwołać posiedzenie wydziału spółki, a w razie sprzeciwiania się przewodniczącego zwoła posiedzenie c. k. Starosta powiatu Niskiego.

§. 9.

Prowadzenie budowy porucza wydział spółki wodnej powołanemu przez siebie kierownikowi technicznemu oraz technicznym organom pomocniczym, których wynagrodzenie unormowane przez tenże wydział, ma być pokryte wyłącznie z funduszów spółki.

§. 10.

W razie, gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę regulacyi, lub też strony interesowane tej zmiany zażądały, winien kierownik budowy za pośrednictwem wydziału spółki przedstawić odpowiedni wniosek Wydziałowi krajowemu, który udzieli takowy Namiestnictwu dla wspólnej narady, w razie potrzeby dla zbadania sprawy na miejscu, a następnie ostatecznego zatwierdzenia.

§. 11.

Wykonanie budowli ma się odbywać z reguły w zarządzie własnym, a przedewszystkiem za wynagrodzeniem od wymiaru. Częściowe roboty może oddać wydział spółki na wniosek kierownika budowy w przedsiębiorstwo w drodze akordów na podstawie cen jednostkowych.

W razie, gdyby potrzebne ceny jednostkowe nie były podane w kosztorysie, winny być takowe przedstawione przez wydział spółki do zatwierdzenia Wydziałowi krajowemu w porozumieniu z Namiestnictwem.

§. 12.

Dla uwidocznienia postępu budowy ma być prowadzony dziennik budowy, na podstawie którego kierownik budowy z końcem każdego miesiąca za pośrednictwem wydziału spółki przedkłada Wydziałowi krajowemu sumaryczne sprawozdanie o każdomiesięcznym postępie budowy, które następnie ma być udzielonem Namiestnictwu.

§. 13.

Do kontroli wykonujących się robót regulacyjnych, tak pod względem jakości jak i kosztów, przeznacza Wydział krajowy i Namiestnictwo własnych techników, którzy każdego czasu mają prawo przekonywać się na miejscu o postępie, jakości i cenach robót, a nadto mogą brać udział w obradach spółki z głosem doradczym.

§. 14.

Z końcem okresu budowy winien wydział spółki prosić o kolaudacyę wykonanych robót, którą bezzwłocznie zarządza Wydział krajowy wspólnie z Namiestnictwem za pośrednictwem własnych organów technicznych.

Koszta kolaudacyi zarówno jak i kontroli robót przez techników rządowych i krajowych, pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny przedkłada się Wydziałowi krajowemu, który udziela takowy za pośrednictwem Namiestnictwa do wiadomości Ministerstwa rolnictwa.

§. 15.

Po ukończeniu budowy wydział spółki winien przedłożyć Wydziałowi krajowemu sprawozdanie z czynności budowlanej, z podaniem ważniejszych spostrzeżeń co do budowy.

Sprawozdanie to przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa.

Zarazem przedłoży spółka wodna rachunki udokumentowane z wydatków Wydziałowi krajowemu, które po przejrzeniu w Wydziale krajowym, przesłane będą Namiestnictwu celem podania ich do wiadomości Ministerstwa rolnictwa.

§. 16.

Po ukończeniu budowy, wyda Namiestnictwo z Wydziałem krajowym stosowne zarządzenia dla zabezpieczenia utrzymania wykonanych budowli po myśli §. 5. w związku z §. 3. ustawy z dnia 1. Lipca 1886, Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 63.

Nr. 21.

U s t a w a

z dnia 30. Stycznia 1890, zawierająca dodatek do §. 1. ordynacyi wyborczej dla gmin w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Prawo wybierania do Rad gminnych mają z pomiędzy przynależnych do gminy bez względu na opłatę podatków oprócz osób w ust. 2. §. 1. ordynacyi wyborczej dla gmin z dnia 12. Sierpnia 1866 Nr. 19 Dz. u. kr. wymienionych, także:

a) technicy, którzy studya swoje w jednej z wyższych szkół technicznych austryackich ukończyli i tamże egzamin dyplomowy lub egzamina państwowe z dobrym skutkiem złożyli;

b) kandydaci notaryalni, którzy posiadają wszystkie warunki do uzyskania posady notaryalnej ustawą przepisane.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 30. Stycznia 1890.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 22.

U s t a w a

z dnia 30. Stycznia 1890, zawierająca dodatek do sejmowej ordynacyi wyborczej z dnia 26. Lutego 1861, Nr. 20 Dz. p. p. dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Przy wyborze posła na Sejm krajowy z miast w §. 2. sejmowej ordynacyi wyborczej wymienionych, tudzież przy wyborze wyborców z gmin wiejskich z mocy §. 12. sejmowej ordynacyi wyborczej odbyć się mającym, głosują wraz z wyborcami z tytułu podatków z równem prawem jako wyborcy uprawnieni, bez względu na opłatę podatków, oprócz osób w ustępie 2. §. 1. ordynacyi wyborczej dla gmin z dnia 12. Sierpnia 1866, Nr. 19. Dz. u. kr. względnie §. 11. i 13. sejmowej ordynacyi wyborczej z dnia 26. Lutego 1861, Nr. 20. Dz. p. p. w brzmieniu ustawy z dnia 6. Października 1869, Nr. 31. Dz. u. kr. wymienionych, także następujące osoby, jeżeli nie są wyłączone od prawa wybierania na mocy ustawy krajowej z dnia 13. Stycznia 1869, Nr. 13. Dz. ust. kraj.:

a) technicy, którzy na jednej z wyższych szkół technicznych austryackich studya swoje ukończyli i tamże egzamin dyplomowy lub egzamina państwowe z dobrym skutkiem złożyli;

b) kandydaci notaryalni, którzy posiadają wszystkie warunki do uzyskania posady notaryalnej ustawą przepisane.

Osoby te wykonują prawo wybierania w tej gminie, w której im prawo przynależności przysługuje.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 30. Stycznia 1890.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1890. Wydano i rozesłano dnia 30. Marca 1890. **Część V.**

Nr. 23.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 12. Marca 1890, L. 2234/pr., o zmianie niektórych postanowień statutu Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Gdy Jego ces. i król. Apostolska Mość najwyższem postanowieniem z d. 18. Lutego 1890 najmiłościwiej zatwierdzić raczył uchwałę galic. Sejmu krajowego z dnia 21. Października 1889 o przyjętej przez fundusz krajowy poręce dla obligacyj komunalnych Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z W. Ks. Krakowskiem, pierwszej i następnych emisyj aż do wysokości pięciu milionów imiennej wartości, zatwierdziło wys. c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z innemi interesowanemi Ministerstwami, rozporządzeniem z dnia 25. Lutego 1890 L. 3178 następujące zmiany §§. 3, 7., 25, 36, 37., 62., 63, 65., 69. i 73. statutu Banku krajowego, uchwalone przez Sejm krajowy na posiedzeniu z dnia 21. Października 1889:

1.

§. 3. ustęp B. statutu Banku krajowego zostaje uchylony w dotychczasowem brzmieniu i ma brzmieć jak następuje:

„B. Oddział komunalny obejmuje udzielanie pożyczek gminom i powiatom, spłacalnych ratami. Pożyczki te udzielane będą w obligacyach komunalnych, wydawanych do wysokości udzielanych pożyczek. Wszystkie obligacye komunalne wszelkich emisyj, będące równocześnie w obiegu, nie mogą łącznie przekraczać kwoty 5,000.000 (pięciu milionów zł. w. a.) imiennej wartości.

Do emisyi obligacyj komunalnych ponad ogólną sumę pięciu milionów zł. w. a. imiennej wartości, potrzebnem jest zezwolenie c. k. Rządu.

Kraj gwarantuje dopełnienie zobowiązań, wypływających z wydania obligacyj komunalnych pierwszej i następnych emisyj, aż do wysokości pięciu milionów imiennej wartości, w ten sposób, iż regularną opłatę procentów i spłatę kapitału posiadaczom obligacyj komunalnych poręcza w pierwszym rzędzie specyalny fundusz rezerwowy, utworzony dla obligacyj komunalnych, następnie Bank krajowy całym swoim majątkiem, a dopiero o ileby fundusze wyżej wymienione nie pokrywały zobowiązań wynikłych z wydania obligacyj komunalnych, wchodzi w zastosowanie gwarancya kraju."

2.

W §. 7. po alinei 3. ma być wstawionem jako alinea 4. następujące postanowienie:

„Prezes Rady nadzorczej, lub wskazany przezeń członek Rady nadzorczej (§. 69. stat.) ma prawo co do wszelkich pożyczek hipotecznych, chociażby takowe nie podlegały zatwierdzeniu Rady nadzorczej, zawiesić uchwałę dyrekcyi i odesłać sprawę pod rozstrzygnięcie Rady nadzorczej".

Dotychczasowa alinea 4. z tego paragrafu pozostaje jako alinea 5. w niezmienionem brzmieniu.

3.

W §. 25. wstawioną ma być następująca alinea 2.:

„W celu zapewnienia prawidłowej wypłaty kuponów i listów zastawnych w każdem półroczu przypadających, Bank krajowy tworzyć będzie specyalną rezerwę:

1. Z wpisowego, które każdy zaciągający pożyczkę hipoteczną z Banku krajowego w wysokości $^1/_4$% imiennej wartości pożyczki przy jej odebraniu uiścić będzie obowiązany;

2. z zysków, jakie Bank osiągać będzie przez wykup z wolnej ręki listów zastawnych do wycofania przeznaczonych;

3. z części nadwyżki dochodów Banku krajowego w §. 62. statutu na fundusz rezerwowy pożyczek hipotecznych przeznaczonej pod warunkami tamże wymienionymi. Rezerwa ta kontrolowaną będzie oddzielnie i oddzielnie wykazywaną w bilansach Banku."

4.

Rozdział 3., „Pożyczki komunalne“ obejmujący §§. 36. i 37., zostaje w dotychczasowem brzmieniu uchylony i ma opiewać następująco:

III. Pożyczki komunalne.

A) Udzielanie pożyczek:

§. 36. Bank udzielać będzie pożyczki w obligacyach komunalnych gminom i powiatom:

a) Na spłatę lub ułatwienie spłaty wysoko oprocentowanych długów powiatów, gmin i członków gminy;

b) na inwestycye i przedsiębiorstwa produkcyjne, oraz na zakładanie lub zasilanie powiatowych zakładów pożyczkowych;

c) na cele użyteczności publicznej, nie wchodzące w zakres bieżącej gospodarki gminnej.

Przyznanie pożyczki w obligacyach komunalnych nastąpić może tylko za uchwałą Rady nadzorczej Banku krajowego, powziętą na wniosek dyrekcyi, a zatwierdzoną przez Wydział krajowy.

Udzielanie pożyczki komunalnej gminom wiejskim, miasteczkom i miastom, nieposiadającym osobnych statutów, poprzedzać ma uchwała Rady powiatowej, uznająca istotną pożyteczność i potrzebę pożyczki na jeden z celów powyżej wymienionych.

O każdej pożyczce komunalnej, kwotę stu tysięcy (100.000) złotych przenoszącej, tudzież o każdej pożyczce komunalnej, udzielonej gminie lub powiatowi, przedtem już jakąś zaliczką lub pożyczką obciążonym, Wydział krajowy składać będzie Sejmowi szczegółowe sprawozdanie na najbliższej sesyi sejmowej.

B) Stosunek dłużnika do zakładu.

§. 36. A. Dłużnik ma w skrypcie dłużnym poddać się wyraźnie statutom działu komunalnego Banku krajowego, jako obowiązującej go normie.

W myśl powyższego warunku wchodzą w zastosowanie postanowienia zawarte w tym rozdziale, a obowiązujące dłużnika.

Dłużnik obowiązany jest oznaczone w skrypcie dłużnym raty (obejmujące spłatę prowizyi i kapitału) spłacać w ustanowionych półrocznych terminach z góry, tudzież uiszczać równocześnie dodatek na koszta zarządu w wysokości przepisanej dla pożyczek komunalnych. Przepisy dla udzielania pożyczek komunalnych wyda Wydział krajowy na przedstawienie dyrekcyi i po wysłuchaniu Rady nadzorczej.

§. 36. B. Dłużnik może spłacić kapitał pożyczony także przed upływem ustanowionego terminu w całości lub w części, jeżeli kwota kapitału, której spłatę ofiaruje, wynosi jednę lub więcej całych umówionych rat kapitałowych i jeżeli dłużnik rzeczoną kwotę sześć miesięcy pierwej wypowie albo uiści od niej umówioną prowizyę za czas do upływu tego terminu nie dostający. Wszelkie spłaty kapitału po nad plan umorzenia mogą być uskutecznione jedynie w jednym z terminów dla spłaty rat ustanowionych.

§. 36. C. Spłaty rat na kapitał, jakoteż wszelkie spłaty po nad plan dopełniane być mogą albo gotowizną w walucie austryackiej, albo w obligacyach komunalnych, o ile kwota z tego tytułu spłacać się mająca przez sto jest podzielna. Inne spłaty tylko gotowizną w walucie austryackiej dopełniane będą.

§. 36. D. Przepisy §§. 14. i 19. statutu mają zastosowanie także do pożyczek komunalnych.

§. 36. E. Jeżeli dłużnik nie uiści w oznaczonym terminie raty w skrypcie dłużnym ustanowionej, będzie Bank krajowy uprawniony ściągnąć w drodze egzekucyjnej całą należytość swoją bez poprzedniego wypowiedzenia.

§. 36. F. Wszelkie opłaty stemplowe lub w innej formie pobierane, jakieby należały się skarbowi publicznemu od pożyczki lub połączonych z nią czynności, winien dłużnik ponosić.

C) Obligacye komunalne.

§. 37. Na podstawie pożyczek komunalnych, udzielonych powiatom lub gminom do wysokości tych pożyczek, wydawać może Bank krajowy obligacye komunalne.

§. 37. A. Ogólna suma wydawanych obligacyj komunalnych w żadnym razie przekraczać nie może ogólnej sumy równoczesnych wierzytelności Banku krajowego w kapitale z tytułu pożyczek udzielonych powiatom i gminom. Do tej sumy wierzytelności nie mogą być wliczane wierzytelności w kapitale, powstałe z zalegania rat amortyzacyjnych.

W razie spłaty pożyczek komunalnych w gotówce przed upływem ustanowionego terminu, winien Bank wycofać z obiegu odpowiadającą spłaconemu kapitałowi ilość obligacyj komunalnych.

§. 37. B. Wszelkie spłaty pożyczonych kapitałów, uiszczane czy to w przepisanych półrocznych ratach, czy też wskutek częściowej spłaty po nad plan umorzenia, czy wreszcie wskutek wypowiedzenia całej pożyczki, mają wpływać do funduszu umorzenia, który przeznaczony jest wyłącznie na umorzenie obligacyj komunalnych, wylosowanych podług wartości nominalnej.

§. 37. C. Za opłatę procentów i spłatę kapitału obligacyj komunalnych ręczy Bank krajowy przedewszystkiem pożyczkami powiatowemi i gminnemi, dalej specyalnym funduszem rezerwowym i aktywami swojemi, a w dalszym rzędzie wchodzi w zastosowanie gwarancya kraju w myśl §. 3. B. niniejszego statutu.

§. 37. D. Każda obligacya komunalna ma zawierać:

a) Oznaczenie kapitału, na który opiewa;

b) stopę procentową i terminy opłaty procentów;

c) walutę, w której kapitał i procenta będą płacone;

d) termin umorzenia kapitału;

e) przyrzeczenie opłaty procentów i kapitału ze strony Banku krajowego;

f) podpis i pieczęć dyrekcyi;

g) potwierdzenie Rady nadzorczej i ustanowionego komisarza, że obligacyę wydano na podstawie udzielonej przez Bank, odpowiadającej statutowi pożyczki komunalnej i że do obligacyi tej ma zastosowanie gwarancya kraju (§. 3. B.), wreszcie

h) na odwrotnej stronie paragrafy statutu i przepisów, odnoszące się do obligacyj komunalnych.

§. 37. E. Stopa procentowa obligacyj komunalnych zawsze ma być równą stopie procentowej pożyczek, na których podstawie obligacye zostały wydane.

§ 37. F. Obligacye komunalne opiewają na okaziciela i mają przydane: arkusz z półrocznymi kuponami procentowymi i talonem na dalsze kupony.

§. 37. G. Obligacye komunalne będą opiewały na 100 zł. lub wyższe przez 100 podzielne kwoty.

§. 37. H. Czas obiegu obligacyj komunalnych może być oznaczonym z góry lub też zależnym od wylosowania.

§. 37. I. Jeżeli obligacya komunalna ściągniętą zostaje z obiegu, należące doń a nie zapadłe jeszcze kupony muszą być zwrócone.

W braku tych kuponów potrąconą będzie w gotówce ich wartość nominalna, jeżeli amortyzacya w drodze prawnej nie została przeprowadzoną.

§. 37. K. Zapadłe kupony od obligacyj komunalnych, kwity procentowe i wylosowane obligacye komunalne, będą wypłacane w kasach Banku krajowego i w innych miejscach, które dyrekcya z uwzględnieniem dogodności interesowanych oznaczy i poda do publicznej wiadomości. — Procenta zapadłe a nie pobrane w przeciągu lat trzech, równie jak wylosowane obligacye komunalne niezrealizowane w przeciągu lat 30 od dnia zapadłości są przedawnione.

§. 37. L. Bank uważa posiadacza obligacyi komunalnej i posiadacza kuponu za właścicieli tychże. Przepisy o winkulacyi i dewinkulacyi listów

zastawnych (§§. 33. i 34. stat.) mają zastosowanie także do obligacyj komunalnych.

§. 37. M. Specyalna rezerwa dla obligacyj komunalnych II. i następnych emisyj powstaje:

a) z wpisowego, które każdy zaciągający pożyczkę w Banku krajowym w obligacyach komunalnych II. i następnych emisyj w wysokości $^1/_4$% od imiennej wartości pożyczki przy jej odebraniu uiścić będzie obowiązanym;

b) z zysków, jakie Bank osiągać będzie przez wykup z wolnej ręki obligacyj komunalnych do wycofania przeznaczonych;

c) z części nadwyżki dochodów Banku krajowego w §. 62. stat. na fundusz rezerwowy pożyczek komunalnych przeznaczonej.

Rezerwa ta kontrolowaną będzie oddzielnie i oddzielnie wykazaną w bilansach Banku."

5.

§. 62. zostaje w dotychczasowem brzmieniu uchylony i ma opiewać:

„Nadwyżka dochodów Banku krajowego obliczona w myśl postanowień prawa handlowego obracaną będzie:

a) w 40% na pomnożenie zakładowego majątku Banku, dopóki ten majątek nie dojdzie do dwóch milionów dwakroć stotysięcy zł. w. a.;

b) w 30% na utworzenie specyalnych rezerw dla listów zastawnych i obligacyj komunalnych Banku krajowego a w szczególności: 20% służyć ma na utworzenie specyalnej rezerwy dla listów zastawnych (25. statutu), zaś 10% na utworzenie specyalnej rezerwy dla obligacyj komunalnych II. i następnych emisyj (37. M.);

c) w 30% na utworzenie funduszu rezerwowego w celu pokrycia możebnych strat.

Fundusz rezerwowy wymieniony pod c) służy w równej mierze dla wszystkich oddziałów bankowych.

Uzbierana dotąd rezerwa specyalna dla obligacyj komunalnych I. emisyi ma być oddzielnie kontrolowaną i oddzielnie w bilansach wykazywaną tak długo, dopóki wszystkie obligacye komunalne I. emisyi nie zostaną z obiegu wycofane.

Po zupełnem wycofaniu z obiegu obligacyj komunalnych I. emisyi całe saldo tego specyalnego funduszu przechodzi do specyalnej rezerwy dla obligacyj komunalnych II. i następnych emisyj."

6.

§. 63. zostaje w dotychczasowem brzmieniu uchylony i ma opiewać:

„Gdy kapitał zakładowy Banku dojdzie do dwóch milionów dwakroć sto tysięcy zł. w. a., nadwyżka coroczna przychodów Banku krajowego, o ile nie będzie potrzebną na utrzymanie w powyższej wysokości kapitału zakładowego, oddaną będzie do dyspozycyi Sejmowi krajowemu.“

7.

§. 65. al. 2. zostaje w dotychczasowem brzmieniu uchylony i ma opiewać:

„W razie, gdyby jedna z posad dyrektorów była nieobsadzona, lub w razie przeszkody w urzędowaniu dyrektora, Wydział krajowy zarządza zastępstwo z łona Rady nadzorczej.“

8.

W §. 69. ma być wstawionem jako alinea 2. następujące postanowienie:

„Prezes lub wskazany przezeń zastępca (§. 7. al. 4.) ma prawo wglądać we wszystkie czynności bankowe i brać udział w posiedzeniach dyrekcyi, która o terminie tychże wcześnie prezesa Rady nadzorczej lub jego zastępcę zawiadomić winna.“

9.

§. 73. pozostaje w dotychczasowem brzmieniu z następującą zmianą w alinei:

13. „Zatwierdzenie uchwał Rady nadzorczej, powziętych na wniosek dyrekcyi w sprawie udzielania pożyczek komunalnych, jakoteż przedkładania Sejmowi sprawozdań w myśl §. 36. statutu.“

C. k. Namiestnik

Badeni w. r.

6.

§ 65. [illegible]

[illegible]

7.

§ 25 ust. 3. [illegible]

[illegible]

8.

§ [illegible]

[illegible]

9.

§ [illegible]

[illegible] § 35 [illegible]

[illegible]

Łódź w [illegible]

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1890. Wydano i rozesłano dnia 5. Kwietnia 1890. **Część VI.**

Nr. 24.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 12. Marca 1890, L. 10.119, względem zmian w 2., 4. i 6. okręgu rewizyjnym pogranicznego powiatu Bocheńskiego.

Z powodu przeniesienia siedzib rewizorów bydła w 2., 4. i 6. okręgu rewizyjnym powiatu Bocheńskiego z Zatoki do Ostrowa kameralnego, z Drwini do Dziewina, względnie z Grodkowic do Targowiska, ogłasza się odnośnie do obwieszczenia z 16. Października 1882, l. 46.813 (Dz. u. kr. Nr. 83), nowy wykaz miejscowości, stanowiących rzeczone okręgi rewizyjne.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, 12. Marca 1890.

Wykaz

miejscowości w zmienionych okręgach rewizyjnych 2., 4. i 6. powiatu pogranicznego Bocheńskiego.

Liczba bieżąca	Powiat	Okręg rewizyjny	Miejscowości
8	**Bochnia**	2.	**Ostrów kameralny**, Borek, Buczków z Dębiną, Dąbrówka, Gawłów nowy z Majkowicami nowemi, Gawłów stary, Jodłówka, Krzeczów, Majkowice stare z Turzcem, Ostrów szlachecki, Rzeżawa, Zatoka.
8	**Bochnia**	4.	**Dziewin**, Buczków z Liskami i Ryskami, Bieńkowice, Drwinia, Gawłówek, Grobla z Ispiną i Krzykówką, Mikluszowice, Świniarów, Trawniki, Wyżyce ze Stryjowem, Wola drwińska z Zieloną.
8	**Bochnia**	6.	**Targowisko**, Brzezie z Gruszkami, Czyżów, Dąbrowa, Grodkowice, Kłaj, Łężkowice, Łysokanie, Stanisławice, Świątniki dolne, Szarów, Szczytniki, Zborczyce.

Lwów, dnia 12. Marca 1890.

Nr. 25.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 20. Marca 1890, L. 9.814.

W celu ułatwienia transportu mięsa kolejami żelaznemi, znosi się tut. rozporządzenie z dnia 19. lipca 1880 (Dz. u. i rozp. kr. Nr. 32) o oględzinach mięsa przeznaczonego do transportu kolejowego i rozporządzenie z dnia 19. lipca 1881 L. 37003, dotyczące zmiany taks za oględziny tego mięsa. Natomiast zarządza się na zasadzie rozporządzenia z dnia 28. czerwca 1888

(Dz. u. i rozp. kr. Nr. 74) o oględzinach bydła rzeźnego i mięsa, co następuje:

1. Mięso wołowe, cielęce, baranie, kozie i wieprzowe, oraz trzewa przeznaczone do transportu kolejowego, można ładować i wyładowywać tylko na stacyach kolejowych, przeznaczonych do ładowania i wyładowania przeżuwaczów.

2. Do ładowania na tych stacyach może być dopuszczone tylko mięso ze zwierząt zabijanych w publicznych rzeźniach gmin lub stowarzyszeń lub w rzeźniach utrzymywanych przez uprawnionych do tego przemysłowców.

Mięso takie ma pochodzić ze zwierząt, które w miesiącach: maju, czerwcu, lipcu, sierpniu, wrześniu i październiku, najpóźniej na 24 godzin w innych miesiącach zaś na 36 godzin przed załadowaniem zabite zostały i ma być opatrzone:

a) plombą gminną miejsca rzeźni na każdej części przy grubszém ścięgnie w ten sposób umieszczoną, aby niedotykała mięsa.

b) certyfikatem wywozu według załączonego ./· wzoru z wyraźnym podpisem i pieczęcią oglądacza bydła miejsca rzezi.

Certyfikat wywozu należy we wszystkich rubrykach dokładnie i wyraźnie wypełnić, a data i ilość wysyłanych sztuk mają być literami wypisane.

3. Do stacyj kolejowych ma być przywożone mięso na wozach krytych lub ma być przynajmniej zaopatrzone w taki sposób, aby zanieczyszczenie mięsa kurzem, muchami i t. p. było niemożebnem.

Po dokonanych oględzinach na stacyi kolejowej i przypuszczeniu mięsa do transportu, ma być ono zaraz w magazynie kolejowym lub w wagonie zawieszone na kozłach umyślnie w tym celu sporządzonych.

4. Mięso pochodzące ze zwierząt zabitych w rzeźni zostającej pod dozorem weterynarza dyplomowanego, niepodlega ponownym oględzinom na stacyi nadawczej, jeżeli:

a) jest opatrzone plombą gminną, na której znajduje się odcisk nazwy miejsca i daty rzezi, oraz

b) certyfikatem wywozu, podpisanym przez weterynarza dyplomowanego dotyczącego miejsca rzezi;

c) jeżeli od czasu rzezi do chwili załadowania do wagonu nie upłynęło więcej niż 24, względnie 36 godzin (ust. 2);

d) i jeżeli nie jest mechanicznie zanieczyszczone (ust. 3).

5. Wszystkie inne posyłki kolejowe mięsa, co do których nie zachodzą warunki przepisane w ustępie 4, podlegają przed załadowaniem do wagonu ponownym oględzinom przez oglądaczy ustanowionych na stacyach kolejowych.

6. Oglądacz kolejowy może tylko to mięso do transportu dopuścić, które odpowiada warunkom wskazanym sub 2 i 3, nie jest zanieczyszczone mechanicznie i które posiada wszystkie cechy mięsa świeżego, z zupełnie zdrowych zwierząt pochodzącego.

Wynik oględzin z podaniem liczby protokołu oględzin, miejsca i daty dokonanych oględzin z wyraźnym swym podpisem, umieści oglądacz na odwrotnej stronie certyfikatu, który wręczy naczelnikowi stacyi lub magazynu.

7. Do transportu kolejowego nie może być dopuszczone mięso:

a) ze zwierząt niedostatecznie odżywionych;

b) ze zwierząt zabitych z konieczności;

c) z cieląt niedostatecznie dojrzałych (pouczenie IV. do rozporządzenia, Dz. u. i rozp. kr. Nr. 74 ex 1888).

d) z nierogacizny dotkniętej wągrami;

e) mięso i płuca nadymane;

f) w ogóle takie mięso, które oglądacz z uzasadnionych powodów uzna jako niezdatne do spożycia.

8. Mięso przywiezione do stacyi kolejowej po upływie czasu podanego w ust. 2. lecz uznane przez oglądacza za świeże i do spożycia zdatne, może być dopuszczone do sprzedaży na miejscu.

Na certyfikatach mięsa, które oglądacz uzna za niekwalifikujące się do transportu kolejowego lub do spożycia, ma on umieścić odpowiednią uwagę i odesłać mięso bezzwłocznie do przełożonego gminy miejsca stacyi, który według postanowień rozporządzenia z d. 28. Czerwca 1888, Dz. u. i rozp. kraj. nr. 74, zarządzi co należy.

O każdym nieprzyjęciu transportu ma oglądacz kolejowy względnie naczelnik stacyi zawiadomić właściwe c. k. Starostwo powiatowe.

9. Z okręgów pomorowych może mięso być dopuszczone do transportu tylko na podstawie certyfikatu wydanego na przepisanych formularzach

przez komisyę pomorową, jeżeli oglądacz na stacyi kolejowej uzna je za przydatne do transportu względnie do spożycia.

10. Mięso przywiezione do stacyi kolejowej bez odpowiedniego certyfikatu (ust. 2. b) i ust. 9 oglądacz odda przełożonemu gminy, który ma uznać je za przepadłe i donieść o tem c. k. Starostwu do dalszego zarządzenia.

11. Przy wyładowaniu ma oglądacz również badać wszystko mięso co. do jego przydatności do spożycia i legalności certyfikatów, i wynik oględzin zanotować na dotyczących certyfikatach.

Jeżeli oglądacz uzna mięso za nieprzydatne do spożycia, postąpić ma według przepisu ustępu 8.

12. Oglądacz ma prowadzić protokół z odbytej rewizyi mięsa na stacyi kolejowej ładowanego i wyładowanego, w zeszytach przez c. k. Starostwo mu udzielonych, opatrzyć takowy liczbą bieżącą i wszystkie rubryki protokołu przed podpisaniem certyfikatu wypełnić.

Do protokołu tego, Naczelnik stacyi wpisywać będzie w porządku bieżącym wszystkie posyłki mięsa, które stosownie do postanowień ust. 4. dopuścił bez oględzin do transportu kolejowego, — wypełnić rubryki protokołu uwidoczniając w uwadze, że transport odesłany bez oględzin oglądacza kolejowego.

Protokół oględzin ma pozostawać u Naczelnika stacyi który jest obowiązanym każdego czasu okazać go na żądanie organom władzy politycznej, a po ukończeniu roku odesłać właściwemu c. k. Starostwu.

13. Taksę za oględziny, jaką ma uiścić nadawca posyłki, bez względu na ilość listów frachtowych lub certyfikatów wywozu mięsa, wyznacza się:

a) Za zbadanie mięsa jakiegokolwiek gatunku lub trzewów do 500 kilogr. wagi 1 zł.,

za każde dalsze 100 kilogr. 20 ct.,

b) jako zwrot kosztów za jednorazową jazdę oglądacza do dworca, jeżeli odległość wynosi do 2 klm. po 20 ct. za dojazd i powrót, powyżej 2 kilm. przynależne milowe, które oznaczy c. k. Starostwo i uwiadomi o tem Naczelnika stacyi. We Lwowie i Krakowie należy się oglądaczowi taksa jednokonnego fiakra za dojazd i powrót.

Należytość za dojazdy oglądacza ma być rozdzielona na wszystkich nadawców mięsa, przedstawionego do oględzin.

Powyższą należytość opłacają strony w kasie kolejowej, a oglądaczowi nie wolno żądać lub pobierać bezpośrednio od stron jakichkolwiek należytości. Kwotę należącą się oglądaczowi za dokonane oględziny, wypłaci mu kasa stacyi kolejowej po potrąceniu 5% od kwoty wpłaconej za dokonane

oględziny, a to na rzecz urzędników kolejowych tytułem remuneracyi za ich czynność dnia 1-go każdego miesiąca za kwitem ostemplowanym, w którym tenże oprócz kwoty poda wagę oglądanego mięsa.

14. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w wykonanie z dniem 10. Kwietnia 1890.

Lwów, dnia 20. Marca 1890.

Badeni w. r.

L. bież. ....

Certyfikat

dla mięsa wywiezionego

z ....

do ....

Liczba prot. ogl.	Ilość wysłanych kawałków					Dzień i godzina rzezi	Nazwisko właściciela
	bydła	cieląt	owiec, kóz	świń	trzewów		

Certyfikat dla mięsa wywiezionego z miejscowości rzezi.

Załącznik do L. 9814 ex 1890

Wzór A.

L. bież. ....

Certyfikat wywozu

dla mięsa pochodzącego ze zwierząt poddanych rzezi

w rzeźni ....

a przeznaczonego do ....

Liczba prot. ogl.	Dzień i godzina rzezi	Ilość wysłanych kawałków					Nazwisko właściciela	Wynik ogl. wewn.	Potwierdzenie zdrowia mięsa	Uwaga
		bydła	cieląt	owiec, kóz	świń	trzewów				

.... dnia .... 18 ....

Pieczęć oglądacza

Podpis oglądacza:

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1890. Wydano i rozesłano dnia 25. Maja 1890. **Część VII.**

Nr. 26.

Ustawa

o udzieleniu Radzie powiatowej w Wieliczce prawa do pobierania myta od mostu gościńcowego żelaznego na rzece Wiśle pod Krakowem, pomiędzy Zwierzyńcem a Dębnikami.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Radzie powiatowej w Wieliczce nadaje się na lat dwadzieścia prawo do pobierania myta od mostu gościńcowego żelaznego na rzece Wiśle pod Krakowem pomiędzy Zwierzyńcem a Dębnikami pod następującymi warunkami:

Art. II.

Rada powiatowa w Wieliczce pobierać ma myto mostowe przy jednej rogatce w Dębnikach podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu sześć (6) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych cztery (4) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego dwa (2) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, wolne są od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej, lub o zniżeniu tejże opłaty.

Art. IV.

Staraniem powiatu Wielickiego mają być zbudowane dwie powiatowe drogi dojazdowe, a mianowicie od drogi powiatowej Podgórsko-Kobierzyńskiej dla bezpośredniego połączenia z omyconym mostem i od gościńca rządowego Wadowice-Podgórze, wiodącej do ósmej setki pierwszej drogi dojazdowej.

Art. V.

Reprezentacya powiatowa w Wieliczce obowiązaną jest utrzymywać w dobrym stanie tak wyżej opisany most jak i z nim łączące a wyżej opisane drogi dojazdowe, podług instrukcyi przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem wydać się mającej.

Art. VI.

Obowiązek powiatu Wielickiego do utrzymania omyconego mostu ustaje, a względnie przysługujące mu prawo do pobierania myta gaśnie, jeżeliby most ten wskutek elementarnych lub wojennych wypadków uległ zniszczeniu, albo też wskutek pomienionych wypadków tak dalece został uszkodzony, iżby nie mógł wcale służyć do użytku publicznego.

Art. VII.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie w dniu, w którym most gościńcowy żelazny na rzece Wiśle pod Krakowem pomiędzy Zwierzyńcem a Dębnikami oddany zostanie w zarząd Reprezentacyi powiatu Wielickiego,

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 14. Marca 1890.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 27.

Obwieszczenie

C. k. Dyrekcyi poczt i telegrafów z dnia 7. Kwietnia 1890, L. 11.142, co do ustanowienia jezdnego za czas od 1. Kwietnia do końca Września 1890.

Jezdne od konia i miriametra ustanawia się za czas od 1. Kwietnia do końca Września 1890, jak następuje:

w dawniejszym obwodzie	za jazdy extra pocztą		za jazdy zwyczajną pocztą	
	zł.	ct.	zł.	ct.
Kraków, Rzeszów, Tarnów	1	14	—	95
Nowy Sącz, Sanok, Wadowice,	1	12	—	93
Kołomyja, Stanisławów, Tarnopol, Złoczów,	1	8	—	90
Brzeżany, Czortków, Lwów, Przemyśl, Stryj, Żółkiew,	1	6	—	88
Sambor	1	4	—	87

Należytość za wóz kryty wynosi połowę, za nie kryty czwartą część jezdnego za jednego konia i miriametra.

Czesne dla pocztyliona i należytość za smarowanie wozu pocztowego, pozostają nie zmienione.

Lwów, dnia 21. Lutego 1890.

Schiffner w. r.

Nr. 28.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 12. Kwietnia 1890, L. 25220.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 14. Marca 1890 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych:

1. Radom powiatowym w Mielcu i Tarnowie, na drodze powiatowej Radomyśl-Lisiagóra;

2. Radzie powiatowej w Żydaczowie, od mostu na rzece Stryju pod Żydaczowem a Iwanowcami;

3. Radzie powiatowej w Wieliczce, od mostu na rzece Rabie w Dobczycach;

4. Radzie powiatowej w Borszczowie, na drodze powiatowej Iwanków-Germakówka;

5. Radzie powiatowej w Łańcucie, na drodze powiatowej Łańcut-Leżajsk;

6. Radzie powiatowej w Mielcu, na drodze powiatowej Mielec Radomyśl;

7. Radzie powiatowej w Tarnobrzegu, na drodze powiatowej Tarnobrzeg-Stale;

8. Radzie powiatowej w Łańcucie, od mostu na rzece Rudzie (inaczej Trzebosicy);

9. Radzie powiatowej w Wieliczce, od mostu na rzece Wildze przy drodze powiatowej Podgórsko-Kobierzyńskiej;

10. Radzie powiatowej w Łańcucie, od mostu na rzece Mleczce w Gniewczynie Łańcuckiej;

11. Radzie powiatowej w Wieliczce, na drodze powiatowej Wielicko-Dobczyckiej;

12. Radzie powiatowej w Łańcucie, od mostu na rzece Mleczce w Kańczudze;

13. Radzie powiatowej w Grybowie, na drogach powiatowych Zborowicko-Grybowskiej i z Grybowa ku Krynicy, oraz od mostu na rzece Białej;

14. Radzie powiatowej w Drohobyczu, na drodze powiatowej Drohobycko-Borysławskiej;

15. Radzie powiatowej w Rawie, na drodze powiatowej Uhnów-Rawa;

16. Radzie powiatowej w Tarnobrzegu, na drodze powiatowej Tarnobrzeg-Majdan.

Art. I.

Radom powiatowym w Borszczowie, Drohobyczu, Grybowie, Łańcucie, Mielcu, Rawie, Tarnobrzegu, Tarnowie, Wieliczce i Żydaczowie nadaje się na lat pięć, od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie kosztem właściwych funduszów powiatowych, a mianowicie:

1. Radom powiatowym w Mielcu i Tarnowie prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Radomyśl-Lisiagóra, na jednej stacyi mytniczej w terytoryum powiatu Mieleckiego podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości. Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej. Dochód z myta wpływać ma w $^7/_{10}$ częściach do funduszu drogowego powiatu Mieleckiego, a w $^3/_{10}$ w częściach do funduszu drogowego powiatu Tarnowskiego.

2. Radzie powiatowej w Żydaczowie, prawo do pobierania myta od mostu na rzece Stryju pod Żydaczowem a Iwanowcami, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

d) od jednej osoby, czy to idącej, czy to jadącej na wozie, wyjąwszy woźnicę lub jeźdzca na koniu 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrębieta, owce, kozy i świnie do drobnego. Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości. Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

3. Radzie powiatowej w Wieliczce prawo do pobierania myta od mostu w Dobczycach na rzece Rabie, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 3 (trzy) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, t. j. cieląt, źrebiąt, owiec, kóz i świń $^1/_2$ (pół) ct. Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości. Zwierzęta, ktore ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

4. Radzie powiatowej w Borszczowie prawo do pobierania myta w Germakówce na drodze powiatowej Iwanków-Germakówka według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct. Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta,

owce, kozy i świnie do drobnego. Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości. Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

5. Radzie powiatowej w Łańcucie prawo do poboru myta drogowego na drodze powiatowej Łańcut-Leżajsk na dwóch stacyach, na każdej podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

6. Radzie powiatowej w Mielcu prawo do pobierania myta mostowego w Zgórsku na drodze powiatowej Mielec-Radomyśl, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct. Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego. Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości. Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

7. Radzie powiatowej w Tarnobrzegu prawo do pobierania myta mostowego w Mokrzyszowie, na drodze powiatowej Tarnobrzeg-Stale, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych (dwa) 2 ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct. Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego. Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości. Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

8. Radzie powiatowej w Łańcucie prawo do pobierania myta od mostu na rzece Rudzie (inaczej Trzebosicy) podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.,

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od pięciu sztuk bydła pędzonego drobnego, jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny i t. p. 1 (jeden) ct. Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego. Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się

żadnej należytości. Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne do wszelkiej opłaty mytniczej.

9. Radzie powiatowej w Wieliczce prawo do pobierania myta od mostu na rzece Wildze, przy drodze powiatowej Podgórsko-Kobierzyńskiej, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, z wyjątkiem źrebiąt, cieląt i t. p. ssących przy matkach $^1/_2$ (pół) ct. Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

10. Radzie powiatowej w Łańcucie prawo do pobierania myta od mostu na rzece Mleczce, przy drodze gminnej pomiędzy Przeworskiem a Grodziskiem i Leżajskiem, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od pięciu świń lub cieląt, od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

11. Radzie powiatowej w Wieliczce prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Wielicko-Dobczyckiej, według następującego wymiaru:

a) od jednej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od jednej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, jakoteż od każdej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 2 (dwa) ct., Wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach, za które nie opłaca się myta.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 1 (jeden) ct.

12. Radzie powiatowej w Łańcucie prawo do pobierania myta od dwóch mostów na rzece Mleczce, przy trakcie Jarosławskim położonych, przy jednej rogatce według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 1 (jeden) ct. Wyjątek stanowią bydlęta wszelkiego rodzaju ssące przy matkach, za które nie opłaca się myta.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju ½ (pół) ct.

13. Radzie powiatowej w Grybowie prawo do pobierania myta na drogach powiatowych Zborowicko-Grybowskiej i z Grybowa ku Krynicy, oraz od mostu na rzece Białej między Wojnarową a Wilczyskami, według następującego wymiaru:

A) Na drodze Zborowicko-Grybowskiej.

1. Na stacyi w Siedliskach, myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego ½ (pół) ct.

2. Na stacyi w Białej niżnej, myto mostowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego ½ (pół) ct.

myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.:

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego ½ (pół) ct.

B) Na drodze z Grybowa ku Krynicy, na stacyi w Kąclowej myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego ½ (pół) ct.

C) od mostu na rzece Białej między Wojnarową a Wilczyskami:

1. przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 3 (trzy) ct.;

2. od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 3 (trzy) ct.;

b) od pięciorga świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciorga owiec 1 (jeden) ct.

14. Radzie powiatowej w Drohobyczu prawo do pobierania myta drogowego przy drodze powiatowej Drohobycko-Borysławskiej, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od

koni, wołów, bujaków, krów, byków, mułów i osłów, tudzież od każdej sztuki pędzonego młodego bydła tego rodzaju (jeden) 1 ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny $1/2$ (pół) ct. Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Od opłaty myta drogowego przy drodze powiatowej Drohobycko-Borysławskiej, wolni są mieszkańcy gmin Mraznicy i Schodnicy, ile razy przewożą własne produkta, lub jadą próżno do miasta, jeżeli jednak wiozą olej skalny, wosk ziemny lub naczynia służące do ich wydobywania czy przechowania, natenczas ponoszą opłatę mytniczą.

15. Radzie powiatowej w Rawie prawo do pobierania myta drogowego przy drodze powiatowej Uhnów-Rawa według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1/2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego. Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości. Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

16. Radzie powiatowej w Tarnobrzegu prawo do pobierania myta przy drodze powiatowej Tarnobrzeg-Majdan, podług następującego wymiaru:

A) Na stacyi w Dębach:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzegu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, byków, mułów i osłów, tudzież od każdej sztuki pędzonego młodego bydła tego rodzaju 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny $1/2$ (pół) ct.

B) Na stacyi w Ocicach:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, byków, mułów i osłów, tudzież od każdej sztuki pędzonego młodego bydła tego rodzaju 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, 1 (jeden) ct. Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego. Od bydła niesionego, lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały traci moc obowiązującą koncesya z dnia 19. Lutego 1887, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 31, którą nadane było Radzie powiatowej w Tarnobrzegu prawo do poboru myta przy drodze powiatowej Majdan-Machów.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 12. Kwietnia 1890.

Badeni w. r.

Nr. 29.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 30. Kwietnia 1890, l. 23.121, względem zmiany w 4. i 7. okręgu rewizyjnym pogranicznego powiatu łańcuckiego

Z powodu wyłączenia gminy Gwizdowa z 4. i wcielenia jej do 7. okręgu rewizyjnego w powiecie łańcuckim, ogłasza się odnośnie do obwieszczenia z 16. Października 1882, l. 46813 (Dz. u. kr. Nr. 83) nowy wykaz miejscowości, stanowiących rzeczone okręgi rewizyjne.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, 30. Kwietnia 1890.

W y k a z

miejscowości w zmienionych okręgach rewizyjnych 4. i 7. powiatu pogranicznego łańcuckiego.

Liczba bieżąca	Powiat	Okręg rewizyjny	M i e j s c o w o ś c i
17.	Łańcut	4.	**Wola zarzycka**, Hucisko, Brzoza królewska, Brzoza stadnicka, Biedaszów, Wulka niedźwiedzka, Baranówka, Königsberg.
		7.	**Grodzisko m.**, Grodzisko górne, Grodzisko dolne, Gwizdów, Laszczyny, Chodaczów, Dembno, Wulka grodziska, Zmysłówka, Opalenisko.

Lwów, dnia 30. Kwietnia 1890.

Nr. 30.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z dnia 30. Kwietnia 1890, l. 30323.

Jego Ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 7. Kwietnia 1890, najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych:

1. Gminie w Mizuniu od dwóch mostów na rzece Mizunce w Mizuniu;

2. gminie wspólnie z obszarem dworskim w Rychcicach, od mostu na rzece Bar czyli Zbiór w Rychcicach;

3. obszarowi dworskiemu w Szczurowicach, od przewozu na rzece Styr w Szczurowicach;

4. obszarowi dworskiemu w Niedarach, od przewozu na rzece Rabie pod Ujściem solném;

5. obszarowi dworskiemu w Wietrzychowicach, od przewozu na rzece Dunajcu pod Wietrzychowicami;

6. obszarowi dworskiemu ordynacyi łańcuckiej, od przewozu na rzece Wisłoku w Gniewczynie łańcuckiej;

7. obszarowi dworskiemu ordynacyi łańcuckiej, od przewozu na rzece Wisłoku w Czarnej;

8. obszarowi dworskiemu ordynacyi łańcuckiej, od przewozu na rzece Wisłoku w Białobrzegach.

9. obszarowi dworskiemu ordynacyi łańcuckiej, od przewozu na rzece Wisłoku w Budach łańcuckich.

Art. I.

Na przeciąg lat 5 od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem.

1. Gminie w Mizuniu powiatu Dolińskiego, od dwóch mostów na rzece Mizunce w Mizuniu przy jednej rogatce, podług następującej taryfy:

1. przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct;

2. od bydląt przepędzanych

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 2 (dwa) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

2. Gminie wspólnie z obszarem dworskim w Rychcicach, powiatu Drohobyckiego, na rzece Bar czyli Zbiór w Rychcicach, podług następującej taryfy:

1. przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 1 (jeden) ct.;

2. od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 1 (jeden) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

3. Obszarowi dworskiemu w Szczurowicach, powiatu Brodzkiego, od przewozu na rzece Styr w Szczurowicach, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów i od każej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju 2 (dwa) ct.

Wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach, za które nie opłaca się myta.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jakoto od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny 1 (jeden) ct.;

d) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jezdźca na koniu 1 (jeden) ct.

4. Obszarowi dworskiemu w Niedarach, powiatu Bocheńskiego, od przewozu na rzece Rabie pod Ujściem solnem, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 5 (pięć) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów i od każdej pędzonej sztuki bydła młodego tego rodzaju 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jakoto: od cieląt, owiec, kóz i nierogacizny 1 (jeden) ct;

d) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jezdzca na koniu 2 (dwa) ct.

Konie, krowy, woły, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

5. Obszarowi dworskiemu w Wietrzychowicach powiatu Dąbrowskiego od przewozu na rzece Dunajcu pod Wietrzychowicami, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów i od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 5 (pięć) ct.

Wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach, które są wolne od opłaty myta;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jako to: od cieląt, owiec kóz i nierogacizny 2 (dwa) ct;

d) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeździca na koniu (2) ct.

6. Obszarowi dworskiemu ordynacyi łańcuckiej powiatu Łańcuckiego, od przewozu na rzece Wisłoku w Gniewczynie łańcuckiej.

7. Obszarowi dworskiemu ordynacyi łańcuckiej powiatu Łańcuckiego, na rzece Wisłoku w Czarnej;

8. Obszarowi dworskiemu ordynacyi łańcuckiej powiatu Łańcuckiego, od przewozu na rzece Wisłoku w Białobrzegach;

9. Obszarowi dworskiemu ordynacyi łańcuckiej powiatu Łańcuckiego, od przewozu na rzece Wisłoku w Budach łańcuckich.

Od każdego z tych czterech myt, pod pozycyą 6, 7, 8 i 9 wyszczególnionych, pobierać należy opłatę mytniczą podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów i od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 1 (jeden) ct.

Wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach, które są wolne od odpłaty myta.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jako to: od cieląt, owiec, kóz i nierogacizny ½ (pół) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszém podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 30. Kwietnia 1890.

Badeni w. r.

Nr. 31.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 15. Maja 1890, l. 32.141, względem pokrycia niedoboru funduszu krajowego w roku 1890 przez pobór dodatku krajowego.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 8. Stycznia 1890, zatwierdzić najłaskawiej uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiém z dnia 26. Listopada 1889 następującej treści:

I. „Na pokrycie części niedoboru w budżecie funduszu krajowego na rok 1890, upoważnia się Wydział krajowy do użycia kapitału funduszu policyjnego w wysokości jego obecnej, tytułem pożyczki 4½ procentowej, która ma być zwróconą funduszowi policyjnemu, gdy Sejm założenie domów pracy przymusowej uchwali."

II. „Dla pokrycia reszty niedoboru w budżecie funduszu krajowego na rok 1890, pobierany ma być w roku 1890 dodatek krajowy do podatków bezpośrednich po 36 centów od każdego złotego reńskiego całej należytości tych podatków".

III. „Upoważnia się Wydział krajowy do przenoszenia oszczędności w jednej rubryce wydatków zwyczajnych na potrzeby innych rubryk tychże wydatków zwyczajnych, jednak z zastrzeżeniem usprawiedliwienia każdego zboczenia od budżetu uchwalonego.“

Co się podaje do wiadomości w skutek reskryptu wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 11. Stycznia b. r., l. 603.

Lwów, dnia 15. Maja 1890.

Badeni w. r.

Nr. 32.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 15. Maja 1890, L. 32.141, o dodatku do podatku indemnizacyjnego na rok 1890.

Jego Ces. i Kr. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 8. Stycznia 1890 najmiłościwiej zatwierdzić uchwalony przez Sejm krajowy rozkład dodatków dla galicyjskich funduszów indemnizacyjnych na rok 1890, a mianowicie: dla funduszu indemnizacyjnego wschodniej i zachodniej części Galicyi w wysokości 26 ct., a dla funduszu indemnizacyjnego Wielkiego Księstwa Krakowskiego w wysokości 15 ct. od każdego złotego reńskiego całej należytości podatków bezpośrednich.

Co w skutek reskryptu wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 11. Stycznia b. r. l. 603 podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości z oznajmieniem, że równocześnie zarządza się pobór tych dodatków na rzecz funduszu indemnizacyjnego.

Lwów, dnia 15. Maja 1890.

Badeni w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1890. Wydano i rozesłano dnia 20. Sierpnia 1890. **Część VIII.**

Nr. 33.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 20. Czerwca 1890, l. 6822/pr., względem wyłączenia miejscowości Magdalówka z okręgu c. k. Starostwa w Tarnopolu i c. k. Sądu powiatowego w Mikulińcach, a wcielenia tej miejscowości do okręgu c. k. Starostwa i c. k. Sądu powiatowego w Skałacie.

Na mocy rozporządzenia wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 31. Maja 1890, l. 2361/M. I. i wys. c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 3. Czerwca 1890, l. 24062/89, zostaje gmina i obszar dworski Magdalówka z dniem 1. Stycznia 1891 z okręgu c. k. Starostwa w Tarnopolu i c, k. Sądu powiatowego w Mikulińcach wyłączoną a wcieloną do okręgu c. k. Starostwa i c. k. Sądu powiatowego w Skałacie.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik

Badeni w. r.

Nr. 34.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 24. Czerwca 1890, l. 6943/pr., względem wyłączenia miejscowości Łopuszna, Łukawica i Manasterzec z okręgu c. k. Starostwa w Drohobyczu i c. k. Sądu powiatowego w Podbużu a wcielenia tych miejscowości do okręgu c. k. Starostwa i c. k. Sądu powiatowego m. del. w Samborze.

Na mocy rozporządzeń wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 4. Czerwca 1890 l. 2416/M. I. i wys. c. k. Ministerstwa sprawie-

dliwości z dnia 7. Czerwca 1890, l. 176, zostają gminy i obszary dworskie Łopuszna, Łukawica i Manasterzec z dniem 1. Stycznia 1891 z okręgu c. k. Starostwa w Drohobyczu i c. k. Sądu powiatowego w Podbużu wyłączone, a wcielone do okręgu c. k. Starostwa i c. k. Sądu powiatowego m. del. w Samborze.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik

Badeni w. r.

Nr. 35.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 24. Czerwca 1890, l. 6874/pr., względem wyłączenia miejscowości Milczyce z okręgu c. k. Starostwa w Mościskach, c. k. Sądu powiatowego w Sądowej Wiszni i c. k. Sądu obwodowego w Przemyślu, a wcielenia tej miejscowości do okręgu c. k. Starostwa i c. k. Sądu powiatowego w Rudkach a c. k. Sądu obwodowego w Samborze.

Na mocy rozporządzeń wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 31. Maja 1890, l. 2362/M. I. i wys c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 4. Czerwca 1890, l. 177, zostaje gmina i obszar dworski Milczyce z dniem 1. Stycznia 1891 z okręgu c. k. Starostwa w Mościskach, c. k. Sądu powiatowego w Sądowej Wiszni i c. k. Sądu obwodowego w Przemyślu wyłączoną, a wcieloną do okręgu c. k. Starostwa i c. k. Sądu powiatowego w Rudkach a c. k. Sądu obwodowego w Samborze.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik

Badeni w. r.

Nr. 36.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 8. Lipca 1890 L. 47.963 w sprawie utworzenia nowej stacyi szupasowej w Ławocznem powiatu Stryjskiego.

W porozumieniu z Wydziałem krajowym ustanawia się dodatkowo do oznaczonych reskryptem Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 21. Sierpnia 1875 L. 4287/pr. stacyi szupasowych, nową stacyę szupasową w Ławocznem w powiecie Stryjskim.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1890. Wydano i rozesłano dnia 1. Października 1879. Część IX.

Nr. 37.

Ustawa o rybołowstwie

z dnia 31. Października 1887, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam na podstawie postanowień zawartych w ustawie państwowej z dnia 25. Kwietnia 1885. Dz. u. p. L. 58, o uregulowaniu rybołowstwa na wodach krajowych, co następuje:

I.

Ogólne postanowienia o prawie rybołowstwa i o gospodarstwie rybnem.

§. 1.

W myśl niniejszej ustawy prawo rybołowstwa jest uprawnieniem wyłącznem do hodowania i łowienia ryb (klasa Pisces), muszli (klasa Lamelli branchiata) i skorupiaków (klasa Crustacea) we wodzie, na którą prawo terytoryalnie się rozciąga.

Postanowienia tej ustawy, gdzie w nich mowa jest w ogóle o rybach i o rybołowstwie, stosują się zatem także i do innych, poprzednio wymienionych zwierząt wodnych.

§. 2.

Posiadanie i nabycie prawa rybołowstwa podlega ogólnym przepisom o posiadaniu i nabyciu praw prywatnych; do rozstrzygania sporów powołanym jest zatem Sąd.

Wyjątek od tej zasady tworzy sprawa przyznania praw rybołowstwa na podstawie §§. 4—6 tej ustawy, którą się władzom administracyjnym zastrzega.

§. 3.

W granicach tej ustawy rozumieć należy przez sztuczne przekopy w przeciwstawieniu do naturalnych takie budowle wodne, którymi wodę odwróconą od swego biegu za pomocą stałych umyślnych przyrządów (śluz, jazów i t. p.), prowadzi się dla jakiegoś specyalnego użytku.

Przez sztuczne zbiorniki wody w przeciwstawieniu do naturalnych, rozumieć należy takie budowle, w skutek których woda z opadów atmosferycznych albo z dopływów gromadzi się w miejscu do tego urządzonem (w stawie i t. p.)

Nie będzie natomiast uważane za sztuczny przekop łożysko wody naturalnej płynącej, chociażby zostało wzmocnione lub w kierunku swoim zmienione przez roboty regulacyjne (urządzenia odprowadzające wody, przekopy i t. p.) Tak samo naturalne zbiorowisko wody u brzegów, chociażby zostało uregulowanem, nie będzie uważane za zbiornik sztuczny.

§. 4.

Oparte na §. 282 p. u. c. uprawnienie do dzikiego rybołowstwa jest uchylone.

Na przestrzeniach lub powierzchniach wód, na których dotychczas dopuszczone było rybołowstwo dzikie, prawo rybołowstwa służyć ma na przyszłość:

1. na sztucznych zbiornikach wody lub przekopach posiadaczom tychże budowli wodnych;

2. na wodach naturalnych osobom wskazanym w §. 5.

Według tych postanowień oceniać także należy (z wyjątkiem wskazanym w §. 6), komu służyć ma prawo rybołowstwa w zbiornikach lub łożyskach wody świeżo powstających (§. 1. ust. pań.)

§. 5.

Prawo rybołowstwa na wodach naturalnych, na których dotychczas dopuszczonem było rybołowstwo dzikie, przyznaje się gminie jako takiej,

a względnie właścicielowi obszaru dworskiego, do związku gminy nie wcielonego, o tyle, o ile woda odnośna, otwarta przedtem dzikiemu rybołowstwu, leży w obrębie gminy a względnie obszaru dworskiego.

Jeżeli zaś wody takie tworzą granicę gmin lub obszarów dworskich, to linia środkowa zwykłego biegu wody stanowić będzie granicę przyznanego im prawa rybołowstwa.

Gdzie gmina a względnie właściciel obszaru dworskiego nie przyjmie prawa rybołowstwa, tam przypadnie ono krajowi.

§. 6.

Jeżeli na wodzie naturalnej przez utworzenie przekopu powstanie nowe łożysko, a opuszczone przez to dawne łożyska przeznaczone są do zamulenia, wówczas prawo rybołowstwa w przekopie będzie przyznane tym, którzy w dawnych łożyskach byli do rybołowstwa uprawnieni.

Przestrzeń wody w przekopie rozdzieli polityczna władza powiatowa pomiędzy uprawnionych w tym samym stosunku powierzchni i o ile można w tym samym porządku parcel, w jakim ich wody rybne znajdowały się na dawnej przestrzeni.

§. 7.

O ile przez zniesienie dzikiego rybołowstwa zawodowy zarobek rybaka doznaje uszczerbku ma tenże prawo żądać słusznego wynagrodzenia od tego, komu przyznane zostało prawo rybołowstwa na wodzie otwartej przedtem dla dzikiego rybołowstwa. (§. 2 u. p.)

Roszczenie o wynagrodzenie to można podnieść tylko w ciągu jednego roku od chwili, w której odnośne obwieszczenie wydanem i w gminie nadbrzeżnej ogłoszonem zostało; w tymże terminie należy je też zgłosić do politycznej władzy powiatowej z załączeniem dowodów.

§. 8.

Praw rybołowstwa istniejących po za tymi wodami, które dotychczas w myśl §. 382 p. u. c. dla dzikiego rybołowstwa były otwarte, ustawa niniejsza jako praw nie narusza, atoli z zastrzeżeniem określonych w tejże ustawie wypadków wykupna.

Wykonywanie praw rybołowstwa (gospodarstwo rybne) podlega jednak w ogóle bez względu na tytuł prawny nabycia, postanowieniom zawartym w tej ustawie dla tegoż rybołowstwa (na wodach bieżących lub stojących) oraz kompetencyi władz administracyjnych, zaprowadzonej mocą niniejszej ustawy.

II.

Urządzenie gospodarstwa rybnego na wodach bieżących.

A. Rewiry rybackie.

§. 9.

Polityczna władza krajowa podzieli wody bieżące, razem z tymi dawnymi łożyskami i odnogami, które z nimi łączą się chociażby peryodycznie w sposób dla przepływu ryb przydatny, na rewiry rybackie tj. na takie nieprzerwane przestrzenie wód, które się nadają do skutecznego chowu ryb właściwych danej wodzie i w ogóle do prowadzenia prawidłowego gospodarstwa.

Tworzenie rewirów należy zaniechać z tych wód, które ze względu na swoję stałą właściwość nie mają znaczenia dla żadnej gałęzi rybactwa.

§. 10.

Do rewirów rybackich nie można wbrew woli posiadacza wcielać przekopów sztucznych, z wodami rewirowymi się łączących, jeżeli odgrodzenie ich od przepływu ryb nie przeszkodzi przepływowi ryb w wodzie głównej a posiadacz przekopu odgrodzenie takie uskuteczni.

Rewiry własne.

§. 11.

Jeżeli jedno prawo rybołowstwa — bez względu na to, czy ono znajduje się w posiadaniu wyłącznem jednej osoby lub w posiadaniu wspólnem kilku osób — obejmuje cały rewir, to rewir taki na żądanie uprawnionego uznać należy na czas trwania owego stosunku za rewir własny, t. j. za taki rewir rybacki, w którym gospodarstwo rybne służy osobie posiadającej prawo rybołowstwa pod warunkiem przestrzegania ogólnych przepisów ustawy i szczegółowych postanowień następującego §. 12.

Jeżeli w związku z takim rewirem zostają przekopy, które w myśl §. 10. wbrew woli uprawnionych do rewiru rybackiego w ogóle nie mogą

być wcielone, to okoliczność ta nie uchyla prawa żądania, ażeby rewir ten uznany był za rewir własny.

§. 12.

W razie wydzierżawienia własnego rewiru można go oddać w dzierżawę tylko niepodzielnie w całej jego przestrzeni i bez oddzielenia różnorodnych gałęzi rybactwa, inaczej bowiem władza polityczna krajowa orzeknie, że rewir ten przestaje być rewirem własnym.

§. 13.

Gmina, albo osada, chociażby nawet w rewirze rybackim sama tylko była uprawnioną do rybołowstwa, nie może rościć pretensyi do uznania rewiru jej za rewir własny według §. 11.

Rewiry dzierżawne.

§. 14.

Rewiry rybackie, których uznania za rewiry własne nikt nie żądał, albo które dla braku warunków wskazanych §. 11. za takie nie zostały uznane, są rewirami dzierżawnymi i jako takie podlegają co do urządzenia ich gospodarstwa rybnego postanowieniom następujących §§. 15—21.

§. 15.

W każdym z osobna rewirze dzierżawnym będzie rybołowstwo przez polityczną władzę powiatową bez rozdziału w przestrzeni lub innego jakiegokolwiek poddziału oddane w dzierżawę w drodze publicznie rozpisać się mającej pertraktacyi ofertowej temu oferentowi, który ze względu na swe osobiste uzdolnienie i ze względu na postawioną przez niego ofertę przedstawi się jako względnie najlepszy dzierżawca.

Gminy albo osady nie będą dopuszczone do dzierżawy, a każde obejście tego zakazu pociąga za sobą odjęcie wydzierżawionego rybołowstwa.

Czas trwania dzierżawy wynosi dziesięć lat. Okres dzierżawy może polityczna władza powiatowa przedłużyć raz tylko najwyżej na dalszych dziesięć lat bez ponownego postępowania ofertowego, jeżeli dzierżawca zobowiązaniom swoim punktualnie i zupełnie zadosyć uczynił, jeżeli nie

dopuścił się żadnego przekroczenia tej ustawy, jeżeli czynsz dzierżawny na dalszy okres dzierżawny przynajmniej o 20% podwyższy, wreszcie pod tym warunkiem, jeżeli po upływie czasu dzierżawy nie nastąpi zmiana rewiru samego w myśl §. 19.

Żądanie takie może dzierżawca postawić dopiero w ostatnim roku dzierżawy, a musi je wnieść co najmniej na trzy miesiące przed upływem czasu dzierżawy.

§. 16.

Między warunkami dzierżawy ma być w każdym razie umieszczone postanowienie, że przy wykonywaniu rybołowstwa należy nie tylko przestrzegać zakazów ustawy rybackiej, lecz także zastosować się do koniecznych wymogów prawidłowego urządzenia gospodarstwa rybnego, że każdego niedozwolonego zanieczyszczania wody należy zaniechać i że w razie niedotrzymania jednego z tych warunków rewir orzeczeniem politycznej władzy powiatowej odjęty i na koszt i niebezpieczeństwo dzierżawcy w drodze ponownej pertraktacyi ofertowej (§. 15.) wydzierżawiony być może.

§. 17.

Jako kaucyę na dotrzymanie warunków dzierżawy oraz na uiszczenie taksy rewirowej (§. 22.) i ewentualnych kar pieniężnych, winien dzierżawca przed objęciem wydzierżawionego rewiru złożyć u politycznej władzy powiatowej kwotę dwuletniego czynszu dzierżawnego w gotówce albo w przydatnych na kaucyę papierach wartościowych. Kaucya pozostanie w tej wysokości podczas całego czasu dzierżawy, a w razie przedłużenia dzierżawy na podstawie 3. ustępu §. 15. podniesioną będzie do wysokości odpowiadającej dwuletniemu podwyższonemu czynszowi dzierżawnemu.

§. 18.

Dzierżawca może rewir dzierżawny poddzierżawić tylko niepodzielnie w całej jego rozciągłości na cały albo na resztujący jeszcze czas dzierżawy i tylko co do wszystkich użytkowań rybackich.

Poddzierżawa, o ile w obec tego postanowienia jest dopuszczalną, wymaga poprzedniego zezwolenia politycznej władzy powiatowej.

§. 19.

Jeżeli w ciągu dzierżawy nastąpi połączenie praw rybołowstwa istniejących w rewirze dzierżawnym, w skutek czego rewir taki nadawałby się

do uznania go za rewir własny, to jednak żądanie zamienienia rewiru dzierżawnego na rewir własny może się odnosić dopiero do następnego okresu dzierżawy, a żądanie takie najmniej na trzy miesiące przed upływem okresu dzierżawy wniesione być powinno do politycznej władzy powiatowej, celem przedłożenia go politycznej władzy krajowej.

§. 20.

Czynsz dzierżawny za rewir dzierżawny przypada uprawnionym w rewirze do rybołowstwa w miarę rozległości ich wód rybnych do rewiru wcielonych; gdyby jednak wymiar ten według zachodzących okoliczności nie był słusznym, pojedyncze udziały w wydzierżawionem rybołowstwie, a zatem i pretensye do kwot czynszu dzierżawnego, należy obliczyć w inny odpowiedni sposób.

Obliczenie udziałów w czynszu dzierżawnym jest przedewszystkiem rzeczą samych uprawnionych do rybołowstwa w rewirze, a polityczna władza powiatowa wyznaczy im stosowny termin do zawarcia i przedłożenia odnośnej ugody.

Dzierżawca winien w terminie płatności odpowiednie kwoty czynszu dzierżawnego składać w c. k. politycznej władzy powiatowej, która na zasadzie zawartej ugody rozdzieli je pomiędzy uprawnionych.

§. 21.

Jeżeli uprawnieni ugody wspomnianej w §. 20. sami nie doprowadzą do skutku, wówczas polityczna władza powiatowa na życzenie dzierżawcy albo któregokolwiek z uprawnionych do rybołowstwa ma się starać o to, ażeby strony doprowadzić do ugody.

Jeżeli ugoda nie przyjdzie do skutku, winien dzierżawca czynsz dzierżawny, o ileby sporem był objęty, składać w terminach płatności aż do ukończenia sporu do Sądu pierwszej instancyi, który do rozstrzygnięcia sporu jest rzeczowo właściwym a w miejscu siedziby władzy politycznej powiatowej się znajduje.

Sąd po wysłuchaniu interesowanych określi pytania, które przed wydaniem złożonych pieniędzy uprawnionym rozstrzygnięte być muszą, oznaczy strony, które w przeprowadzić się mającym sporze wystąpić mają jako powód i ustanowi termin do wniesienia pozwu. Zaniedbanie terminu wyznaczonego do wniesienia pozwu pociąga ten skutek za zobą, że strona opieszała nie może stawiać żadnych przeszkód wydaniu spornej kwoty stronom przeciwnym.

Przy wydaniu orzeczenia według powyższych postanowień, jakoteż przy załatwieniu wytoczonych sporów, choćby one nie podlegały postępowaniu w sprawach drobiazgowych według ustawy z 27. Kwietnia 1873 (Dz. u. p. Nr. 66), sędzia nie jest związany ustawowymi prawidłami dowodowymi, lecz rozstrzygać ma według własnego przekonania, nabytego przez sumienne zbadanie dostarczonych środków dowodowych (§. 3. ust. państw.)

Taksa rewirowa.

§. 22.

Każdy posiadacz rewiru własnego i każdy dzierżawca rewiru dzierżawnego uiszczać ma roczną taksę rewirową.

Przy rewirach dzierżawnych równa się taksa 15% rocznego czynszu dzierżawnego, dla rewirów własnych obliczy taksę polityczna władza powiatowa w wysokości 15% tej kwoty, jakaby w razie uznania rewiru za rewir dzierżawny tytułem czynszu dzierżawnego według wszelkiego prawdopodobieństwa osiągniętą została.

Na wniosek Wydziału rewiru rybackiego (§. 24.) może polityczna władza krajowa podwyższyć taksę dla pewnej przestrzeni wodnej z 15% na 25%, jeżeli idzie o pokrycie wydatków na wykupno praw rybołowstwa w myśl §. 39. lub o pokrycie kosztów wymienionych w §. 50. w interesie odnośnej przestrzeni wodnej.

§. 23.

Taksy od rewirów własnych uiszczać mają obowiązani do rąk Wydziału rewiru rybackiego corocznie w grudniu za ubiegający rok słoneczny, od rewirów zaś dzierżawionych w ostatnim miesiącu roku dzierżawnego za rok tenże.

W razie niedopełnienia tego obowiązku zawezwać ma Wydział rewiru rybackiego osobę obowiązaną do zapłacenia taksy i wyznaczyć jej termin dalszy, który jednak ściśle określić i co najmniej na jeden miesiąc rozciągnąć należy.

Jeżeli i ten termin upłynie bez uiszczenia taksy, wtedy polityczna władza powiatowa na prośbę Wydziału rewiru rybackiego potrąci taksę z kaucyi dzierżawcy rewiru (§. 17.), a względnie ściągnie ją w drodze egzekucyi politycznej od innych obowiązanych do jej płacenia i wyda ją wspomnianemu Wydziałowi.

Wydział rewiru rybackiego.

§. 24.

Do prowadzenia wspólnych spraw i zarządzeń gospodarczych, wypływających ze związku rewirów rybackich, powołany jest Wydział rewiru rybackiego.

Wydział może być ustanowiony oddzielnie dla każdego dorzecza albo dla kilku razem. Polityczna władza krajowa, zasięgając zdania wybitniejszych hodowców ryb odnośnego dorzecza, wyda bliższe pod tym względem postanowienia i oznaczy równocześnie siedzibę Wydziału, jako też liczbę jego członków i zastępców.

§. 25.

Członków Wydziału i ich zastępców wybierać będą osoby obowiązane do opłaty taksy rewirowej (§. 22) w tem dorzeczu albo na tej większej przestrzeni wodnej, dla której Wydział ma być zaprowadzony, przyczem każdej z tych osób jeden głos się przyznaje.

Wybór odbywa się za pomocą pisemnego głosowania z pośród uprawnionych, albo z poza ich grona względną większością głosów na lat dziesięć.

Polityczna władza krajowa zarządzi wybory zaraz po utworzeniu rewirów i po ich wydzierżawieniu na odnośnem dorzeczu lub większej przestrzeni wodnej.

Zastępców powołuje do Wydziału polityczna władza krajowa, w miarę jak miejsca członków się opróżnią.

§. 26.

Członkowie Wydziału nie mają prawa do wynagrodzenia za swoje czynności, mogą tylko żądać zwrotu wydatków połączonych z ich urzędowaniem z funduszów przeznaczonych Wydziałowi na pokrycie kosztów zarządu.

§. 27.

Do obowiązków Wydziału rewiru rybackiego należy w granicach określonego mu w §. 24 ogólnego zadania w szczególności:

1. Utrzymywanie w ewidencyi każdocześnie istniejących rewirów własnych i dzierżawnych, ich posiadaczy względnie dzierżawców, czynszów dzierżawnych za rewiry dzierżawne, a co do rewirów własnych kwot przy-

jętych w miejsce czynszów dzierżawnych w myśl §. 22. Dat potrzebnych w tej mierze udzielą władze polityczne Wydziałowi na jego żądanie.

2. Pobór, względnie ściąganie taks rewirowych w myśl §. 23, wydawanie książeczek rybackich i pobór należytości za nie w myśl §. 66, zarząd funduszów powstałych z tego źródła, jako też z kar pieniężnych i z innych możliwych dochodów.

3. Zarządzenie tępienia zwierząt szkodliwych dla rybołowstwa, z przestrzeganiem istniejących w tej mierze przepisów, wzywanie interwencyi właściwych władz w wypadkach niedozwolonego zanieczyszczenia albo innego, niedozwolonego, dla rybołowstwa szkodliwego użytkowania z wody, hodowanie i wypuszczanie narybku, urządzanie tarlisk i przepławek. Zadania te Wydziału rewiru rybackiego bynajmniej jednak nie odejmują pojedynczym uprawnionym do rybołowstwa ich prawa strzeżenia własnych interesów w oznaczonych kierunkach stosownie do odnośnych ustaw.

4. Zwiedzanie wód rewirowych celem zbadania stanu ryb, przeszkód w odpowiednim rozwoju tego użytkowania i potrzebnych w tym celu wspólnych środków; przytem badaniu posiadacze praw rybołowstwa na wodach rewirowych wspierać winni według możności Wydział i jego organa.

Do wypełnienia swego zadania Wydział przyjąć może siły pomocnicze kontraktowo, za wypowiedzeniem.

§. 28.

Koszta administracyi Wydziału rewiru rybackiego i koszta jego zarządzeń pokrywane będą z funduszów, którymi w myśl §. 27 ust. 2. Wydział zarządza. Zaciąganie pożyczek Wydziałowi dozwolonem nie jest.

Jeżeli Wydział rewiru rybackiego ustanowiony został dla większej przestrzeni wodnej, natenczas winien przy użyciu rozporządzalnych środków uwzględniać pojedyncze dorzecza objęte przestrzenią wodną w stosunku, któryby o ile można dochodowi z taksy rewirowej odpowiadał.

Roczne zamknięcia rachunków z odpowiednimi dokumentami przedkładać ma Wydział politycznej władzy krajowej do zatwierdzenia, a względnie do uzyskania absolutoryum.

§. 29.

Bliższe postanowienia co do urządzenia i sprawowania czynności Wydziału rewiru rybackiego, w szczególności co do wyboru przewodniczącego i innych funkcyonaryuszów, co do wymogów ważności uchwał, prawomocnego zastępstwa na zewnątrz, przechowania kwot pieniężnych i innych

efektów wartościowych i co do asygnowania wypłat, oznaczą członkowie Wydziału w projekcie regulaminu i przedłożą takowy politycznej władzy krajowej do zatwierdzenia.

Dodatkowe zmiany regulaminu wymagają również zatwierdzenia.

§. 30.

Na wniosek Wydziału krajowego może Minister rolnictwa rozporządzić, że aż do dalszego zarządzenia nie będzie się zaprowadzać Wydziałów rewirowych rybackich w sposób określony §§. 24 i 25 dla pojedynczych albo dla wszystkich dorzeczy i że funkcye tychże Wydziałów rybackich, jak w odnośnych przepisach tej ustawy są określone, przechodzą na Wydział krajowy.

W tym wypadku nie ma miejsca końcowe postanowienie §. 28 o przedkładaniu rocznych zamknięć rachunków.

Postanowienia przejściowe.

§. 31.

Sposób pierwszego utworzenia rewirów rybackich określony zostanie w drodze rozporządzenia, przyczem wydane będą także odpowiednie postanowienia, ażeby na wodach stanowiących granicę z takimi sąsiednimi krajami, w których rewiry rybackie na podstawie analogicznych przepisów również są utworzone, granice rewirów nie przecinały wód w sposób nieodpowiadający celowi.

Przy tej regulacyi można wyznaczyć stosowny termin prekluzyjny do zgłoszenia roszczeń o uznanie wody rybnej za rewir własny (§. 11), a jako warunek tego uznania można żądać odpowiadającego celowi dowodu wyłącznego posiadania prawa rybołowstwa na odnośnej przestrzeni wodnej.

§. 32.

Uskutecznione przez polityczną władzę krajową rozgraniczenie rewirów ogłoszone będzie w miarę, jak dla pojedynczych dorzeczy dokonane zostanie, w dzienniku urzędowym i przez obwieszczenia w nadbrzeżnych gminach z podaniem podziału na rewiry własne i dzierżawne (§§. 11 i 14), oraz z uwagą, że zażalenia przeciw temu rozgraniczeniu wniesione być mogą w ciągu 60 dni do politycznej władzy powiatowej, celem przedłożenia ich politycznej władzy krajowej i zasięgnięcia decyzyi Ministerstwa rolnictwa.

§. 33.

Okoliczność, że woda rybna, do rewiru dzierżawnego wcielić się mająca, w czasie pierwszego ustanowienia rewirów jest wydzierżawioną, nie stanowi przeszkody do tego wcielenia i do stosowania dalszych przepisów co się tyczy rybnego gospodarstwa.

Okoliczność ta nie wpływa jednak na wzajemne pretensye, które stronom kontraktowym służą na podstawie postanowień kontraktu dzierżawnego, dających się na przypadek ten zastosować, a w braku takich postanowień na podstawie powszechnego prawa cywilnego.

§. 34.

Pierwsza taksa rewirowa od rewirów własnych złożoną będzie w kwocie odpowiadającej czasowi, który ubiegł od chwili prawomocności orzeczenia wydanego w myśl §. 32, jednakże z opuszczeniem ułamków miesiąca.

B. Przestrzenie wodne nie wcielone do rewirów rybackich.

§. 35.

Urządzenie gospodarstwa rybnego (własna administracya, dzierżawa albo inny sposób gospodarstwa) na wodach bieżących, nie wcielonych do rewirów rybackich, pozostawione jest uprawnionym do rybołowstwa pod warunkiem przestrzegania ogólnych rybacko-policyjnych przepisów.

III.

Urządzenie gospodarstwa rybnego na wodach stojących.

§. 36.

Urządzenie gospodarstwa rybnego (własna administracya, dzierżawa albo inny sposób gospodarstwa) na wodach stojących, pozostawione jest uprawnionym do rybołostwa pod warunkiem przestrzegania ogólnych rybacko-policyjnych przepisów oraz tych szczegółowych prawideł, któreby w myśl i na podstawie następującego §. 37 dla odnośnej wody wydane zostały.

§. 37.

O ile to ze względu na ekonomiczne znaczenie rybołowstwa albo na szczególne stosunki rybactwa na pewnej wodzie stojącej byłoby wskazanem, lub w obec tych okoliczności odpowiedniem, wyda polityczna władza krajowa dla odnośnej wody regulamin rybacki, w którym podane będą ostrożności, jakie uprawnieni do rybołowstwa w gospodarstwie rybnem zachować winni, ażeby gospodarstwo zostawało o ile można w harmonii z rozciągłością i treścią pojedynczych uprawnień rybackich (przestrzeń, czas i sposób wykonywania uprawnienia rybackiego), oraz ażeby zapobiedz nawet wypadkowemu wdzieraniu się w cudze prawa rybołowstwa.

Na podstawie regulaminu rybackiego mogą być uprawnieni do rybołowstwa nawet połączeni w związek.

Statut zawierać ma zasadnicze postanowienia co do istnienia i działalności związku, w szczególności także uregulować przyczynianie się członków do wydatków związku. Statut ułoży polityczna władza powiatowa po wysłuchaniu interesowanych i przedłoży go politycznej władzy krajowej do zatwierdzenia. Zmiany statutu po ukonstytuowaniu się związku mogą być uchwalone w drodze statutem wskazanej przez członków związku, wymagają jednak również zatwierdzenia politycznej władzy krajowej.

§. 38.

Jeżeli idzie o rybołowstwo na wodzie stojącej, na której uprawnieni do rybołowstwa połączeni są w związek, służy zarządowi związku prawo stawiania wniosków w tych wszystkich wypadkach, w których na wodach rewirowych stawianie wniosków przyznane jest Wydziałowi rewiru.

IV.

Wykupno praw rybołowstwa.

§. 39.

Wydział rewiru rybackiego jest uprawnionym żądać w interesie rybołowstwa większego obszaru, uchylenia istniejących praw rybołowstwa za stosownem wynagrodzeniem dla następujących celów:

1. dla usunięcia stałych urządzeń (odjazków, jaseł i t. p.), któreby dla połowu ryb istniały w ciągu wód rewirowych na mocy osobnego prawa w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy;

2. dla utworzenia miejsc ochronnych dla ryb, to znaczy takich przestrzeni wodnych, gdzie połowu ryb w ogóle zaniechać należy;

3. dla zabezpieczenia celu, który ma być osiągniętym przez założone lub założyć się mające kładki i komory dla ryb (§. 48).

Żądanie wykupna stawiać należy w politycznej władzy powiatowej, która sprawę załatwi, a jeżeli porozumienie stron co do kwoty wynagrodzenia nie przyjdzie do skutku, oznaczy tę kwotę i orzeczenie wyda.

Przytem winna władza, o ile szczególne stosunki nieusprawiedliwiają odmiennego postępowania, przyjąć za podstawę swego orzeczenia dwudziestokrotne przecięcie czystego dochodu, jaki wykupić się mające rybołowstwo przyniosło w dziesięciu latach poprzedzających postępowanie, a względnie jaki byłoby przyniosło w razie zachowania rybacko-policyjnych przepisów.

Wynagrodzenie uiścić ma Wydział rewirowy rybacki.

V.

Tarliska ochronne.

§. 40.

Tak w rewirach rybackich, jakoteż na innych po za rewirami istniejących wodach rybnych może polityczna władza powiatowa na wniosek jednej albo więcej osób, które z powodu posiadania prawa rybołowstwa na odnośnych wodach w urządzeniu rybołowstwa tamże są interesowane, przy wodach rewirowych nadto także na wniosek Wydziału rewiru rybackiego, uznać takie przestrzenie albo powierzchnie wód, które do tarła ryb i do rozwijania się młodego narybku są przydatne, za tarliska ochronne pod warunkiem, że wyborowi odnośnych miejsc a względnie zakazom, które dla nich celem ochrony tarła i narybku mają być wydane (zakaz połowu ryb, wyrywanie trzciny i trawy, wyjmowanie piasku i szutru itp.), nie stoją na przeszkodzie względy przeważnego znaczenia.

Gdyby później przeważny interes wymagał stałego lub przejściowego zniesienia takiego zakazu, uczyni to polityczna Władza powiatowa.

Tarliska ochronne oznaczone będą jako takie przez postawienie znaków (niebieskie tablice przekreślone białymi pręgami w formie krzyża)

albo napisów w dostatecznej liczbie a posiadacz brzegów winien zezwolić na postawienie tych znaków.

Postanowione zakazy w razie potrzeby w gminie ogłosić należy.

§. 41.

O ile za uszczuplenie prawa rybołowstwa albo innego prawa, przez założenie i oznaczenie tarliska ochronnego względnie przez połączone z tem zakazy, zażąda kto i uzyska przyznanie mu odszkodowania, mają je również jak koszta samego urządzenia ponieść odnośni wnioskodawcy (§. 40).

VI.

Stosunek rybołowstwa do innych praw.

Stosunek do sąsiedniej własności gruntowej.

§. 42.

W wykonywaniu rybactwa wolno jest tak rybakom jak pomocnikom ich wstępywać na cudze grunta nadbrzeżne i przytwierdzać do nich narzędzia łowcze, byleby przytem zachowali wszelkie ostrożności, ażeby możliwego uszkodzenia uniknąć i wynagrodzili wyrządzoną szkodę.

Pozwolenie to ustawowe nie rozciąga się jednak na te grunta, które jako przynależność budynków mieszkalnych, gospodarczych, fabrycznych lub innych, razem z tymi budynkami są ogrodzone, oraz na takie grunta, które dla obcych w ogóle przez mury, sztachety lub inne stałe przyrządy są zamknięte (§. 5 u. p.).

§. 43.

Podczas opadania wody przy wylewach może uprawniony do rybołowstwa łowić ryby i po zagranicami swej wody rybnej w zbiorowiskach powstałych na gruntach cudzych wzdłuż jego wody, winien jednak zachować należycie ostrożności w celu uniknięcia uszkodzeń i wynagrodzić wyrządzoną szkodę, ryby zaś pozostałe na gruncie po ustąpieniu wylewu może za to posiadacz gruntu w granicach swej posiadłości zawłaszczyć.

Nie wolno posiadaczowi gruntu czynić takich urządzeń, któreby miały na celu wstrzymywanie powrotu ryb do łożyska wody (§. 6 u. p.).

Stosunek do innych użytkowań wodnych.

§. 44.

Polityczne władze powiatowe wydadzą odpowiedne zarządzenia, ażeby przy użytkowaniu wód, które według ustaw regulujących prawo wodne nie wymaga pozwolenia władzy, zapobiedz o ile możności uszkodzeniom rybactwa, dającym się uniknąć.

Zarządzenia te uskutecznione będą z urzędu przy wydaniu przepisów policyjnych, przewidzianych w wyż wspomnionych ustawach o powszechnem uregulowaniu wykonywania takich użytkowań wodnych, w każdym innym zaś wypadku na żądanie uprawnionego do rybołowstwa; przyczem należy baczyć szczególnie na uchylenie szkodliwego niepokojenia tarlisk nawet w tym razie, gdy osobne miejsca ochronne w myśl §. 40 urządzone nie są.

§. 45.

W razie urządzenia zakładów przemysłowych lub innych, które wymagają użytkowania wody, a do których wedle ustaw regulujących prawo wodne tudzież obowiązujących ustaw przemysłowych lub innych ustaw potrzeba pozwolenia władzy, należy do odnośnych rozpraw wzywać zawsze także osoby interesowane w tem, a uprawnione do rybołowstwa i uwzględniać w sposób odpowiedni ich uzasadnione zarzuty, mianowicie z zachowaniem następujących ogólnych postanowień §§. 46 i 52 jakoteż szczegółowych przepisów §§. 47—51.

§. 46.

Do zarzutów, których nie mogą wnosić uprawnieni do rybołowstwa przeciw wykonywaniu innych praw użytkowania wody w myśl §. 19 ustawy wodnej z 30. Maja 1869 dz. p. p. l. 93 (względnie §. 39 ustawy krajowej z 4. Marca 1875 dz. u. kr. L. 41), nie należą zarzuty takie, które zmierzają do powstrzymania zanieczyszczenia wód rybnych, urządzenia przepławek i jaseł, tudzież do regulacyi osuszania przekopów w sposób dla rybactwa ile możności nieszkodliwy, jeżeli tylko zarzuty te bez znacznego utrudnienia innego użytkowania wody uwzględnione być mogą (§. 7 u. p.).

Bliższe postanowienia co do dopuszczalnych w tej mierze roszczeń osób uprawnionych do rybołowstwa zawarte są w następujących §§. 47—51.

§. 47.

Gdzie woda użytą jest do zbierania lub odprowadzania takich substancyj, które zanieczyszczają wodę w sposób dla rybactwa szkodliwy, tam mogą uprawnieni do rybołowstwa albo Wydział rewiru rybackiego żądać, ażeby takie zanieczyszczanie wody, o ile ono już z innych względów nie jest dopuszczalne i wówczas było zaniechane, kiedy usunięcie tych substancyj bez znacznego utrudnienia dla odnośnego przedsiębiorstwa także na innej drodze albo po odpowiednem oczyszczeniu może nastąpić.

Co się tyczy umożliwienia przepływu ryb, mogą uprawnieni do rybołowstwa albo Wydział rewiru rybackiego żądać, ażeby przy zakładach użytkowania wody urządzono przepławki, komory albo inne odpowiadające celowi przyrządy, o ile to bez znacznego utrudnienia użytkowania tych zakładów jest możliwe.

Gdyby dla urządzenia przepławki, której istnienie dla rozwoju rybołowstwa na znaczniejszej przestrzeni wodnej uznane zostało za konieczne, okazała się potrzeba użycia cudzego gruntu, właściciel obowiązany jest zezwolić na stosowne użycie tegoż gruntu za zupełnem wynagrodzeniem. Jeżeli wskutek tego właściwy użytek z gruntu dla właściciela zginął, może właściciel żądać wywłaszczenia całego gruntu.

§. 48.

Określone w §. 47. żądania celem zapobieżenia zanieczyszczaniu wody i umożliwienia przepływu ryb, nie mogą nawet wobec warunku oznaczonego w §. 47. wówczas być uwzględnione, jeżeli ze względu na inne stosunki odnośnej przestrzeni wodnej nie można w ogóle oczekiwać odpowiedniego podniesienia rybołowstwa od zarządzenia połączonego z utrudnieniem przedsiębiorstwa a w danym razie z kosztami dla uprawnionego do użytkowania wody (§. 50.).

§. 49.

Jeżeli z wód rybnych odprowadza się wodę kanałami dla nawodnienia gruntów albo do innego celu tylko czasowo lub w ogóle w taki sposób, że hodowla ryb w tych kanałach nie jest właściwą a przeciwnie tylko na połów ryb wpływających z cudzej wody rybnej możnaby liczyć, natenczas żądać mogą uprawnieni do rybołowstwa albo Wydział rewiru rybackiego, ażeby kanały te zaopatrzono w jasła przy ujściach albo w najbliższem stosownem miejscu.

§. 50.

Koszta wspomnianych w §§. 47. i 49 urządzeń, mających na celu zapobiedz uszkodzeniu rybactwa dającemu się uniknąć, ponosić mają ci, których budowle, przeznaczone do użytkowania wody, w takie urządzenia mają być zaopatrzone. Jeżeli zaś idzie o zaopatrzenie w te urządzenia takich budowli, przy których już w tym czasie, w którym uprawnieni do rybołowstwa a względnie Wydział rybacki żądanie swe zgłasza, w sposób niesprzeciwiający się ustawom używa się wody do zbierania lub odprowadzania substancyj zanieczyszczających lub inaczej rybactwu wyrządza się szkodę, to koszta urządzeń powyżej wspomnianych ponieść mają ci, którzy tego żądali.

§. 51.

Jeżeli gospodarstwo rybne w odpływach wody głównej, jako to w młynówkach, kanałach i t. p. nie służy ich posiadaczowi, lecz temu, kto uprawniony jest do rybołowstwa w wodzie głównej, to polityczna władza powiatowa na żądanie tego ostatniego i po wysłuchaniu powyżej wspomnianego posiadacza, uskuteczni stosowne zarządzenia, ażeby uprawniony do rybołowstwa albo jego pełnomocnik z reguły, tj. z wyjątkiem wypadku nieprzewidzianej koniecznej potrzeby, zawiadomiony był w odpowiednim terminie o zamierzonem osuszeniu młynówek, kanałów albo innych odpływów, jakoteż o zamierzonem zamknięciu wody głównej.

Termin ten, z uwzględnieniem stosunków budowli wodnej i wypadków z reguły się wydarzających, należy ile możności tak ustanowić, ażeby z jednej strony uprawniony do rybołowstwa albo jego pełnomocnik mógł jeszcze poczynić zarządzenia potrzebne dla zapobieżenia uszkodzeniu stanu rybnego, z drugiej zaś strony, ażeby uprawniony do używania wody przez nałożony mu obowiązek uwiadomienia nie był w swoich odnośnych zarządzeniach po nad miarę konieczności ograniczony.

Jeżeli sposób użytkowania wody nie dopuszcza w ogóle każdorazowego zawiadomienia uprawnionego do rybołowstwa bez znacznego uszczerbku dla przedsiębiorstwa, albo jeżeli takiego zawiadomienia ze względu na stosunki rybactwa można zaniechać bez znacznej szkody dla stanu rybnego wody, to władza obowiązku uwiadomienia nie będzie nakładać.

W żadnym jednak razie uprawnionemu do rybołowstwa, względnie jego pełnomocnikowi, nie należy stawiać przeszkód w rozporządzeniu rybami znajdującymi się w spuszczonych odpływach wody.

§. 52.

Przy regulacyi wód należy tak w całem urządzeniu jak i w szczegółach oraz przy wykonaniu budowli regulacyjnych baczyć na to, ażeby uwzględnione były także interesa rybactwa, o ile to nastąpić może bez uszczerbku dla celu regulacyi i bez niestosunkowego podwyższenia kosztów.

W szczególności należy dążyć do pozostawienia albo założenia takich miejsc, gdzieby mnożenie się ryb nastąpić mogło, oraz takich miejsc, w którychby ryby w czasie wysokiego stanu wody mogły znaleść schronienie.

Postanowienia te stosują się także analogicznie do budowy spławów i do ostrożności, które przy spławianiu w myśl ustawy lasowej oznaczyć należy.

Stosunek do polowania.

§. 53.

Uprawnionemu do rybołowstwa wolno także łowić albo zabijać dziko żyjące zwierzęta, które dla stanu rybnego w wysokim stopniu są szkodliwe, tak na swej wodzie rybnej jak bezpośrednio w jej pobliżu każdego czasu i w sposób dowolny jednakowoż bez użycia broni palnej lub trucizny. Uprawniony do polowania nie może z tego powodu podnieść żadnego zarzutu, ale zastrzega mu się prawo rezporządzania złowionymi lub ubitymi w takich wypadkach zwierzętami.

Takie samo upoważnienie służy osobom, których uprawniony do rybołowstwa dla ochrony jego wody rybnej ustanowi, albo tym, którym uprawniony lub Wydział rewiru rybackiego za przyzwoleniem polityczne władzy powiatowej powierzy łowienie lub zabijanie zwierząt dla rybactwa szkodliwych.

Oznaczenie szkodliwych zwierząt tego rodzaju służy politycznej władzy krajowej, która też zezwolić może w razie udowodnionej stosowności także na zabijanie takich zwierząt bronią palną w pewnym okresie czasu i pod warunkiem zachowania ostrożności uznanych za potrzebne, jeżeli osoby do tego przeznaczone zasługują na zaufanie.

VII.

Przepisy o policyi rybackiej.

Pod względem połowu i sprzedaży ryb.

§. 54.

Polityczna władza krajowa ustanowi i obwieści dla cenniejszych gatunków ryb, znajdujących się w wodach krajowych, czas ochrony, z uwzględnieniem okresów ich tarła.

Ryby, które w czasie ochrony żywe dostaną się w ręce rybaka, ma tenże natychmiast z potrzebną ostrożnością napowrót do wody puścić.

§. 55.

Polityczna władza krajowa może dla pewnych wód ze względu na okresy tarła cenniejszych gatunków ryb, które w tych wodach przeważają lub mają być hodowane, ustanowić okresy czasu, w których łowienia ryb w odnośnych wodach w ogóle zaniechać należy. Nastąpi to jednak tylko wówczas, jeżeli — w obec innych gatunków ryb w danej wodzie żyjących — ustanowienie takich okresów, w skutek połączonego z niem zakazu połowu także i ryb nie znajdujących się właśnie w okresie tarła, da się zaprowadzić bez znacznego ograniczenia rybołowstwa. W czasie tych w ten sposób ustanowionych i ogłoszonych okresów połów ryb zakazany jest w odnośnych wodach; w szczególności nawet dozwolonych zresztą przyrządów rybackich nie wolno wpuszczać do wody, a jeżeli przedtem już zostały wpuszczone, należy je przed nastaniem czasu ochrony usunąć lub do połowu ryb niezdatnymi uczynić.

W okresach tych wzbronione jest także wpędzanie lub wpuszczanie do wody zwierząt domowych a w szczególności kaczek, z wyjątkiem miejsc do pławienia, znajdujących się w bezpośredniem pobliżu osad lub zagród.

§. 56.

Na prośbę uprawnionego do rybołowstwa a gdyby dla odnośnej wody istniał wydział rewiru rybackiego, za tegoż zgodą, może władza polityczna powiatowa dozwolić wyjątków od przepisu drugiego ustępu §. 54. w celach sztucznej hodowli ryb, albo dla badań umiejętnych; w tych samych warunkach może także bez względu na cel dozwolić wyjątków od

zakazu łowienia wydanego na podstawie §. 55. dla takich miejscowości, w których połów pewnych gatunków ryb ze względu na stosunki miejscowe w ogóle tylko w okresie tarła jest gospodarczo możliwym.

W tych wypadkach wydać ma powiatowa władza polityczna osobny certyfikat, opiewający na pewne nazwisko, oznaczający wodę i inne istotne warunki zezwolenia, a to według formularza przez polityczną władzę krajową przepisać się mającego; rybak nosić ma ten certyfikat przy sobie i okazać na żądanie organom nadzorczym.

§. 57.

Dynamitu i innych materyj eksplodujących, dalej rybiej trutki, wroniego oka i innych podobnych środków odurzających do połowu ryb używać nie wolno.

W razie udowodnionej, a jeśli dla odnośnej wody istnieje Wydział rewiru rybackiego, przez tenże Wydział potwierdzonej konieczności użycia środków eksplodujących, może polityczna władza krajowa udzielić do tego wyjątkowo pozwolenia, z zachowaniem potrzebnych środków ostrożności.

§. 58.

Nie wolno na przepustach jazów i szluz zawieszać więcierzy, plecionek i innych przyrządów do samołowu ryb nawet w tym razie, gdyby sam właściciel tych urządzeń wodnych był tamże uprawnionym do rybołowstwa.

§. 59.

Stałe przyrządy do połowu ryb w toku wód płynących i przy ich ujściu do innej stojącej lub płynącej wody, nie mogą sięgać po za połowę szerokości łożyska wody, którą to szerokość wymierzyć należy przy zwykłym niskim stanie wody pod kątem prostym; przyrządy takie wolno umieszczać od jednego lub obu brzegów tylko w takim odstępie od siebie, który odpowiada najmniej połowie szerokości łożyska wody, według powyższego wymiaru.

Zakaz ten nie odnosi się do przyrządów rybołowczych ze sieci, które się wstawia w czasie połowu ryb celem zamknięcia przestrzeni wody i które się zaraz po wyciągnięciu ryb usuwa.

Dalej nie odnosi się ten zakaz do takich, przy wejściu w życie tej ustawy już istniejących stałych przyrządów łowczych, których istnienie

w rozmiarze lub położeniu nie odpowiadającem temu zakazowi, polega na specyalnym tytule prawnym, przyczem atoli zastrzega się według §. 39. możliwe wykupno.

I tych przyrządów nie wolno jednak używać w czasie ochrony, który w danym razie według §. 55. dla pewnej wody będzie ustanowiony,

§. 60.

Jeżeli z ustawieniem stałych przyrządów rybołowczych połączone są budowle wodne, lub jeżeli zajdzie inna okoliczność, uzasadniająca według ustawy wodnej lub przepisów policyi wodnej potrzebę zezwolenia władzy, wówczas ustawienie przyrządów rybołowczych zależy od tego zezwolenia i od większych lub dalszych ograniczeń, jakie co do szerokości i położenia przyrządów z uwagi na ustawę wodną i ze względów policyjnych przepisane zostały.

§. 61.

Stałe przyrządy rybołowcze, ustawione w rewirach dzierżawnych w czasie trwania dzierżawy, winien ustępujący dzierżawca w odpowiednim terminie, przez powiatową władzę polityczną oznaczyć się mającym, usunąć na własny koszt bez odszkodowania, jeżeli następca jego w dzierżawie oświadczy, że ich nie przyjmie, albo jeżeli na podstawie następującego §. 62. wydany zostanie ogólny zakaz, pod który przyrządy te, stosownie do ich właściwości, podpadają.

§. 62.

Dalsze zakazy co do pewnych sposobów i środków łowienia ryb, które według swej właściwości mogłyby stanowi ryb znaczną przynieść szkodę, może polityczna władza krajowa wydać w drodze rozporządzenia dla całych obszarów wodnych lub dla pewnych wód. Przytem oceniać należy możność znacznego uszkodzenia stanu ryb z tego stanowiska, czy stosując odnośne sposoby i środki łowienia ryb, można uniknąć lub trudno uniknąć odjęcia wodzie rybnej wielkiej ilości takich cenniejszych ryb, które się jeszcze nie namnożyły i nie mają wielkości odpowiedniej do sprzedaży na targu, oraz takich ryb, które cenniejszym rybom służą za pożywienie.

Jeżeliby w wykonaniu tego postanowienia został wydany zakaz, wykluczający dalsze używanie znajdujących się dotąd w użyciu przyrządów rybołowczych, należy do wejścia w życie tego zakazu pozostawić odpowiedni okres czasu.

§. 63.

Powyższe postanowienia co do czasu ochrony i zakazów łowienia (§. 54—62). nie stosują się do stawów i do innych zbiorników wody, założonych dla hodowli ryb, bez względu na to, czy one z inną wodą są lub nie są połączone.

§. 64.

Polityczna władza krajowa postanowi i ogłosi, których gatunków ryb, dla utrzymania odpowiedniego stanu zarybienia, w pewnych czasach albo poniżej pewnej miary nie wolno ani sprzedawać, ani w gospodach publicznych podawać.

Wydany zakaz rozciąga się na odnośne gatunki ryb, bez względu na ich pochodzenie i tyczy się także tego zapasu ryb, który handlarze ryb w sklepach, lub przy nich w lodowniach, naczyniach i t. d. trzymają.

Oznaczenie przyrządów rybackich i legitymacye rybaków.

§. 65.

Jeżeli to ze względu na stosunki rybackie na pewnej wodzie okazuje się potrzebnem lub odpowiedniem, polityczna władza powiatowa zarządzi, ażeby przyrządy rybackie, zastawione do połowu ryb w nieobecności rybaka, zaopatrzone były znakiem, zgłoszonym w urzędzie nadbrzeżnej gminy, po którymby osobę rybaka poznać można.

§. 66.

Kto wykonywa rybołowstwo po za ogrodzonymi miejscami, musi posiadać poświadczenie uprawnienia do rybołowstwa na odnośnej wodzie i poświadczenie to okazać organom nadzorczym na ich żądanie.

Poświadczenie takie dla posiadacza lub dzierżawcy wody rybnej, jak również dla jego personalu pomocniczego stanowi „karta rybacka", która wystawiona ma być zawsze na nazwisko, a mianowicie:

1. Dla posiadacza lub dzierżawcy wody rybnej przez polityczną władzę powiatową, a to dla posiadacza na czas nieograniczony, z zastrzeżeniem zwrotu w razie pozbycia się lub wydzierżawienia wody rybnej, dla dzierżawcy na czas trwania dzierżawy z zastrzeżeniem zwrotu z ustaniem dzierżawy.

2. Dla personalu pomocniczego przez właściciela lub dzierżawcę samego na każdy rok kalendarzowy.

Inne osoby, które za opłatą lub bezpłatnie przypuszczone będą do łowienia ryb na jednej lub na kilku obcych wodach rybnych, muszą się zaopatrzyć w wystawioną na nazwisko „książeczkę rybacką", w której właściciel lub dzierżawca wody rybnej poświadczy przypuszczenie do łowienia ryb i czas trwania tego pozwolenia. „Książeczkę rybacką" wydawać będzie Wydział rewiru rybackiego na trzy lata, za opłatą należytości w kwocie pięciu zł.

Formularze kart i książeczek rybackich polityczna władza krajowa ustanowi i obwieści.

Ochrona rybactwa.

§. 67.

Uprawnieni do rybołowstwa mogą swoim organom nadzorczym, ustanowionym dla ochrony innych interesów, mianowicie gałęzi gospodarstwa rolnego lub lasowego łącznie z polowaniem, poruczyć także nadzór i ochronę rybactwa i żądać w tym celu potwierdzenia ich przez polityczną władzę powiatową oraz zaprzysiężenia według roty, przez polityczną władzę krajową przepisać się mającej.

Uprawnieni mogą także żądać osobnego zatwierdzenia i zaprzysiężenia organów straży rybackiej, jeżeli organa te posiadają warunki, przepisane dla straży polowej.

§. 68.

Do organów, którym poruczono nadzór i ochronę rybactwa i które jako takie zostały zatwierdzone i zaprzysiężone, stosują się postanowienia o straży polowej w ogóle, a co do urzędowego ich stanowiska, przepisy ustawy państwowej z dnia 16 czerwca 1872 Dz. p. p. Nr. 84.

W szczególności mają one prawo i obowiązek:

1. nadzorować wody rybne swego okręgu służbowego, jazy, szluzy, tamy, komory na koła wodne i t. d., o ile urządzenia te dotyczą rybactwa;

2. rewidować łodzie rybackie, sadze rybne i przyrządy rybołowcze;

3. zarządzać konfiskatę ryb i przyrządów rybołowczych, oraz aresztować według ustawy z dnia 16 czerwca 1872. Dz. p. p. Nr. 84.

VIII.

Władze i postępowanie w sprawach nie podpadających pod przepisy karne.

§. 69.

Wykonywanie tej ustawy w wypadkach nie podpadających pod przepisy karne należy, o ile zawarte w niej postanowienia nie oznaczają wyraźnie innej kompetencyi, do władz politycznych. Władze te mają przytem o ile idzie o kwestye fachowe, wysłuchać opinii rzeczoznawców. Jeżeli Wydział rewiru rybackiego nie występuje sam jako strona, orzeczenie jego w kierunku fachowo rybackim można uważać za opinię wystarczającą, bez dalszego wysłuchania rzeczoznawców.

Polityczna władza krajowa przed wydaniem rozporządzeń, ustawą tą kompetencyi jej zastrzeżonych, zasięgać ma zdania Wydziału krajowego.

Przy wydaniu takich zarządzeń, w których ze względu na położenie lub rozmiar wody koniecznem lub wskazanem jest działanie w porozumieniu z innymi krajami lub państwami, należy porozumieć się z właściwą władzą kraju sąsiedniego, względnie co do obcego państwa odnieść się po zarządzenie do Ministerstwa rolnictwa.

Władze polityczne mają w sprawach rybackich wzywać pomocy szczególnie przydzielonych im organów policyi lasowej (krajowych inspektorów lasowych, techników lasowych i nadzorców lasowych w powiatach), które są obowiązane w objazdach swoich i obchodach zwracać uwagę także na stosunki rybactwa i przedkładać na tej podstawie sprawozdania i wnioski. Bliższe przepisy o właściwości władz i o postąpowaniu mieszczą się w następującym §. 70, o ile idzie o stosunek rybactwa do takich spraw, które w głównych zasadach uregulowane są ustawą wodną, lasową, lub przepisami o żegludze i spławianiu, o ile zaś idzie o inne kwestye rybackie w §§. 71—78.

A. Postępowanie w sprawach, które w głównych zasadach uregulowane są ustawą wodną, lasową lub przepisami o żegludze i spławianiu.

§. 70.

W tych wypadkach, w których idzie o stosunek rybactwa do spraw uregulowanych w głównych zasadach ustawą wodną, lasową lub przepisami o żegludze i spławianiu (a mianowicie o stosunek do zakładów uży-

wania i regulacyi wody, do budowli spławnych, do spławu dzikiego, żeglugi lub spławu wiązowego), obowiązują także przy dochodzeniu i rozstrzyganiu spraw tego rodzaju postanowienia, zawarte w powyżej wspomnianych ustawach i przepisach o kompetencyi władz i o postępowaniu a do stosunku pomienionego dające się zastosować, nie wyłączając przepisów o dopuszczalności robót przygotowawczych na obcym gruncie, o odwoływaniu się i o ponoszeniu kosztów postępowania.

Niemniej należy przy tych dochodzeniach baczyć także na stosujące się do odnośnego wypadku merytoryczne postanowienia tej ustawy, a orzeczenia w trzeciej instancyi, jeżeli one według wyżej wymienionych przepisów nie należą do samego Ministerstwa rolnictwa, wydawane będą w porozumieniu z rzeczonem Ministerstwem.

B. Postępowanie w innych sprawach.

§. 71.

Gdzie ustawa niniejsza w innych sprawach, do których §. 70 się nie stosuje, przekazuje pewną czynność urzędową lub zarządzenie politycznej władzy powiatowej, właściwą jest ta władza, w której okręgu leży odnośna parcela wody rybnej. Jeżeli parcela rozciąga się po za granice powiatu lub jeżeli idzie o urzędowanie albo zarządzenie, które z natury przedmiotu lub celu wymaga postępowania jednolitego, obejmującego także parcele wodne innego powiatu, wówczas polityczna władza krajowa oznaczy z pomiędzy interesowanych władz powiatowych tę, która stanowić ma w pierwszej instancyi.

§. 72.

W razie gdyby gmina sprawująca administracyą polityczną a uprawniona do rybołowstwa, miała wystąpić jako jedna ze stron w obec innych uprawnionych do rybołowstwa lub wogóle uprawnionych, przeprowadzenie dochodzenia i orzekanie w pierwszej instancyi należy do politycznej władzy krajowej.

§. 73.

Jeżeli uprawnionych do rybołowstwa, którzy mają być zawezwani do współudziału w dochodzeniu, w myśl niniejszej ustawy przeprowadzić się mającem, na pewne oznaczyć nie można, wówczas zawiadomienie niezna-

nych uprawnionych do rybołowstwa nastąpi za pomocą edyktu, który ogłosić należy w dzienniku krajowym, przeznaczonem do obwieszczeń urzędowych, i w gminach tego terytoryum, na które dochodzenie się rozciąga.

§. 74.

Rozprawy ze stronami przeprowadzać należy z reguły ustnie z dopuszczeniem rzeczników prawnych i znawców, a jeżeli okaże się potrzeba, należy już do tych rozpraw z urzędu przyzywać rzeczoznawców.

W mniej ważnych wypadkach władza polityczna poruczyć może przeprowadzenie pojedynczych czynności urzędowych odnośnym Zwierzchnościom gminnym.

Z całej rozprawy należy spisać protokół, który zawierać ma wynik doprowadzonej do skutku ugody, a jeżeli ugoda nie została osiągniętą, oświadczenia stron i ich umotywowanie oraz inne uwagi przeciwne.

§. 75.

Jeżeli idzie o poniesienie lub o zwrot kosztów pewnego zarządzenia lub o odszkodowanie, względnie o przyczynianie się do kosztów lub odszkodowań, wówczas władza polityczna, występująca jako pierwsza instancya, weźmie tę kwestyę pod rozwagę i rozstrzygnie ją z zastosowaniem postanowienia następującego §. 76.

Co do kosztów postępowania władza polityczna zastosuje się do §. 77.

§. 76.

Jeżeli władza administracyjna powołana jest na zasadzie pierwszego ustępu §. 75. do orzeczenia o kosztach i odszkodowaniach lub o przyczynianiu się do kosztów i do odszkodowań, wówczas gdyby pomiędzy interesowanymi ugoda nie przyszła do skutku, ustanowi władza w orzeczeniu swojem zarazem termin, w ciągu którego ci, którzy z rozstrzygnięcia nie są zadowoleni, udać się mają na drogę prawa i o tem jej donieść.

Termin ten nie może być wyznaczony krótszy niż 30 dni, licząc od doręczenia orzeczenia.

Od orzeczenia wydanego przez pierwszą instancyę w powyżej wskazanych sprawach i od wyznaczenia terminu, odwołanie się do wyższej instancyi politycznej nie ma miejsca.

Wydane orzeczenie może być wykonane, jeżeli termin wyznaczony do udania się na drogę prawa bez skutku upłynął. Jeżeli udano się na drogę prawa, to postanowienie zawarte w końcowym ustępie §. 21 (§. 3 u. p.) na ten spór się rozciąga (§. 4 u. p.).

§. 77.

O ponoszeniu kosztów postępowania orzekać będą władze polityczne wraz ze sprawą główną w drodze instancyj, przyczem należy wychodzić z zasady, że koszta ta strona przedewszystkiem poniesie, która zażądała dochodzenia lub spowodowała je swoją winą.

Władza polityczna ma jednak orzec, czy i jak koszta te w poszczególnym wypadku także i na inne lub na wszystkie w dochodzeniu interesowane strony częściowo miałyby być nałożone, w miarę interesu, jaki strony mają w załatwieniu sprawy głównej, a z uwzględnieniem okoliczności, czy szczególne, zbędne zresztą wydatki nie zostały spowodowane zachowaniem się jednej lub drugiej strony.

§. 78.

Rekursy przeciw orzeczeniom politycznych władz powiatowych wnosić należy do politycznej władzy krajowej a rekursy przeciw orzeczeniom polit. władzy krajowej do Ministerstwa rolnictwa. Rekursy wnosić należy w przeciągu dni 14-tu po doręczeniu orzeczenia ustnie lub pisemnie do tej władzy politycznej, która orzekła w pierwszej instancyi.

Rekurs wniesiony w terminie ma skutek odraczający, jeżeli względy bezpieczeństwa publicznego nie wymagają natychmiastowego wykonania nakazanego zarządzenia.

IX.

Przekroczenia i kary.

§. 79.

Zwierzchności gmin, przełożeni obszarów dworskich, c. k. żandarmerya i zaprzysiężone organa policyi rzecznej, obowiązani są czuwać nad przestrzeganiem przepisów tej ustawy i dostrzeżone przekroczenia podawać do wiadomości politycznej władzy powiatowej.

Obowiązek ten cięży w szczególności także na organach policyi targowej co do zakazu wydanego na podstawie §. 64.

Organom tym powołanym do nadzoru służą, z zastrzeżeniem połączonego z ich stanowiskiem urzędowem ewentualnie dalej idącego uprawnienia, prawa wskazane w §. 68; a w szczególności prawo ich do rewizyi miejsc, w których handlarze przechowywają ryby, rozciąga się na cały zapas ryb w ogóle, który handlarze utrzymują w swych lokalach kupieckich lub przy tych lokalach w lodowniach, naczyniach i t. d. (§. 64).

§. 80.

Przekroczenia tej ustawy i przepisów lub odrębnych zarządzeń na jej podstawie wydanych, łącznie z zarządzeniem zamknięcia przekopów w myśl §. 10 al. 2 i §. 49 karać będzie, o ile powszechna ustawa karna nie znajdzie zastosowania, polityczna władza powiatowa grzywną od 5 do 50 zł., która to grzywna w razie powtórnego wykroczenia oraz wtedy, gdy w stanie ryb znaczną wyrządzono szkodę, podwyższoną być może do 100 zł.

W razie niemożności uiszczenia, grzywna zamieniona będzie na karę aresztu, przyczem 5 zł. w. a. za jeden dzień aresztu liczyć należy.

Przy przekroczeniach, które popełnione zostały przez samego uprawnionego do rybołowstwa przy połowie ryb lub przez handlarzy i właścicieli restauracyj w skutek niedozwolonej sprzedaży albo podawania ryb, orzec należy zarazem konfiskatę ryb złowionych wbrew przepisom, względnie wyłowionych na sprzedaż lub przeznaczonych do podania.

Przy przekroczeniach, które popełniono z użyciem niedozwolonych przyrządów, należy orzec tychże konfiskatę bez względu na to, czy one należą do winnego lub nie należą.

§. 81.

Jeżeli zakazane przyrządy wystawione do połowu ryb, będą zabrane a z powodu ich użycia nikogo ani ścigać, ani zasądzić nie można, należy orzec samoistnie konfiskatę tych przyrządów.

§. 82.

Kary pieniężne i kwoty uzyskane ze sprzedaży skonfiskowanych ryb, oraz przyrządów, które przed sprzedażą uczynić należy niezdatnymi do dalszego użytku w zabronionej formie, przypadają, jeżeli przekroczenie popełniono w rewirze własnym lub dzierżawnym, Wydziałowi rewiru ry-

backiego do użycia w myśl ustawy (§. 28), w innych wypadkach funduszowi ubogich gminy, w której przekroczenie popełniono.

§. 83.

W wyroku karnym orzec należy także o zwrocie szkody popełnionej przez przekroczenie, jeżeli w skutek potrzeby dalszych wywodów odesłanie pretensyi o odszkodowanie do Sądu cywilnego nie okazuje się niezbędnem. Jeżeli według powyższego przepisu odszkodowanie w prawomocnem orzeczeniu karnem zostało przyznane lub odmówione, wolno temu kto czuje się orzeczeniem pokrzywdzony, udać się na zwykłą drogę prawa.

§. 84.

Dochodzenie i karanie przekroczeń tej ustawy odpada w skutek przedawnienia, jeżeli wykraczający w przeciągu sześciu miesięcy od chwili popełnienia przekroczenia do śledztwa nie został pociągnięty, przez co jednak nie mają być zniesione skutki wskazane w §. 12 i 16, mianowicie odebranie rewiru własnego względnie dzierżawnego i w ogóle obowiązek uchylenia bezprawnego stanu, istniejącego w danym razie w skutek przekroczenia.

§. 85.

Co się tyczy kompetencyi władz politycznych do dochodzenia i karania przekroczeń tej ustawy, terminów odwołania się i postępowania, należy stosować przepisy ogólne, obowiązujące w administracyjnem postępowaniu karnem.

O karach i o połączonych z nimi odszkodowaniach i zwrotach kosztów rozstrzyga w najwyższej instancyi Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa.

X.

Ulgi finansowe.

§. 86.

Ulgi dopuszczone pod względem stempli i należytości w rozprawach o odszkodowanie roszczeń podniesionych na zasadzie §. 6 (§. 2 u. p.)

dalej w postępowaniu o utworzenie rewirów rybackich i o wykupno uprawnień rybackich, wreszcie przy uzyskaniu praw rybołowstwa, czy to według §. 4, względnie §. 5, czy to w drodze wykupna, uregulowane są w §. 8 ustawy państwowej z dnia 25 Kwietnia 1885 (Dz. u. p. Nr. 58).

XI.

Postanowienia końcowe.

§. 87.

Ustawa krajowa z 19 Listopada 1882 (Dz. u. kr. Nr. 57 ex 1883) o środkach podniesienia rybactwa na wodach krajowych traci moc obowiązującą.

§. 88.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i skarbu (§. 10 u. p.).

Wiedeń, dnia 31. Października 1887.

Franciszek Józef w. r.

Falkenhayn m. p. **Taaffe** m. p.

Pražak m. p. **Bacquehem** m. p.

Dunajewski m. p.

Nr. 38

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika Galicyi z dnia 21. Sierpnia 1890 ,l. 55.133, tyczące się rybacko-policyjnych postanowień wykonawczych do ustawy o rybołowstwie z dnia 31. Października 1887 Nr. 37, Dz. ust. kraj. z roku 1890.

W wykonaniu ustawy o rybołowstwie z dnia 31. Października 1887 Dz. ust. kr. z roku 1890, rozporządza się po zasięgnięciu zdania znawców i Wydziału krajowego na podstawie reskryptu c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 20 Czerwca 1890 l. 9014/1223 wydanego w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i skarbu jak następuje:

Artykuł I.

(do §. 53. ustawy).

Następujące dziko żyjące zwierzęta są dla stanu rybnego nader szkodliwe:

wydra,
orzeł bielik,
orzeł rybołów,
piaskowiec,
czapla siwa.

Jeżeli ma nastąpić tępienie powyższych zwierząt za pomocą broni palnej, należy podanie o pozwolenie użycia tej broni wnieść do właściwej politycznej władzy powiatowej i zarazem udowodnić stosowność tego środka i podać czas, na który kto żąda pozwolenia. Władza ta zasięgnie decyzyi c. k. Namiestnictwa.

Używający broni palnej przy tępieniu powyższych zwierząt na mocy otrzymanego pozwolenia, ma na żądanie okazać organom nadzorczym odnośne pozwolenie.

Artykuł II.

(do §. 54. ustawy).

Dla następujących cenniejszych gatunków ryb i dla raków ustanawia się ze względu na ich porę tarła następujące czasy ochronne:

1. dla boleni od 16. Marca do 30. Kwietnia;
2. dla jaziów od 16. Maja do 30. Czerwca;
3. dla lipieni od 16. Marca do 15. Maja;
4. dla głowacic od 16. Marca do 15. Maja;
5. dla świnek od 1. Kwietnia do 15. Maja;
6. dla wyrozubów od 1. Kwietnia do 31. Maja;
7. dla czopów od 1. Kwietnia do 31. Maja;
8. dla sandaczów od 1. Kwietnia do 31. Maja;
9. dla cyrt od 16. Maja do 30. Czerwca;
10. dla brzan od 16. Maja do 30. Czerwca;
11. dla pstrągów od 16. Września do 15. Grudnia,
12. dla łososiów od 16. Września do 15. Grudnia;
13. dla raków:
    a) dla samca od 1. Października do 31. Marca;
    b) dla samicy od 1. Października do 31. Lipca.

Artykuł III.

(do §. 55. ustawy).

Na razie nie ustanawia się okresów czasu, w których nie wolno w ogóle łowić ryb w pewnych wodach ze względu na pory tarła cenniejszych gatunków ryb, które w tych wodach przeważają lub mają być hodowane; zastrzega się jednak oznaczenie takich okresów czasu na wypadek, gdyby zarządzenie to okazało się potrzebnem dla rybołowstwa.

Artykuł IV.

(do §. 56. ustawy).

Wyjątków od przepisu drugiego ustępu §. 54. ustawy o rybołowstwie, względnie artykułu II. niniejszego rozporządzenia może polityczna władza powiatowa dozwolić tylko osobom, co do których nie należy się obawiać nadużycia, na oznaczone gatunki ryb (raków), na oznaczone przestrzenie

wód lub miejscowości, na oznaczony czas wreszcie na oznaczoną, udowodnić się mającej potrzebie w przybliżeniu odpowiadającą liczbę i ilość ryb (raków).

Odnośne zezwolenie ma być wystawione według formularza I. do niniejszego rozporządzenia dołączonego.

Artykuł V.

(do §. 62. ustawy).

Oprócz sposobów łowienia i przyrządów do łowienia zakazanych w §§. 57—59 ustawy o rybołowstwie, wzbrania się jeszcze:

1) używania stale do brzegów przymocowanych wędek (Legeangeln) albo t. zw. sznurów nocnych (Nachtschnüre), o ile polityczna władza powiatowa używania tych przyrządów dla pewnych wód albo rewirów ze względu na panujące tam stosunki na podstawie i w myśl §. 62. ustawy o rybołowstwie wzbroni;

2) stałych przyrządów do połowu (§. 59. ustawy o rybołowstwie), których otwory są mniejsze niż po 7 centymetrów na szerokość, a w razie kratowego ich urządzenia, także po 10 centymetrów na wysokość;

3) samołówek z pręcia, drutu i t. p., których otwory mniej jak 4 centymetry na długość a $3\frac{1}{2}$ centymetrów na szerokość wynoszą; jakoteż samołówek z przędzy, w których oka w mokrym stanie są węższe jak $3\frac{1}{2}$ centymetrów w kwadrat;

4) sieci i saków wszelkiego rodzaju, których oka w mokrym stanie wynoszą mniej jak $2\frac{1}{2}$ centymetrów w kwadrat.

Artykuł VI.

(do §. 64. ustawy).

Nie wolno sprzedawać ani w domach gościnnych podawać:

1) gatunków ryb i raków w Art. II. l. 1—13 niniejszego rozporządzenia wymienionych w porach ochrony tamże ustanowionych z wyjątkiem trzech pierwszych dni tychże;

2) sandaczów	niżej	40 cm.	mierzone od przodu głowy do końca pletwy ogonowej.
boleni	„	40 cm.	
głowacic	„	40 cm.	
wyrozubów	„	40 cm.	
węgorzy	„	40 cm.	
łososiów	„	30 cm.	

czeczug	niżej	30 cm.	mierzone od przodu głowy do końca pletwy ogonowej.
brzan	„	25 cm.	
jaziow	„	25 cm.	
pstrągów	„	20 cm.	
lipieni	„	20 cm.	
świnek	„	20 cm.	
cyrt	„	20 cm.	
klonków	„	20 cm.	
brzanek	„	16 cm.	
czopów	„	16 cm.	
raków	„	10 cm.	

Artykuł VII.

(do §. 66. ustawy).

Do wystawienia karty rybackiej dla posiadaczów albo dzierżawców względnie do wydania karty rybackiej dla służby pomocniczej przy rybactwie (artykuł IX.) właściwą jest w myśl §. 71. ustawy o rybołowstwie ta polityczna władza powiatowa, w której powiecie odnośna woda rybna się znajduje, a jeżeli woda rozciąga się na więcej powiatów, jak jeden, ta polityczna władza powiatowa, która przez Namiestnictwo jako pierwsza instancya dla tej wody rybnej ustanowioną została.

Artykuł VIII.

(do §. 66. ustawy).

Dla wód rybnych, które tworzą rewir własny lub dzierżawny, wystawi polityczna władza powiatowa stosownie do §. 66. l. 1. ustawy o rybołowstwie posiadaczowi względnie dzierżawcy rewiru kartę rybacką.

Co do tych wód, które nie zostały wcielone do żadnego rewiru, ma polityczna władza powiatowa wystawić kartę rybacką temu, jako posiadaczowi lub dzierżawcy, kto rybołowstwo na odnośnej wodzie bezsprzecznie wykonuje.

Jeżeli jednak wykonywanie rybołowstwa jest sporne, ma polityczna władza powiatowa przedewszystkiem dążyć do tego, aby nastąpiło porozumienie stron interesowanych co do tymczasowego wykonywania rybołowstwa aż do odmiennego rozstrzygnięcia Sądu.

Jeżeli porozumienie takie osiągnięte zostało, mają być wystawione karty rybackie na podstawie tego porozumienia i z wyraźnem odwołaniem

się na nie; jeżeli zaś porozumienie nie przyjdzie do skutku, należy strony odesłać w myśl postanowień §§. 344—348 powszechnej ustawy cywilnej, także co do wydania tymczasowych zarządzeń do właściwego Sądu, a wystawienie kart rybackich dla zakwestyonowanego rybołowstwa może nastąpić dopiero na podstawie i zgodnie z zarządzeniami sądowemi.

Artykuł IX.

(do §. 66 ustawy).

Polityczne władze powiatowe otrzymują od Namiestnictwa odpowiedni zapas kart rybackich. Karty rybackie dla posiadaczy lub dzierżawców prawa rybołowstwa — formularz II. — wystawiają bezpośrednio polityczne władze powiatowe za zwrotem ceny kosztów.

Karty rybackie dla służby pomocniczej — formularz III. — wydawane będą przez polityczne władze powiatowe za zwrotem ceny kosztów posiadaczom lub dzierżawcom prawa rybołowstwa i przez tychże będą wystawione dla ich służby pomocniczej.

Ci, którzy przy połowie ryb pomocnymi są zaopatrzonemu w kartę rybacką posiadaczowi lub dzierżawcy, lub też służbie pomocniczej, nie potrzebują karty rybackiej. Karty rybackie według formularza II. mają być przy wystawieniu przez polityczną władzę powiatową zaopatrzone liczbami bieżącemi odnośnego roku kalendarzowego, a wystawienie ma być uwidocznione w wykazie według formularza IV. założyć się mającym. Wydanie kart rybackich podług formularza III. ma być tylko sumarycznie zanotowane.

Artykuł X.

(do §. 66. ustawy).

Karty rybackie wystawione według formularza II. dla posiadaczy lub dzierżawców podlegają opłacie stemplowej według pozycyi taryfowej 116*a*, *aa* ustawy z dnia 13. Grudnia 1862 w kwocie 1 zł. względnie, jeżeli wystawione będą przez magistraty miast Lwowa i Krakowa, według pozycyi taryfowej 116*a*, *bb* ustawy z dnia 13. Grudnia 1862 w kwocie 50 ct., karty rybackie wystawiane przez posiadaczy lub dzierżawców dla służby pomocniczej według formularza III. podlegają według pozycyi taryfowej 116*b* ustawy z dnia 9. Lutego 1850 opłacie stemplowej 15 ct.

Stempel na karty rybackie według formularza II. ma być dostarczony przy wniesieniu prośby o wystawienie karty. Karty rybackie według

formularza III. wydawane będą posiadaczom lub dzierżawcom bez stempla, i mają być zaopatrzone stemplem przy wystawieniu przez posiadaczy lub dzierżawców.

Podania pisemne, lub wniesione ustnie do protokołu politycznej władzy powiatowej o wystawienie kart rybackich według formularza II. lub o wydanie kart rybackich według formularza III. podlegają według pozycyi taryfowej 43*a* 2, względnie 79*a* 1 ustawy z dnia 13. Grudnia 1862 opłacie stemplowej 50 ct.

Polityczna władza powiatowa upoważnioną jest jednak do wystawiania kart rybackich według formularza II. i wydawania kart rybackich według formularza III. także na ustną prośbę bez spisywania protokołu, w którym to wypadku prócz opłaty stemplowej za karty rybackie według formularza II. nie uiszcza się żadnej opłaty.

Artykuł XI.

(do §. 66. ustawy).

Książeczki rybackie, składające się z okładki i pięciu włożonych arkuszy mają być przez Wydział rewirowy według formularzy V. i VI. wystawiane. Wydziały rewirowe otrzymają bezpośrednio z Namiestnictwa za zwrotem ceny kosztów odpowiedni zapas formularzy V. i VI. Książeczki rybackie należy przy wystawianiu zaopatrzyć liczbami bieżącemi odnośnego roku kalendarzowego, a wystawienie uwidocznić w wykazie założyć się mającym według formularza VII.

Artykuł XII.

(do §. 66. ustawy).

Należytość za książeczkę rybacką według ustawy w kwocie 5 zł. uiścić się mająca, ma być przy wystawieniu książeczki złożoną z góry, wraz z ceną kosztów książeczki. Książeczka rybacka podlega według pozycyi taryfowej 116*a, bb* ustawy z dnia 13. Grudnia 1862, opłacie stemplowej w kwocie 50 ct., a stempel ten należy dostarczyć przy podaniu o wystawienie książeczki.

Umieszczone w książeczce rybackiej poświadczenie posiadacza lub dzierżawcy wody rybnej o przypuszczeniu właściciela książeczki do połowu ryb w jego wodzie rybnej, nie podlega opłacie stemplowej.

Artykuł XIII.

(do §. 67. ustawy).

Zaprzysiężenie organów straży ustanowionych i potwierdzić się mających do ochrony rybołowstwa ma nastąpić podług roty przysięgi, zawartej w dodatku na formularzu VIII; odznaki zewnętrzne tej straży podlegają postanowieniom ustawy z dnia 27. Maja 1887, Nr. 42. Dz. u. kr. jakoteż rozporządzeniom z dnia 28. Listopada 1887, Nr. 65. Dz. u. kr. i z dnia 4. Maja 1888, Nr. 54. Dz. u. kr.

Jeżeli organa straży oprócz dla służby lasowej, polowania i ochrony własności polnej mają być zaprzysiężone także dla ochrony rybactwa, należy w razie przysięgi przepisanej ces. patentem z dnia 3. Grudnia 1852, Nr. 250. Dz. u. p., dodatek A, względnie w rocie przysięgi dla ochrony polowania, ustanowionej rozporządzeniem z dnia 2. Stycznia 1854, Nr. 4. Dz. u. p., albo w rocie przysięgi dla ochrony własności polnej, przepisanej ustawą z dnia 17. Lipca 1876, Nr. 28. Dz. u. kr. po słowach: „własności leśnej“ względnie po słowach: „prawa polowania“ lub „własności polnej“, dodać słowa: „i prawa rybołowstwa“.

Postanowienia przejściowe.

Artykuł XIV.

(do §. 87. ustawy).

Aż do zaprowadzenia rewirowych Wydziałów rybackich względnie aż do ostatecznego objęcia czynności tychże przez Wydział krajowy (§. 30. ustawy o rybołowstwie) wystawiać będzie książeczki rybackie tymczasowo Wydział krajowy.

Lwów, dnia 21. Sierpnia 1890.

C. k. Namiestnik

Badeni.

D o d a t e k.

Formularz I.
(do artykułu IV.)

L. . . .

Certyfikat.
(na białym papierze).

Panu . . . . w . . . .
zezwala się następujące gatunki ryb*) mianowicie , ...
. . . .
i raki*) w [1]) . . . .
. . . .
w czasie od . . . . do . . . .
dla sztucznej hodowli (przychowku) w [2])*
mniej więcej w $\frac{\text{liczbie sztuk}}{\text{ilości kilogramów}}$
łowić.

. . . . . dnia . . . . . . 18 . .

C. k. Starostwo w . . . [3])

Certyfikat ten ma łowiący nosić przy sobie i okazać na żądanie organów nadzorczych.

---

[1]) Bliższe oznaczenie przestrzeni wody, względnie miejscowości.
[2]) Podanie miejscowości, względnie wody gdzie sztuczna hodowla lub przychowek nastąpić ma.
[3]) Względnie magistrat miasta Lwowa i Krakowa.
*) W danym wypadku niepotrzebne rubryki certyfikatu wykreślić.

Formularz II.
(do artykułu IX.)

Bieżąca liczba . . . .

Stempel L. S.

Karta rybacka
(na sztywnym czerwonym papierze 14 cm. wysokim 12 cm. szerokim).

Ważna $\dfrac{\text{na czas nieograniczony aż do pozbycia lub wydzierżawienia wody rybnej *)}}{\text{na czas dzierżawy wody rybnej}}$

dla . . . .
zamieszkałego w . . . .
posiadacza*
dzierżawcy* wody rybnej . . . .
poddzierżawcy*

Własnoręczny podpis posiadacza karty rybackiej:

. . . . . . dnia . go . . . . . . 18 . .

Polityczna władza powiatowa [1])

Uwaga: Kartę niniejszą ma łowiący ryby nosić przy sobie i okazać na żądanie organów nadzorczych. Karta ma być zwróconą przez posiadacza wody rybnej w razie sprzedaży lub wydzierżawienia wody rybnej, przez dzierżawcę przy ustaniu dzierżawy.

---

[1]) Ewentualnie magistrat miasta Lwowa lub Krakowa.
*) Rubryki w danym wypadku niepotrzebne należy wykreślić.

Formularz III.
(do artykułu IX).

Karta rybacka

(na sztywnym żółtym papierze 14 cm. wysokim, 12 cm. szerokim)

Ważna na rok 18 . .

Dla | Stempel |

zamieszkałego w

Należy do służby pomocniczej . . . .

w . . . .

posiadacza*
dzierżawcy* wody rybnej: . . . .
poddzierżawcy*

Własnoręczny podpis posiadacza karty rybackiej: . . . .

. . . . . . dnia . go . . . . . . 18 . .

Podpis uprawnionego do rybołowstwa:

Uwaga. Niniejszą kartę ma łowiący ryby przy sobie nosić i okazać na żądanie organów nadzorczych.

---

*) W pojedynczych wypadkach niepotrzebne rubryki wykreślić.

Strona odwrotna formularzy II. i III.

Czasy ochronne:

1. dla boleni od 16. Marca do 30. Kwietnia;
2. dla jaziów od 16. Maja do 30. Czerwca;
3. dla lipieni od 16. Marca do 15. Maja;
4. dla głowacic od 16. Marca do 15. Maja;
5. dla świnek od 1. Kwietnia do 15. Maja;
6. dla wyrozubów od 1. Kwietnia do 31. Maja;
7. dla czopów od 1. Kwietnia do 31. Maja;
8. dla sandaczów od 1. Kwietnia do 31. Maja;
9. dla cyrt od 16. Maja do 30. Czerwca;
10. dla brzan od 16. Maja do 30. Czerwca;
11. dla pstrągów od 16. Września do 15. Grudnia;
12. dla łososiów od 16. Września do 15. Grudnia;
13. dla raków:
    a) dla samca od 1. Października do 31. Marca;
    b) dla samicy od 1. Października do 31. Lipca.

Nie mogą być ani sprzedawane, ani w domach gościnnych podawane:

1) gatunki ryb i raki powyżej pod pozycyami 1—13 poszczególnione podczas oznaczonych tamże czasów ochrony, z wyjątkiem pierwszych trzech dni tychże;

2)

sandacze	niżej	40 cm.	od początku głowy do końca pletwy ogonowej.
bolenie	„	40 cm.	
głowacicy	„	40 cm.	
wyrozuby	„	40 cm.	
węgorze	„	40 cm.	
łososie	„	30 cm.	
czeczugi	„	30 cm.	
brzany	„	25 cm.	
jazie	„	25 cm.	
pstrągi	„	20 cm.	
lipienie	„	20 cm.	
świnki	„	20 cm.	
cyrty	„	20 cm.	
klonki	„	20 cm.	
brzanki	„	16 cm.	
czopy	„	16 cm.	
raki	„	10 cm.	

Formularz IV.
(do artykułu IX.)

W y k a z

wystawionych kart rybackich według formularza II. dla posiadaczy i dzierżawców wód rybnych.

Liczba bieżąca karty rybackiej	Posiadacza lub dzierżawcy wody rybnej		woda rybna	koniec dzierżawy	Zapłacona cena kosztów
	nazwisko	miejsce zamieszk.			

Formularz V.
(do artykułu XI.)

Okładka na książeczkę rybacką (na sztywnym brunatnym papierze, 14 cm. wysokim, 12 cm. szerokim).

Bieżąca liczba . . . . .

Książeczka rybacka

dla Galicyi.

2. strona okładki książeczki rybackiej.

Ważna od . . go . . . . 18 . . (w słowach):
do . . go . . . . 18 . . (w słowach):

Dla | Stempel |

zamieszkałego w

Opisanie osoby właściciela książeczki rybackiej:
Wiek: . . . Wzrost: . . . , Włosy: . . Oczy: . .
Osobliwe znamiona:

Własnoręczny podpis właściciela książeczki rybackiej:

. . . . dnia . . go . . . . . 18 . .

L. S.

Za wydział rewiru rybackiego
(Podpis):

Niniejszą książeczkę ma łowiący ryby przy sobie nosić i okazać na żądanie organów nadzorczych.

3. strona okładki książeczki rybackiej.

Czasy ochronne:

1. dla boleni od 16. Marca do 31. Kwietnia;
2. dla jaziów od 16. Maja do 30. Czerwca;
3. dla lipieni od 16. Marca do 15. Maja;
4. dla głowacic od 16. Marca do 15. Maja;
5. dla świnek od 1. Kwietnia do 15. Maja;
6. dla wyrozubów od 1. Kwietnia do 31. Maja;
7. dla czopów od 1. Kwietnia do 31. Maja;
8. dla sandaczów od 1. Kwietnia do 31. Maja;
9. dla cyrt od 16. Maja do 30. Czerwca;
10. dla brzan od 16. Maja do 30. Czerwca;
11. dla pstrągów od 16. Września do 15. Grudnia;
12. dla łososiów od 16. Września do 15. Grudnia;
13. dla raków:
    a) dla samca od 1. Października do 31. Marca;
    b) dla samicy od 1. Października do 31. Lipca.

Nie mogą być ani sprzedawane ani w domach gościnnych podawane:

1) gatunki ryb i raki powyżej pod pozycyami 1—13 poszczególnione podczas oznaczonych tamże czasów ochrony, z wyjątkiem pierwszych trzech dni tychże;

2)

sandacze	niżej	40 cm.	od początku głowy do końca pletwy ogonowej.
bolenie	„	40 cm.	
głowacicy	„	40 cm.	
wyrozuby	„	40 cm.	
węgorze	„	40 cm.	
łososie	„	30 cm.	
czeczugi	„	30 cm.	
brzany	„	25 cm.	
jazie	„	25 cm.	
pstrągi	„	20 cm.	
lipienie	„	20 cm.	
świnki	„	20 cm.	
cyrty	„	20 cm.	
klonki	„	20 cm.	
brzanki	„	16 cm.	
czopy	„	16 cm.	
raki	„	10 cm.	

Formularz VI.
(do artykułu XI.)

Arkusz wkładkowy dla książeczek rybackich (na białym papierze 14 cm. wysokim 12 cm. szerokim)

1., 2., 3. i 4. strona arkusza wkładkowego.

Uprawnia do połowu ryb (raków) na wodzie rybnej	W czasie		Podpis uprawnionego do rybołowstwa
	od	do	

Formularz VII.
(do artykułu XI.)

Wykaz

wystawionych książeczek rybackich.

Liczba bieżąca książeczki rybackiej	Właściciela książeczki rybackiej		książeczka rybacka ważna		Uiszczona należytość	Uiszczona cena kosztów
	nazwisko	miejsce zamieszkan.	od	do		

Formularz VIII.

(do artykułu XIII.)

Rota przysięgi dla strażnika rybackiego.

Przysięgam, że powierzone memu nadzorowi prawo rybołowstwa zawsze z całą możliwą troskliwością i wiernością strzedz i ochraniać; wszystkich tych, którzy w jakikolwiek bądź sposób to prawo rybołowstwa chcą uszkodzić, lub rzeczywiście uszkodzili bez względu na osobiste względy sumiennie podawać, według potrzeby w sposób prawny grabić lub aresztować będę; żadnego niewinnego fałszywie nie będę oskarżać lub w podejrzenie podawać; każdej szkodzie według możności zapobiegać, o zrządzonych szkodach donosić będę i według najlepszej wiedzy i sumienia je szacować, jakoteż usunięcia ich w prawnej drodze domagać się będę, od obowiązków moich bez wiedzy i zezwolenia mych przełożonych lub bez przeszkód nie dających się uniknąć nie będę się usuwać; tak mi Boże dopomóż.

Nr. 39.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika Galicyi z dnia 21. Sierpnia 1890, l. 55.133, o tworzeniu rewirów według ustawy o rybołowstwie z dnia 31. Października 1887, Nr. 37. Dz. ust. kraj. z roku 1890.

W wykonaniu §. 31. ustawy o rybołowstwie z dnia 31. Października 1887, Nr. 37. Dz. ust. kraj., zarządza się po zasięgnięciu zdania Wydziału krajowego i na podstawie reskryptu Ministra rolnictwa z dnia 20. Czerwca 1890, l. 9014/1223, wydanego w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych i sprawiedliwości w sprawie tworzenia rewirów, jak następuje:

Ogólne postępowanie przy tworzeniu rewirów.

§. 1.

Tworzenie rewirów na wodach płynących w kraju według § 9. ustawy o rybołowstwie nie musi nastąpić równocześnie dla wszystkich przestrzeni wodnych, lecz może być uskutecznione dla pojedyńczych przestrzeni wodnych kolejno.

Tymczasowe oznaczenie rewirów.

§. 2.

Namiestnictwo podzieli przedewszystkiem na podstawie opinii znawców przestrzeń wodną, na której ma tworzyć rewiry, na rewiry, nie robiąc różnicy między własnemi a dzierżawnemi rewirami i tylko je rozgraniczając tymczasowo.

Podział na własne i dzierżawne rewiry i ostateczne ich rozgraniczenie nastąpić winno według następujących postanowień niniejszego rozporządzenia.

Wezwanie edyktalne celem uznania rewirów własnych.

§. 3.

Po ukończeniu czynności urzędowej, oznaczonej w §. 2. niniejszego rozporządzenia co do pewnej przestrzeni wody, wyda Namiestnictwo edykt, który ma zawierać nazwiska wód wchodzących do utworzyć się mających

rewirów, jakoteż wskazać tymczasowo projektowane rozgraniczenie pojedyńczych rewirów; nadto należy w edykcie

1) wezwać tych wszystkich, którzy domagają się uznania pewnego rewiru, za rewir własny, — bez żadnej zmiany, lub z dopuszczalną pod względem gospodarczym zmianą tymczasowo projektowanego rozgraniczenia (§. 2. niniejszego rozporządzenia) — aby z żądaniem swojem, pod rygorem utraty prawa żądania, wystąpili w terminie 60-dniowym, którego początek i koniec ma być w edykcie oznaczony;

2) wskazać na to, że według §. 4. ustawy o rybołowstwie, dzikie rybołowstwo jest uchylone, z nadmienieniem, że tym, którzy aż do ogłoszenia ustawy o rybołowstwie wykonywali zawodowo połów ryb na wodach dotychczas podlegających dzikiemu rybołowstwu, dozwolonem jest dalsze wykonywanie połowu ryb tylko jeszcze do ukończenia czynności tworzenia rewirów (§. 15. niniejszego rozporządzenia).

§. 4.

Edykt w §. 3. określony ma być ogłoszony we wszystkich obszarach dworskich i gminach politycznych powiatów odnośnej przestrzeni wodnej, a to w gminach przez przybicie w urzędzie gminnym i przez jednorazowe umieszczenie w krajowej Gazecie, przeznaczonej do ogłaszania obwieszczeń urzędowych.

Wnoszenie żądań.

§. 5.

Żądanie o uznanie rewiru za rewir własny ma być wniesione w terminie edyktalnym u politycznej władzy powiatowej, w której okręgu rewir się znajduje, a to albo pisemnie, albo ustnie do protokołu. Rozciąga się rewir po za granice jednego powiatu, to ma być żądanie co do całego rewiru wniesione do jednej z odnośnych politycznych władz powiatowych, która zawiadomi resztę o wniesieniu żądania.

Uzasadnienie żądań.

§. 6.

Przy wniesieniu żądania o uznanie rewiru za rewir własny, mają być tak woda, w której rewir się znajduje, jakoteż rewir sam, zgodnie z podaniami edyktu, dokładnie oznaczone.

W razie żądania zmiany granic rewiru, (§. 3. ustęp 1. niniejszego rozporządzenia) należy podać powody tego żądania i dołączyć szkicę z podaniem skali, według której sporządzoną została a na której roszczony rewir i żądane zmiany mają być uwidocznione.

§. 7.

Jeżeli żądanie o uznanie rewiru za rewir własny postawione zostało przez jedną osobę lub przez kilka osób wspólnie, winno być wyłączne względnie niepodzielne posiadanie prawa rybołowstwa w odpowiedni sposób udowodnione.

§. 8.

Jeżeli żądanie o uznanie rewiru za rewir własny wniesione zostało przez osobę, która rości sobie prawo rybołowstwa na mocy §§. 4. i 5. ustawy o rybołowstwie, to osoba ta winna udowodnić w odpowiedni sposób, że tamże przed wejściem w życie ustawy o rybołowstwie, wolno było wykonywać dzikie rybołowstwo.

Na wypadek, jeżeli kraj rości sobie prawo rybołowstwa na mocy §. 5. al. 3. ustawy o rybołowstwie, ma być przedłożone oświadczenie gminy albo właściciela obszaru dworskiego, że nie przyjmuje prawa rybołowstwa.

Przedłożenie zgłoszeń do Namiestnictwa.

§. 9.

Po upływie terminu edyktalnego (§. 3. ustęp 1.) winna polityczna władza powiatowa wszystkie zgłoszenia przedłożyć bezzwłocznie Namiestnictwu.

Ostateczne rozgraniczenie rewirów i podział na własne i dzierżawne rewiry.

§. 10.

Namiestnictwo przyzna rewir ewentualnie z uznaną za dopuszczalną zmianą tymczasowego rozgraniczenia, — o ile nie podniesiono roszczenia na podstawie §§. 4. i 5. ustawy o rybołowstwie (§. 11. niniejszego rozporządzenia) jako rewir własny temu, kogo przy ocenieniu dostarczonego dowodu (§. 7. niniejszego rozporządzenia) uzna jako będącego w posiadaniu prawa rybołowstwa.

§. 11.

Jeżeli postawiono żądanie o uznanie rewiru podlegającego dotąd dzikiemu rybołowstwu za rewir własny, Namiestnictwo ma o tem rozstrzygnąć analogicznie według postanowień poprzedniego §. 10. i na podstawie przepisów §. 4. i 5. ustawy o rybołowstwie i §. 8. niniejszego rozporządzenia.

§. 12.

Te rewiry, co do których nie podniesiono lub uznano za nieuzasadnione żądanie o uznanie ich za rewiry własne, tworzą rewiry dzierżawne; Namiestnictwo poczyni co do ich rozgraniczenia te zmiany, które okażą się potrzebnemi po ostatecznem rozgraniczeniu rewirów własnych.

Ogłoszenie podziału i rozgraniczenia rewirów.

§. 13.

Namiestnictwo ogłaszać będzie uskuteczniony ostateczny podział i rozgraniczenie rewirów, w miarę ukończenia czynności dla pojedyńczych przestrzeni wodnych kraju, w myśl §. 32. ustawy o rybołowstwie w krajowej Gazecie, przeznaczonej do umieszczenia ogłoszeń urzędowych, przez przybicie w urzędzie gminnym nadbrzeżnych gmin i w odnośnych obszarach dworskich. W ogłoszeniu tem podnieść należy:

1) że zażalenia przeciw podziałowi i rozgraniczeniu rewirów wnoszone być mają w ciągu dni 60 od dnia następującego po dniu ogłoszenia w Gazecie urzędowej, u c. k. politycznej władzy powiatowej, celem przedłożenia Namiestnictwu i zasięgnięcia decyzyi Ministerstwa rolnictwa;

2) że wcielenie do rewirów sztucznych zbiorników z wodami rewiru się łączących względnie decyzya w toku instancyi o tem lub o zamknięciu tych zbiorników, (§. 10. ustawy o rybołowstwie) nastąpi na żądanie interesowanych po ukończeniu czynności tworzenia rewirów (§. 15. niniejszego rozporządzenia).

Oprócz tego postanowi Namiestnictwo w obwieszczeniu co do tych rewirów rybackich, które się rozciągają na więcej jąk jeden powiat polityczny, która z interesowanych politycznych władz powiatowych ma być pierwszą instancyą w sprawach ustawy o rybołowstwie co do tych rewirów i parcel wód rybnych.

Przedkładanie zażaleń do Ministerstwa rolnictwa.

§. 14.

Zażalenia wniesione w ciągu 60-dniowego terminu (§. 13. 1. niniejszego rozporządzenia) ma polityczna władza powiatowa przedłożyć natychmiast Namiestnictwu. Jeżeli w ciągu tego czasu nie wniesiono żadnego zażalenia, należy Namiestnictwu o tem donieść.

Namiestnictwo przedkładać będzie nadeszłe zażalenia, a to co do każdej przestrzeni wodnej równocześnie z własną opinią Ministerstwu rolnictwa do rozstrzygnięcia.

Rozstrzygnięcie Ministerstwa rolnictwa; ustanie zawodowego wolnego rybołowstwa; odszkodowanie za nie.

§. 15.

O rozstrzygnięciu Ministerstwa rolnictwa co do pojedyńczych zażaleń, zawiadomi Namiestnictwo strony interesowane w drodze politycznej władzy powiatowej. Skoro Ministerstwo rolnictwa rozstrzygnie wszystkie, pewnej przestrzeni wodnej tyczące się zażalenia lub w razie nie wniesienia zażaleń po upływie terminu ustanowionego w §. 13. 1. niniejszego rozporządzenia, zarządzi Namiestnictwo ogłoszenie przez przybicie w urzędzie gminnym nadbrzeżnych gmin i odnośnych obszarów dworskich, że od dnia następującego po dniu przybicia względnie ogłoszenia wykonywany zawodowo wolny połów ryb (§. 3. 1., 2. niniejszego rozporządzenia) na wodach tej przestrzeni wodnej w myśl §. 4. ustawy o rybołowstwie nie jest więcej dozwolony, dalej, że w myśl §. 7. ustawy o rybołowstwie ewentualne roszczenie zarobkujących rybaków o słuszne wynagrodzenie, wniesione być ma w ciągu jednego roku, pod rygorem utraty u politycznej władzy powiatowej z dołączeniem uzasadniających dowodów.

Udanie się na drogę sądową.

§. 16.

Przeciw uznaniu praw rybołowstwa przez władze administracyjne z powodu tworzenia rewirów, wolno udać się na drogę sądową według postanowień ustawy o rybołowstwie.

Następne zmiany w rewirach własnych.

§. 17.

Jeżeli po pierwszem utworzeniu rewirów nastąpią zmiany w stosunkach prawnych, które służyły za podstawę do uznania rewiru własnego, jak n. p. podział jednolitego przedtem prawa rybołowstwa w skutek wyroku sądowego lub przez akt prawny, należy kwestyę zamiany rewiru na rewir dzierżawny, lub uznania więcej rewirów własnych załatwić w toku instancyi.

Lwów, dnia 21. Sierpnia 1890.

C. k. Namiestnik

Badeni w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1890. Wydano i rozesłano dnia 15. Listopada 1890. **Część X.**

Nr. 40.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z d. 1. Września 1890, l. 61487, względem zmiany siedziby rewizora bydła w 6. okręgu rewizyjnym powiatu Łańcuckiego.

Z powodu przeniesienia siedziby rewizora bydła w 6. okręgu rewizyjnym powiatu Łańcuckiego z Ubieszyna do Tryńczy, ogłasza się odnośnie do obwieszczenia z 16. Października 1882, l. 46813, (Dz. u. kr. Nr. 83) nowy wykaz miejscowości, stanowiących rzeczony okręg rewizyjny.

Lwów, dnia 1. Września 1890.

Badeni w. r.

do l. 61487.

Wykaz

miejscowości w zniesionym 6tym okręgu rewizyjnym powiatu pogranicznego Łańcuckiego.

Liczba porząd.	Powiat	Okręg rewizyjny	Miejscowości
17	Łańcut	6	Tryńcza, Jagieła, Gniewczyna, Wulka małkowa, Wulka ogryzkowa, Głogowiec, Gorzyce, Ubieszyn.

Lwów, dnia 1. Września 1890.

Nr. 41.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 6. Września 1890, l. 63953, w sprawie utworzenia nowej stacyi szupasowej w Potoku złotym powiatu Buczackiego.

W porozumieniu z Wydziałem krajowym ustanawia się dodatkowo do oznaczonych reskryptem Prezydyum Namiestnictwa z dnia 21. Sierpnia 1875, l. 4287/pr. stacyi szupasowych, nową stacyę szupasową w Potoku złotym w powiecie Buczackim.

Badeni w. r.

Nr. 42.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 16. Września 1890, l. 10070/pr., względem wyłączenia miejscowości Łabacz z okręgu c. k. Starostwa w Złoczowie i c. k. Sądu powiatowego w Olesku, a wcielenia tej miejscowości do okręgu c. k. Starostwa i c. k. Sądu powiatowego w Brodach.

Na mocy rozporządzenia wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 24. Sierpnia 1890, l. 3624/M. I. i wys. c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 29. Sierpnia 1890, l. 4592, zostaje gmina i obszar dworski Łabacz z dniem 1. Stycznia 1891 z okręgu c. k. Starostwa w Złoczowie i c. k. Sądu powiatowego w Olesku wyłączoną, a wcieloną do okręgu c. k. Starostwa i c. k. Sądu powiatowego w Brodach.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Za c. k. Namiestnika

Karasiński w. r.

Nr. 43.

U s t a w a

z dnia 29. Sierpnia 1890, o wykończeniu regulacyi rzeki Nowego Brnia z dopływami.

Za zgodą Sejmu krajowego Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Regulacya rzeki Nowego Brnia z dopływami, która rozpoczętą została na podstawie ustawy z dnia 13. Maja 1885 r., Dz. ust. kraj. Nr. 34 przez przymusową spółkę wodną jako przedsiębiorstwo subwencyonowane z funduszu krajowego, ma być wykończoną począwszy od roku 1890, w ciągu lat sześciu jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma uzupełniony w r. 1887 przez krajowe biuro melioracyjne i zatwierdzony rozporządzeniem Ministerstwa rolnictwa z dnia 12. Października 1887, l. 9811, projekt rządowy z r. 1875, preliminujący koszta właściwej budowy na 425.481 złotych, które z kosztami zarządu za czas w §. 1. wskazany, a obliczonymi na 25.000 złotych, tudzież podwyższeniem kosztów utrzymania w czasie budowy o 5.305 złr. 2 ct., i wydatków nieprzewidzianych kosztorysem o kwotę 4.123 złr. 98 ct., przedstawiają koszta całej regulacyi w sumie 460.000 złr.

Wydział krajowy jest jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z administracyą Państwa w obrębie granic powyższej sumy kosztów budowy.

§. 3.

Koszta wykończenia budowy wraz z podwyższonymi wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i wydatkami nieprzewidzianymi kosztorysem, zarówno jak i koszta zarządu, począwszy od roku 1890, pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego.

Do tego funduszu regulacyjnego wpłacone być mają przedewszystkiem przez spółkę wodną zapadłe w myśl ustawy z dnia 13. Maja 1885 r., Dz. ust. kr. Nr. 34 pierwsze pięć rat zasiłków krajowych i państwowych oraz prestacyj uczestników spółki wodnej za lata 1885 do 1889 w kwocie 303.915 złr. z potrąceniem kosztów dotychczasowej budowy, a wynoszących wedle aktu kolaudacyjnego z dnia 14. Sierpnia 1889 r. kwotę 138.399 złr. 38 ct., oraz kosztów dalszej budowy, którą Wydział krajowy na rachunek spółki wodnej prowadzić będzie do czasu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Do pokrycia uzupełniającej reszty do sumy 460.000 złr. w kwocie 156.085 złr., mają się przyczynić począwszy od r. 1890:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w kwocie 92.825 złr. 50 ct., celem uzupełnienia uiszczonych już pięciu rat do wysokości czterdziestu procent wskazanych powyżej kosztów całej regulacyi (460.000);

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6. ustępu 1. i §. 4. ustępu 1. ustawy z dnia 30. Czerwca 1884, Dz. ust. pań. Nr. 116 bezzwrotnym zasiłkiem w kwocie 46.825 złr. 50 ct., celem uzupełnienia mających się uiścić w myśl ustawy z dnia 13. Maja 1885 r., Dz. ust. kraj. Nr. 34, pięciu pierwszych rat zasiłków państwowych do wysokości trzydziestu procent kosztów regulacyi;

c) wreszcie spółka wodna dla regulacyi rzeki Nowego Brnia z dopływami kwotę 16.434 złr., celem uzupełnienia mających się uiścić w myśl powołanej pod *b)* ustawy krajowej pierwszych pięciu rat prestacyj do wysokości trzydziestu procent kosztów regulacyi.

§. 4.

Rozłożeniem i ściągnięciem datków stron interesowanych zajmie się zawiązana w myśl §. 1. ustawy z dnia 13. Maja 1885, Dz. ust. kraj. Nr. 34 spółka wodna dla regulacyi Nowego Brnia wraz z dopływami, której zakres działania w zastosowaniu do niniejszej ustawy określą dodatkowe postanowienia statutu, mające się ułożyć przez władzę polityczną.

§. 5.

Wyszczególnione w §. 3. pod *a)*, *b)*, *c)* zasiłki krajowe i państwowe oraz prestacye spółki wodnej mają być uiszczone do funduszu regulacyj-

nego, począwszy od roku 1890 w sześciu równych ratach rocznych z góry.

§. 6.

Dla utrzymania wykonanych robót regulacyjnych po skończeniu budowy, ma być utworzony osobny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1. z kwoty osiągniętej ze sprzedaży uzyskanych przy regulacyi gruntów, jako kapitału zakładowego;

2. z odsetek tej kwoty, jakie narosną w czasie budowy;

3. z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia szkarp koryta.

Dalsze postanowienia co do rozkładu reszty kosztów na kraj i strony interesowane, ewentualnie utworzenia w tym celu jednej lub więcej spółek wodnych i innych zarządzeń potrzebnych dla konserwacyi budowli, wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§. 7.

Wykonanie robót regulacyjnych i konserwacyjnych, począwszy od roku 1890, zarówno jak i zarząd funduszu regulacyjnego i konserwacyjnego, obejmuje Wydział krajowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, któremu podobnie jak i spółce wodnej dla regulacyi Nowego Brnia wraz z dopływami, przyznanym będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania rządowych organów technicznych, określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Namiestnictwem, z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez właściwe Ministerstwa.

§. 8.

Sprzeczne z niniejszą ustawą postanowienia ustawy z dnia 13. Maja 1885 r. Dz. ust. kraj. Nr. 34, tracą moc obowiązującą.

§. 9.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, skarbu i spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 29. Sierpnia 1890.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r. **Falkenhayn** w. r.

Dunajewski w. r.

Nr. 44.

Obwieszczenie

c. k. Dyrekcyi poczt i telegrafów z dnia 12. Października 1890, l. 34.530, co do ustanowienia jezdnego za czas od 1. Października 1890 do końca Marca 1891.

Jezdne od konia i miriametra ustanawia się na czas od 1. Października 1890 do końca Marca 1891 jak następuje:

w dawniejszym obwodzie	za jazdy			
	ekstra pocztą		pocztą zwyczajną	
	zł.	ct.	zł.	ct.
Kraków, Tarnów	1	16	—	97
Sanok, Wadowice	1	15	—	96
Rzeszów, Nowy Sącz	1	14	—	95
Brzeżany, Czortków, Lwów, Przemyśl, Stanisławów, Stryj, Tarnopol, Złoczów, Żółkiew .	1	9	—	91
Kołomyja, Sambor	1	6	—	88

Należytość za wóz kryty wynosi połowę za niekryty czwartą część jezdnego za jednego konia i miriametra.

Czestne dla pocztyliona i należytość za smarowanie wozu pocztowego pozostają niezmienione.

Lwów dnia 12. Października 1890.

Nawratil w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1890. Wydano i rozesłano dnia 10. Grudnia 1890. **Część XI.**

Nr. 45.

Obwieszczenie

Wydziału krajowego z dnia 7. Listopada 1890, do LW. 46220, względem ryczałtów szupasowych na lata 1891, 1892 i 1893.

Wydział krajowy stanowi niniejszem na zasadzie art. IV. ustawy z dnia 15. Listopada 1874, Dz. u. kr. Nr. 65, że wyznaczone obwieszczeniem Wydziału krajowego z dnia 26. Listopada 1875, LW. 25744 (Nr. 2 Dz. u. kr. z r. 1876) tudzież z dnia 15. Listopada 1887, LW. 55100 (Nr. 64 Dz. u. kr.) kwoty ryczałtów szupasowych, trwać mają na dalsze trzechlecie, to jest na lata 1891, 1892 i 1893.

Z Rady Wydziału krajowego
Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wiel. Ks. Krakowskiem.

We Lwowie dnia 7. Listopada 1890.

Marszałek krajowy

Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego

Dr. D. Sawczak w. r.

Nr. 46.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 23. Listopada 1890, l. 2147/pr., dotyczące utworzenia c. k. urzędów podatkowych oraz i depozytów sądowych w miejscowościach: Bełz, Janów, Dębica, Dukla, Kalwarya, Kopyczyńce, Mielnica, Obertyn, Tyczyn, Tyśmienica i Żurawno.

Na mocy najwyższych postanowień z dnia 28. Lipca i z dnia 10. października 1890, zostały utworzone nowe urzędy podatkowe oraz i sądowe urzędy depozytowe w miejscowościach: Bełz, Janów, Dębica, Dukla, Kalwarya, Kopyczyńce, Mielnica, Obertyn, Tyczyn, Tyśmienica i Żurawno.

Nowe urzędy mają rozpocząć swoją czynność z dniem 1. Grudnia 1890 roku.

Każdy z nowych urzędów podatkowych ma — oprócz spraw należących do niego jako urzędu podatkowego — zawiadywać depozytami sądowymi c. k. Sądu powiatowego, znajdującego się w jego siedzibie i spełniać także czynności wspólnych kas sierocych w całym swoim okręgu urzędowym.

Z powodu utworzenia wyżej wymienionych nowych urzędów podatkowych, wyłącza się z dniem 1. Grudnia 1890:

1. Gminy położone w powiecie sądowym Bełzeckim, mianowicie: Bełz, Bezejów, Budynin, Cebłów, Chłopiatyn, Dłużniów z miejscowością Winniki, Głuchów, Góra, Horodyszcze Warężskie, Hulcze z miejscowością Chochłów, Kościaszyn, Kuliczków, Leszczków, Liski, Liwcze, Machnówek, Myców z miejscowością Wyżłów, Oserdów, Ostrów Sokalski, Prusinów, Przemysłów, Przewodów, Rusin, Siebieczów z miejscowością Piwowszczyzna, Sulimów, Tuszków, Waniów, Waręż wieś, Waręż miasteczko, Wierzbiąż, Witków, Worochta, Żabcze murowane, Zniatyn i Żużel z okręgu Sokalskiego urzędu podatkowego i przydziela się te gminy do urzędy podatkowego w Bełzie.

2. Gminy położone w powiecie sądowym Janowskim, mianowicie: Dąbrowica, Domażyr, Jamelna, Janów, Jaśniska, Karaczynów z miejscowością Schönthal, Lelechówka, Łozina, Malczyce, Mszana, Porzecze Janowskie z miejscowością Rottenhau, Rokitno, Stawki, Stradcz, Suchowola, Wereszyca z miejscowością Majdan, Wielkopole z miejscowością Ottenhausen, Wiszenka z miejscowością Walddorf, Wroców, Zalesie, Załuże, Zielów i Żorniska, z okręgu Gródeckiego urzędu podatkowego i przydziela się te gminy do urzędu podatkowego w Janowie.

3. Gminy położone w powiecie sądowym Dębickim, a mianowicie: Bobrowa, Braciejowa z miejscowością Południk, Brzeźnica z miejscowością

Wola Brzeźnicka, Brzezówka z miejscowością Słustowa, Dębica, Gawrzyłowa, Góra motyczna, Grabiny, Gumniska Fox, Kawęczyn, Korzeniów, Latoszyn, Łubzina, Męciszów, Nagawczyna, Nagoszyn, Paszczyna z miejscowością Kochanówka, Podgrodzie z miejscowością Grabówka, Pustków z miejscowościami Wola pustowska, Budy, Krownice, Rudki i Zastawie, Pustynia z miejscowościami Kędzierz i Kozłów, Sepnica, Stasiówka, Stobierna, Straszęcin, Wola wielka z miejscowościami Wola mała i Zawierzbie, Wola żyrakowska, Wolica z miejscowością Błyszczówka, Zawada z miejscowościami Borek i Szemberg, Żyraków z okręgu Ropczyckiego urzędu podatkowego i przydziela się te gminy do urzędu podatkowego w Dębicy.

4. Gminy położone w powiecie sądowym Dukielskim, mianowicie: Barwinek, Cergowa, Ciechanie, Draganowa, Dukla, Głojsce, Hyrowa vel Chyrowa, Iwla, Jasionka, Kobylany, Łęki, Lipowica, Lubatowa, Lubatówka, Mszana, Myscowa, Nadole, Olchowice, Polany, Rogi, Ropianka, Równe, Smereczne, Sulistrowa, Teodorówka, Trzciana, Tylawa, Wietrzno, Wilsznia, Zboiska, Żyndranowa, z okręgu Krośnieńskiego urzędu podatkowego i przydziela się te gminy do urzędu podatkowego w Dukli.

5. Gminy położone w powie sądowym Kalwaryjskim, a mianowicie: Baczyn, Barwałd górny, Benczyn z miejscowością Benczynek, Borek szlachecki, Brody z miejscowością Solec, Brzezinka ad Kopytówka, Brzeźnica, Bugaj, Dąbrówka, Facimiech, Gołuchowice, Harbutowice, Jaśkowice, Jastrzębia, Izdebnik, Kalwarya, Kopytówka, Krzęcin, Lanckorona, Lencze górne i dolne, Leśnica, Marcyporęba, Nowe dwory, Ochodza, Palcza, Paszkówka z miejscowością Pobiedz, Podchybie, Podolany, Polanka Haller, Pozowice, Przytkowice, Skawinki, Sosnowice, Stanisław dolny i górny, Stronie, Stryszów, Wielkie drogi, Wysoka, Zachełmna, Zakrzów, Zarzyce małe, Zarzyce wielkie, Zebrzydowice, Zelczyna, z okręgu Wadowickiego urzędu podatkowego i przydziela się te gminy do urzędu podatkowego w Kalwaryi.

6. Gminy położone w powiecie sądowym Kopyczynieckim, a mianowicie: Celejów, Chłopówka, Chorostków, Handynkowce, Howiłów mały, Howiłów wielki, Jabłonów, Karaszyńce, Kluwińce, Kociubińce, Kopyczyńce, Kotówka, Krogulec, Majdan, Mszaniec, Myszkowce, Niżborg nowy, Niżborg stary, Oryszkowce, Peremiłów, Postołówka, Rakówkąt, Suchostaw, Tudorów, Uwisła, Wierzchowce, Żabińce, z okręgu Husiatyńskiego urzędu podatkowego i przydziela się te gminy do urzędu podatkowego w Kopyczyńcach.

7. Gminy położone w powiecie sądowym Mielnickim, a mianowicie: Babińce koło Dźwinogrodu, Babińce ad Krzywcze, Bielowce z miejscowością Wygoda, Boryszkowce, Chudykowce, Dźwiniaczka, Dźwinogród, Filipkowce, Germakówka, Horoszowa, Iwanie puste, Krzywcze dolne i górne, Kudryńce, Łatkowce, Michałków, Michałówka, Mielnica, Niwra, Nowosiółka biskupia z miejscowością Młynówka, Okopy i Kozaczówka, Olcho-

wiec, Paniowce zielone, Sapohów, Trubczyn, Uście biskupie, Wołkowce koło Dźwinogrodu, Zalesie, Zawale, z okręgu Borszczowskiego urzędu podatkowego i przydziela się te gminy do urzędu podatkowego w Mielnicy.

8. Gminy położone w powiecie sądowym Obertyńskim, a mianowicie: Bałahorówka, Chocimierz, Czortowiec, Dzurków, Hańczarów, Harasymów, Hawrylak, Jakobówka, Issaków, Łuka z miejscowością Manaster, Niezwiska z miejscowością Woronów, Obertyn, Piotrów, Podwerbce, Rakowiec, Semenówka, Siekierczyn, Uniż, Żabokruki, Żuków, Żywaczów z okręgu Horodeńskiego urzędu podatkowego i przydziela się te gminy do urzędu podatkowego w Obertynie.

9. Gminy położone w powiecie sądowym Tyczyńskim, a mianowicie: Biała, Białka, Błażowa, Błędowa tyczyńska, Borek nowy, Borek stary, Brzezówka, Budziwój, Chmielnik, Dylęgówka, Futoma, Grzegorzówka, Hadle szklarskie, Hermanowa, Hucisko jawornickie, Hyżne, Jawornik polski, Kąkolówka, Kielnarowa, Łęcka, Lubenia, Matysówka, Piątkowa, Siedliska, Sołonka, Straszydle, Szklary, Tyczyn, Widaczów, Wola rafałowska, Zabratówka, Zalesie z okręgu Rzeszowskiego urzędu podatkowego i przydziela się te gminy do urzędu podatkowego w Tyczynie.

10. Gminy położone w powiecie sądowym Tyśmienickim, a mianowicie: Babianka, Chomiakówka, Czarnołożce, Dołhe, Grabicz, Kłubowce, Krzywotuły nowe z miejscowością Krzywotuły stare przy Krasiłówce, Ladzkie szlacheckie, Markowce, Miłowanie, Olszanica, Ottynia z miejscowością Uhorniki, Podpieczary, Pohonia, Przenieczniki, Roszniów z miejscowością Jurkówka, Słobudka z miejscowością Odaje, Strychańce, Tyśmienica, Winograd, Worona, Zakrzewce z okręgu Tłumackiego urzędu podatkowego i przydziela się te gminy do urzędu podatkowego w Tyśmienicy.

11. Gminy położone w powiecie sądowym Żurawno, a mianowicie: Balicze podróżne, Balicze podgórne vel zarzeczne, Bujanów, Czertęż, Dubrawka, Holeszów z miejscowością Łapszyn, Izydorówka, Jajkowce, Korczówka, Korotyny z miejscowością Huta, Krechów, Lachowice podróżne, Lachowice zarzeczne, Lubsza, Lutynka, Łysków, Machliniec, Manasterzec, Mazurówka, Mielnicz, Młyniska, Nowesioło z miejscowością Kornelówka, Obłaźnica, Protesy, Smuchów, Sulatycze, Tarnawka, Włodzimirce, Żurawno z miejscowościami Adamówka i Pobereże, Żyrawa z okręgu urzędu podatkowego w Żydaczowie i przydziela się te gminy do urzędu podatkowego w Żurawnie.

Co w skutek rozporządzenia wysokiego c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 19. Listopada 1890, l. 40.519 podaje się do powszechnej wiadomości.

Lwów dnia 23. Listopada 1890.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1890. Wydano i rozesłano dnia 31. Grudnia 1890. **Część XII.**

Nr. 47.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 27. Listopada 1890 l. 2143/pr., dotyczące przydzielenia gminy katastralnej Cecory w powiecie brzeżańskim do okręgu urzędu podatkowego w Kozowie.

Odnośnie do obwieszczenia tutejszego z dnia 21. Listopada 1889 l. 1796/pr., dotyczącego utworzenia urzędu podatkowego w Kozowie z dniem 1. Grudnia 1889, oznajmia się, iż z dniem tym wyłączono też gminę katastralną Cecory z okręgu urzędu podatkowego w Brzeżanach i przydzielono ją do nowo utworzonego urzędu podatkowego w Kozowie.

Lwów dnia 27. Listopada 1890.

Nr. 48.

Ustawa

z dnia 4. Grudnia 1890, zezwalająca gminie miasta Radymna powiatu Jarosławskiego, na pobór opłat od słodzonych napojów spirytusowych, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Gminie miasteczka Radymna, powiatu Jarosławskiego zezwala się pobierać w latach 1891, 1892, 1893, 1894, 1895 i 1896 opłaty od fabrycznie

wyrabianych słodzonych napojów spirytusowych, bądź w gminie wyrabianych, bądź do niej czy to na własny użytek, czy na sprzedaż wprowadzanych i w jej obrębie zużywanych, po cztery centy a. w. od jednego litra.

Art. II.

Obręb poboru jest obręb gminy miasteczka Radymna.

Art. III.

Opłata ta cięży tylko na miejscowej konsumcyi i nie można nią obciążać ani produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. IV.

Sposób poboru tej opłaty ustanowiony będzie przez c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. V.

Wykonanie tej ustawy poruczam mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 4 Grudnia 1890.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 49.

U s t a w a

z dnia 7. Grudnia 1890 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zmianie obszarów Reprezentacyi powiatów w Drohobyczu, Samborze, Mościskach i Rudkach.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Gminy i obszary dworskie Łopuszna, Łukawica i Monasterzec mają być przeniesione z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Drohobyczu do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Samborze. Gmina i obszar dworski w Milczycach mają być przeniesione z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Mościskach do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Rudkach.

Art. II.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie z dniem 1. Stycznia roku następnego po jej ogłoszeniu.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 7. Grudnia 1890.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 50.

U s t a w a

z dnia 28. Grudnia 1890, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zmianie obszarów Reprezentacyi powiatów: Tarnopolskiego i Skałackiego.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Gmina i obszar dworski Magdalówka mają być przeniesione z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Tarnopolu do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Skałacie.

Art. II.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie z dniem 1. Stycznia roku następnego po jej ogłoszeniu.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 28. Grudnia 1890.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 51.

U s t a w a

z dnia 28. Grudnia 1890, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zmianie obszarów Reprezentacyi powiatów w Horodence i Kołomyi.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Gmina i obszar dworski Soroki mają być przeniesione z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Horodence do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Kołomyi.

Art. II.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie z dniem 1. Stycznia roku następnego po jej ogłoszeniu.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 28. Grudnia 1890.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 52.

U s t a w a

z dnia 28. Grudnia 1890, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zmianie obszarów Reprezentacyi powiatów w Horodence i w Kołomyi.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Gmina i obszar dworski Dżurków, mają być przeniesione z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Kołomyi do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Horodence.

Art. II.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie z dniem 1. Stycznia roku następnego po jej ogłoszeniu.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnęrznych.

Wiedeń, 28. Grudnia 1890.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Sprostowanie

(do stronicy 133).

W części IX. Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych z roku 1890 w wydaniu polskiem, wydrukowano na stronicy 133 w wierszu pod głównym tytułem Dziennika, mylnie rok wydania i rozesłania 1879.

Wiersz ten czytać należy:

Wydano i rozesłano 1. Października **1890.**

Co się niniejszem prostuje.